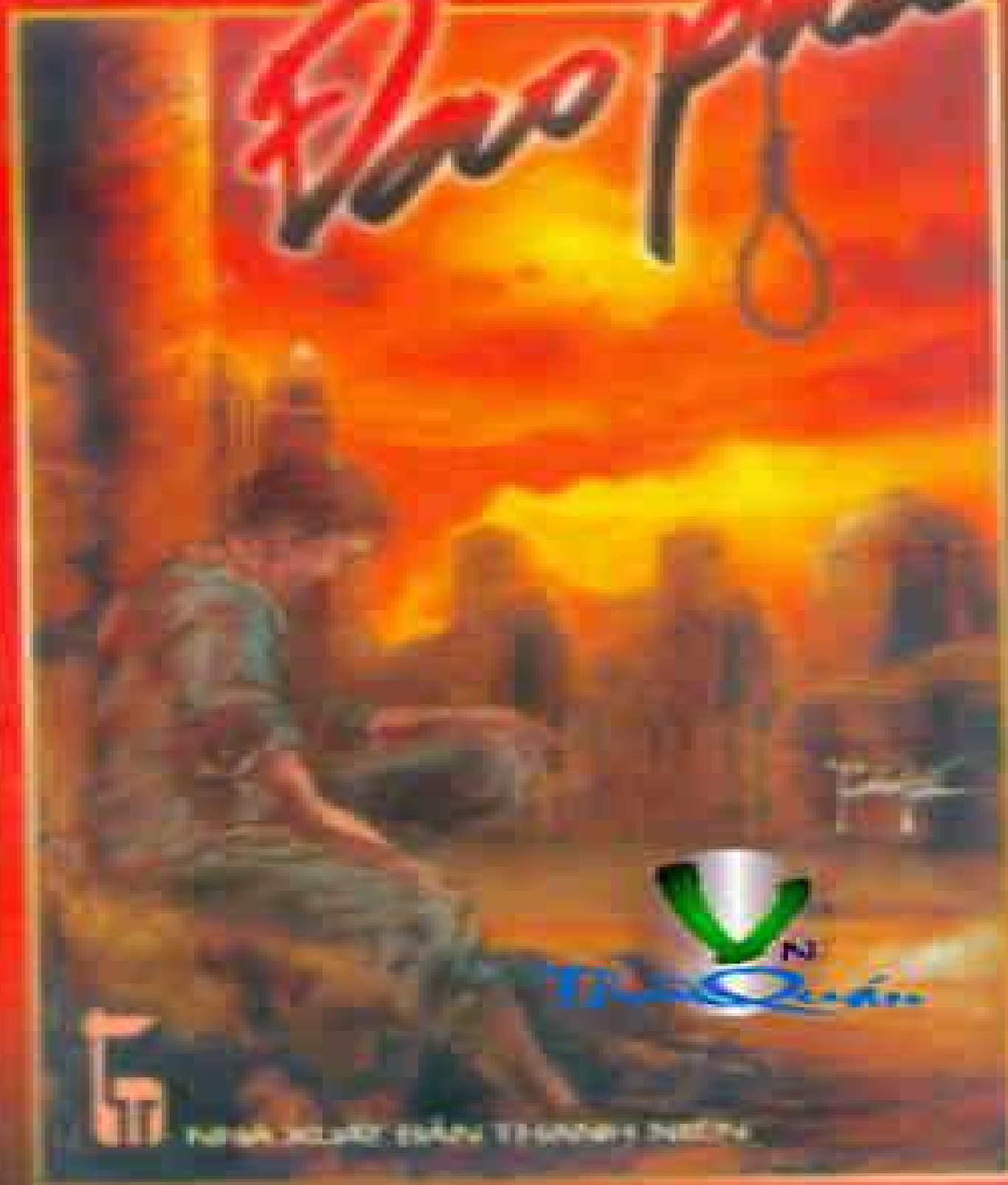

JACSON DARR

Bàn tay
gà

Loài mới xuất

Doyle

Thư Quán

TRƯỜNG ĐẠO ĐỨC THƯỜNG THƯỜNG NÊN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

BÀN TAY GÃ ĐAO PHỦ

Jason Dark
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Họ phải chôn gã đao phủ!

Gọi là đáp điểm qua loa thì đúng hơn. Chẳng một ai mong muốn mang lại cho tay đao phủ một năm mộ tử tế, theo đúng khuôn phép của đạo Thiên Chúa giáo, bởi một gã đàn ông kiếm ăn bằng nghề đẩy người sống vào cái chết là một kẻ đáng bị khinh bỉ. Kể cả từ phía những người ra lệnh cho gã hành động.

Thậm chí đến cả người đào huyệt trong nghĩa trang cũng không muốn chấp nhận xác chết của gã. Vì thế mà nhân viên hữu trách trong Tòa Thị chính đã phải bước chân ra bến cảng, đến nói chuyện với đám dân bụi đời ở đó, mong tìm cho ra một hai người đàn ông thích hợp làm việc này. Ở đây luôn có đủ những kẻ sẵn sàng bán cả mẹ đẻ của mình lấy tiền, vì thế mà ngay lập tức có tới mười cánh tay giơ lên nhận việc.

Thật ra thì nhân viên của Tòa Thị chính không nói cụ thể đây là việc gì. Ông ta chỉ hứa hẹn sẽ thưởng một đồng tiền bằng bạc khi xong việc, và chọn hai người khỏe mạnh nhất trong cả đám nọ.

Họ phải ký hợp đồng, bởi họ không biết viết nên người ta để cho họ đánh dấu hình chữ thập. Chỉ sau đó họ mới được biết người ta đã chọn họ cho công việc gì.

Không còn đường lui, mặc dù khi hiểu ra họ rất muốn bỏ cả số tiền hứa hẹn, thế nhưng nhân viên của Tòa Thị chính cư xử thẳng tay và bắt họ thực hiện hợp đồng đã ký.

Họ nhận được một con ngựa, một xe kéo đồ và phải tự tay nâng cái quan tài làm bằng gỗ thông rẻ tiền lên trên sàn xe. Người ta chỉ cho phép họ phủ lên trên một lần vải che. Vải được chặn xuống ở hai phía bằng những dụng cụ nặng nề mà người ta trao cho hai người đàn ông.

Vậy là họ rời thành phố.

Đó là một ngày mùa đông u ám. Một ngọn gió đông lạnh giá từ phía Đại Tây Dương lồng lộng tràn về. Trời đầy tuyết, nước trong bến sủi bọt giập dữ dội vào cầu cảng, và ngọn gió tru lên trong những tàn cây giống hét tiếng của những con chó sói đói.

Cả hai người đàn ông co ro ngồi trên ghế xà ích. Giống như con ngựa đen đặng trước, cả họ cũng phải gồng mình chống lại làn gió tàn nhẫn. Cổ áo bành tô cũ kỹ được họ kéo cao lên, dây cương được kẹp thật chắc để họ có thể đút tay vào túi cho đỡ lạnh.

Trước khi họ đến rìa thành phố trời đã bắt đầu mưa. Đó không phải là thứ mưa phùn thường gặp của mùa đông, mà những lớp mây rất dày bên trên đang nhả xuống một hỗn hợp của nước và tuyết. Chỉ trong chớp mắt, cả hai người đàn ông trên ghế xà ích đã ướt như chuột lột.

Giờ thì họ cất tiếng chửi thành lời. Họ chửi thời tiết, chửi cuộc đời của họ và chửi luôn cái công việc khốn nạn.

Thêm vào đó, trời tối sụp xuống. Họ hầu như không thể nhờ cậy vào những chiếc đèn đang lúc lắc ở trước các cửa ngôi nhà bên đường, bởi ánh sáng của những ngọn đèn ấy không xuyên qua được màn mưa tuyết.

Người ta ra lệnh cho họ phải chôn gã đao phủ ở gần bãi biển, nơi có một dải đất dài ra như một chiếc lưỡi răn thập thò trên mặt nước. Điều đó có nghĩa là họ phải đi khá xa.

Trong thời tiết như thế này và với một món hàng như vậy, hai người đàn ông hoàn toàn chẳng muốn đi lâu.

Họ nói chuyện và thỏa thuận với nhau rằng hãy tìm thấy một vị trí thuận tiện nào đó là họ sẽ trút cái của nợ xuống ngay.

Một người nhảy xuống ghế xà ích. Người khác cầm dây cương và để con ngựa chậm chậm đi tiếp, cho người kia theo kịp. Và anh ta tìm thấy một chỗ. Nó thậm chí lại nằm rất thuận lợi. Một hàng cây sẽ che không cho người đi trên đường biết họ đang làm gì. Thêm vào đó là lớp màn mưa tuyết dày đặc như một tấm rèm. Quá thuận tiện.

Khi người đàn ông ngồi trên ghế xà ích nghe tiếng gọi của bạn mình, anh ta kéo cương cho ngựa dừng lại. Người đàn ông thứ hai đến bên cạnh anh.

- Tao tìm thấy chỗ rồi! - Anh ta kêu lên và ngược mặt lên chỗ ghế xà ích.

- Chỗ tốt chứ?

- Tốt, bọn mình có thể khiêng quan tài ra đó.

Người đàn ông thứ hai xoa hai bàn tay ướt sũng rồi nhảy ra khỏi ghế xà ích ở phía bên kia. Anh ta hạ chân xuống một vũng nước, nước bắn tóe lên. Hai người đàn ông lại gặp nhau ở khoảng hở phía sau xe. Họ kéo tấm vải phủ ra. Một người vác hai cái xẻng đi trước, người kia dừng lại và nhìn xuống cái quan tài cũ kỹ, được đóng bằng những tấm ván méo mó xiên xẹo.

Nước mưa, bây giờ trộn lẫn cả nước đá, đập rào rào xuống nền gỗ. Gió tru lên như một bầy chó sói, rung lắc những cành cây không lá. Đâu đó trong màu xám của bầu trời và thật xa ở ngoài khơi, có những tia chớp lóe lên. Đứng ở đây không nghe thấy tiếng sấm.

Một không khí rờn rợn phủ xuống người đàn ông cô độc đứng trong mưa. Thời tiết này, cái hợp đồng này, chiếc quan tài, đó là những thứ mà anh ta

sợ. Và anh ta hy vọng người bạn nhanh quay trở lại để họ có đôi.

Vì nắp quan tài không kín, nước mưa chảy lọt qua những kẽ hở và chắc chắn cũng sẽ hắt xuống mặt của kẻ đã chết.

- Ông không còn cảm thấy gì nữa. - Người đàn ông đứng cạnh lẩm bẩm và thò tay vào túi lục lọi tìm lấy một mẫu thuốc lá.

Anh hy vọng thuốc không bị ướt quá, tay anh vẫn còn đút trong túi thì đột ngột tai nghe thấy một tiếng rên rĩ khẽ khàng.

Người đàn ông cứng đờ ra. Một làn tuyết lạnh chạy trên gương mặt dầm nước mưa, hai mắt mở lớn, anh nhìn trần trối xuống cái hòm của tử thần. Tiếng rên rĩ kia phát ra từ quan tài!

Nhưng lão đao phủ chết rồi. Lão đâu có nói được nữa, không nói được mà cũng chẳng thể rên rĩ.

Khi nghe thấy những tiếng chân trầm nặng đằng sau lưng mình, người đàn ông xoay lại, giơ cả hai tay lên cao và hét lớn.

Như một bóng ma, thân hình kia nhô ra từ những đám mưa trầm nặng. Người kia cúi lom khom, và khi tiếng chửi rửa cất lên, người đàn ông thở ra nhẹ nhõm, bởi dáng người trong mưa kia là Fred, bạn anh ta.

- Mà làm sao thế? Link? - Fred hỏi - Chẳng lẽ vừa nhìn thấy quỷ sứ hả?

Link hồi hả gật đầu.

- Nói thế cũng đúng.

- Vậy trông Satan thế nào? - Giọng Fred hơi khàn khàn - Nó có đuôi không? Nó có nhõ ra lửa không?

- Không, không. Nhưng mà người chết rên lên!

Link nói điều đó với một vẻ quả quyết khiến cho Fred quay sang nhìn anh trân trân, đầu lắc lia lịa. Thế rồi anh ta giơ tay gõ lên trán.

- Cái xác chết này rên rĩ phải không?

- Đúng. Cậu tin hay không thì kệ cậu. Nhưng lão đao phủ đã chết mà thốt ra tiếng rên. Mình nghe rất chính xác. Thề với cậu như thế.

- Thôi, đừng nói nữa. Mà đang say rượu. Người chết là người chết. Có thể thôi, xong việc!

- Không phải thế - Link hào hển - Tao đã từng có thời đi biển, ở đó tao đã nghe rất nhiều chuyện...

- Có kể thì cũng chẳng ai tin đâu. Giờ thì im mồm đi và phụ một tay nào. Tao đang muốn phi cái quan tài đáng nguyên rủa này đi càng nhanh càng tốt. Thật là khó chịu bởi cái thời tiết khốn nạn này.

Link biết rằng anh ta không thể thuyết phục được bạn mình. Anh ta nhún vai và đứng nhìn Fred kéo cái quan tài chạy dọc khuôn đưng đồ.

Khi nó chỉ còn ghé trên xe bằng một cạnh, cả Link cũng mó tay vào. Trước khi đặt hai bàn tay vào chiếc quan tài, anh ta nhìn nó thêm một lần nữa bằng ánh mắt rụt rè.

- Làm đi, đồ ngu!

- Vâng, vâng. - Link sờ tay vào lần gỗ.

Quan tài không nhẹ. Lão đao phủ vốn là người to béo. Để làm những ông việc như thế, người ta chỉ có thể cần tới những người đàn ông lực lưỡng. Dân vùng này đồn rằng, thời sống lão giết nạn nhân của lão bằng chỉ một bàn tay phải. Một bàn tay phải tròng dây thòng lọng vào cổ tội phạm để rồi

sao đó cũng với một bàn tay phải kéo họ lên giá. Vì lý do đó mà lão đao phủ đã được dân vùng này đặt cho một bí danh: “Bàn tay thòng lọng”!

Tên thật của lão là Gatano, nhưng cái tên “Gatano - bàn tay thòng lọng” đã trở thành một cái tên độc trong thành phố.

Hai người đàn ông phải đi ngang qua con đường phủ đầy bùn, họ sang phía bên kia và súyt nữa thì bị ngã, bầu trời tối quá khiến họ không nhìn thấy rãnh nước.

Fred bị trượt chân xuống dưới hào, nước đột ngột ngang đến đầu gối anh ta, trong khi Link vẫn còn đứng ở phía bên trên và gắng gượng tóm lấy cái quan tài bây giờ nằm chênh chếch.

- Bám chắc vào! - Fred kêu lên - Tao không muốn cái quan tài rơi xuống và vỡ tan tành ra.

- Thế mà nghĩ tao muốn hả? Trong khi cái xác chết này còn sống.

- Đừng có sợ quá mà khiến tao nổi điên, nếu không tao đập vào mồm mày đấy! - Fred chửi.

- Mày cũng sợ phải không?

- Không, tao không sợ, giờ chú ý này. Tao đi tiếp đây.

Fred trèo lên khỏi hào nước, người kia đi theo và chẳng bao lâu cả chân anh ta cũng ngập tới tận gối vào nước.

Link thậm chí chẳng thềm bực bội. Anh ta đã quá quen với cảnh này rồi. Trong đôi bạn thì Fred luôn là kẻ mạnh mẽ hơn. Nhưng nỗi sợ vẫn ở lại. Mà rõ là anh ta đã nghe thấy những gì anh ta quả quyết.

Xác chết còn sống...

Họ đi tiếp, hai người đàn ông bước chân trên một khoảng đất ruộng đầy bùn đã được cày xới sẵn. Mưa bây giờ còn nặng hạt hơn ban nãy. Dù có giơ tay lên trước mặt thì họ cũng chẳng nhìn thấy được bàn tay của mình. Bàn chân của họ sục trong bùn, chốc chốc nước lại bắn tóe lên mỗi lần họ dẫm vào vũng nước.

- Sắp tới nơi chưa? - Link hỏi.

- Còn vài mét nữa.

Họ dừng lại trước một dãy bụi cây dày kín. Đây là nơi Fred đã đặt hai cái xẻng xuống sẵn. Giờ họ có thể bắt tay vào việc.

Cẩn thận, họ đặt quan tài xuống. Chính ở chỗ họ vừa đặt nó xuống là một luống cày, và cái quan tài hơi nghiêng sang bên trái. Nhưng nó không bị lật nhào.

- Vào việc đi!

Link nghe giọng ra lệnh của người bạn và giơ tay cầm lấy xẻng. Đất mặc dù mềm nhưng nặng, và cả hai người đàn ông phải lao động cật lực như hai con bò giữa trời mưa xối xả, hai con bò đang kéo cày trên cánh đồng.

Chốc chốc lại có tiếng nguyên rủa bay khỏi bờ môi họ. Họ nguyên rủa bản thân mình, nguyên rủa thời tiết, nguyên rủa lão đao phủ đã chết, nguyên rủa hợp đồng đã ký với Tòa Thị chính và cuối cùng họ nguyên rủa cả thế giới.

Thế rồi họ cũng đào được một nắm huyết, thế nhưng nước mưa rất nhanh chóng chảy vào trong và đe dọa lấp đầy hố. Họ khẩn trương hơn nữa, bởi họ không muốn thả người đã chết xuống một hồ nước.

Cuối cùng huyết đã sâu đến mức độ họ có thể thả quan tài xuống được.

- Thế là xong. - Fred nói - Giờ vội lên! - Anh ta thêm vào khi thấy Link dừng lại, há miệng ra thở. - Ta sắp xong đến nơi rồi, rồi sau đó mình sẽ uống rượu tha hồ cho sướng đời.

Họ đi sang bên, khiêng cái quan tài lên, giơ nó lên cao. Giờ nó đã đứng rất lâu trong nước mưa. Gỗ không thuộc loại tốt, nó đã bắt đầu mục, thêm vào đó là lớp bùn đã phủ lên một phần nào khiến cho quan tài trơn nhẵn.

Họ giơ quan tài lên, nhưng Link tỏ ra vụng về. Cái quan tài trượt khỏi những ngón tay anh. Bởi không kịp nhảy sang bên, nó đập xuống cả chân anh, ngón chân cái đau điếng, và Link bắt đầu la hét như một người điên.

- Khốn nạn, cái gì thế... - Fred không nói tiếp được nữa. Anh ta nhìn trần trời xuống dưới cái hòm tử thần rẻ tiền, và mắt anh ta như muốn vọt lên cao, ra khỏi hố, khi anh ta ý thức được cái bức tranh rùng rợn đang bày ra trước mặt mình. Qua cú đập xuống dưới, nắp quan tài bật ra.

Người chết nằm trước mặt họ.

Giờ họ có thể nhìn vào cái gương mặt màu xám xịt, méo mó và ướt sũng, nhìn vào khoang miệng mở ngoác ra. Nhưng đó không phải là điều kinh khủng nhất, họ đã không ít lần nhìn thấy người chết. Nhưng khủng khiếp nhất bây giờ là cơ thể của lão đao phủ.

Lão đã mất đi cánh tay phải!

Link giơ cả hai bàn tay lên che lấy mặt, âm thầm rên lên, rồi xoay người muốn bỏ chạy. Thế nhưng anh ta vấp phải một gò đất. Anh ta mất thăng bằng trên nền đất trơn, và cuối cùng ngã đập mặt xuống dưới lớp bùn của cánh đồng.

Anh ta nằm lại ở đó và la hét. Cho tới khi Fred cúi xuống và đập vào gáy anh ta.

- Này, mày điên chưa? - Anh ta sùng sộ với bạn - Mày không giở cái trò la hét đó với tao ở đây được, hiểu chưa!

- Nhưng mà bàn tay....

- Thây kệ cái bàn tay đó. Nó bị mất rồi, cánh tay cũng thế.

Link cố nhóm người lên, đưa tay vượt nước và bùn ra khỏi mặt.

- Đúng, tao cũng nhìn thấy rồi, cánh tay phải không có ở đây. Thế nó ở đâu, quỷ quái!

- Sao mày hỏi tao? Làm sao tao biết được? - Fred cười lớn - Có lẽ nó ở chỗ mày vừa nhắc đến đấy, chỗ của quỷ Satan!

- Nhưng lão đã rên lên...

- Thôi đi nào! Bọn mình đẩy cái quan tài này xuống huyết và thế là xong. Mày nghĩ sao, mày tưởng tao muốn ở đây lâu hơn hả? Chắc là bọn họ đã cắt cánh tay của tên đao phủ rồi, có thể thôi!

- Tại sao họ lại làm điều đó?

- Bởi lão chính là Gatano, lão đao phủ. Thế đấy!

Link tóm chặt lấy người bạn mình.

- Khốn nạn, Fred! - Anh thì thào - Khốn nạn, tao sợ lắm. Tao sợ gần chết! Mày hiểu không? - Cả người anh ta run bắn lên, nhưng không phải run vì lạnh.

- Thế thì vội lên, ta làm thật nhanh - Fred giằng người ra khỏi đôi bàn tay Link thật mạnh. Cả anh ta cũng thấy nôn nao, nhưng anh ta không thích thú nhận.

Hai người đàn ông quay trở lại. Nước mưa đang tuôn xối xả vào quan tài để mở. Xác chết vẫn còn nằm đó, đúng như họ ban nãy vừa nhìn thấy. Không một ai thèm vuốt mắt cho kẻ đã chết. Hai con người trông như hai hòn đá sáng màu, chết chóc.

- Giờ đẩy cái này xuống dưới huyệt! - Fred ra lệnh.

Link vâng lời. Qua lực ấn của cả hai người đàn ông, chiếc quan tài chui từ từ về phía cái huyệt đang mở ra, nó đến bên thành huyệt, nghiêng rồi cuối cùng đổ xuống.

Một đầu quan tài đập xuống, nước bắn tóe lên thật cao, thế rồi cái quan tài vừa trượt xuống vừa dần dần nghiêng sang bên, xuyết nữa thì nó làm rơi mất xác chết bên trong, nhưng xác chết không rơi hẳn ra ngoài mà chỉ trượt đi, cuối cùng nằm lại, thò một phần ra khỏi khúc dưới của cái hòm thân chết.

Nhưng hai người đàn ông chẳng thèm để ý. Lúc bấy giờ họ đã cầm đến xẻng và đang hối hả xúc đất ướm đổ lại vào huyệt, lấp đầy huyệt.

Họ làm việc còn nhanh hơn nữa. Link thở ra nhẹ nhõm khi hình ảnh cái quan tài biến mất bên dưới lớp đất nặng và ướt.

Năm phút sau, họ chống xẻng vào đất mềm.

Họ đã xong việc.

- Bây giờ biến ngay! - Fred nói và cất bước đi luôn.

Lin chạy theo sau. Anh ta đưa mắt nhìn quanh một lần nữa. Và anh ta có cảm giác như một bàn tay khổng lồ cùng một sợi dây thòng lọng đang trôi bèo bồng trên nấm huyệt.

Link sợ vào đến xương tủy. Thế nhưng anh không nói với bạn mình một lời. Có nói thì anh ta cũng chỉ cười mà thôi...

* * * * *

Khoảng 200 năm sau, không một ai còn nghĩ đến “Gatano - bàn tay thòng lọng”. Bởi phía trên của miếng đất chôn cất gã đao phủ bây giờ đã mọc lên một phần của New York, chính cái phần phố xá mà người ta coi là nhộn nhịp tấp nập nhất thành phố này: Greenwich Village, trên bán đảo Manhattan.

* * * * *

- Một buổi gặp mặt tuyệt vời, Lucille. Tôi cảm ơn chị. Thật đấy, chị đã giúp cho tôi rất nhiều. - Người đàn bà già nua bắt tay người phụ nữ tóc vàng và cảm ơn với khước miệng giật giật lên vì xúc động. - Có lẽ lần sau ta sẽ gặp được ông ấy, đúng không?

- Chắc chắn là như thế, lúc đó bà có thể nói chuyện được với chồng mình.

- Mặc dù ông ấy đã qua đời trên ba năm rồi?

- Cái ấy không sao cả. Những quân bài của tôi sẽ mời về bất cứ người nào từ thế giới bên kia.

- Tôi biết mà, Lucille. Chị có những con bài thần kỳ.

Người đàn bà già nua gật đầu và bước đi.

Lucille, cô thầy bói, thở ra nhẹ nhõm. Vậy là xong. Những buổi gọi hồn rất vất vả. Điều quan trọng nhất là chị luôn phải chú ý, tập trung hết sức mình vào những mong ước và vấn đề của từng khách hàng riêng lẻ, một công việc chẳng thích thú chút nào, nhưng không còn con đường nào khác dẫn tới thành công.

Mà ngoài ra, bói bài và gọi hồn bây giờ đang là mốt. Những ai sống ở Greenwich Village đều có cơ hội kiếm thêm một vài đồng đô la bằng nghề bói bài và cầu hồn hoặc xem tướng số.

Lucille tên thật cũng chẳng phải Lucille. Chị đã tự đặt cho mình cái tên đó. Vốn cha mẹ sinh ra chị là Scarlet O'Banion. Một cái tên tiêu biểu của đất nước Irland. Chị không che giấu được đôi con mắt màu xanh lục của mình, nhưng đã cho người ta nhuộm để che mất màu đỏ của mái tóc. Giờ chị thành một phụ nữ tóc vàng. Mặc dù cũng hơi có phần kỳ lạ, bởi đại đa phần những nữ đồng nghiệp của chị đều nhuộm tóc đen hoặc lại ưa thích một màu đỏ bí hiểm.

Scarlet chẳng mấy quan tâm đến chuyện đó. Đối với chị, chỉ có khả năng là thứ duy nhất quan trọng. Mà chị rất có khả năng trong chuyện bói bài. Danh tiếng của chị đã truyền ra xa, và danh sách khách hàng của chị đã bắt đầu trở thành đáng kể.

Ngày hôm nay chị đặc biệt bận bịu với công việc nặng nề. Vị khách cuối cùng là người đàn bà già nua kia, vợ góa của một họa sĩ, rất mong muốn dùng những quân bài để thiết lập quan hệ với người chồng đã chết của mình, chỉ nhằm duy nhất một mục đích là để hỏi ông xem, thời còn sống ông đã phản bội bà đi ngoại tình với những ai?

Đúng là đời này có lắm chuyện...

Lắc đầu, Lucille quay trở lại căn hộ của mình. Chị đã tiễn vị khách cuối cùng ra đến hết khoảng hành lang. Giờ chị đóng cửa, bật đèn trong sảnh và thoáng tựa người vào tường một vài giây đồng hồ. Vừa đứng đó chị vừa cân nhắc sẽ sử dụng phần còn lại của buổi tối vào việc gì, và chị quyết định không đi chơi mà ở lại nhà.

Như thế là tốt hơn cả.

Thời tiết như thế này, chị không thích lao mình vào dòng người hối hả nhộn nhịp của khu Greenwich. Thế nhưng cũng chỉ có một số người là ngại trời xấu như chị thôi. Đám trai trẻ bao giờ cũng hăm hở hưởng thụ, chơi bời.

Mà bản thân chị thì thấy mình không còn trẻ nữa. Suy cho cùng chị đã sắp bước sang tuổi 40, và dĩ nhiên không còn cái nét hăm hở, bộc phát như trước đây 20 năm.

Lucille sống trong một ngôi nhà cổ. Ngôi nhà cổ đến mức độ được xếp vào hàng di sản văn hóa. Nó có bốn tầng nhà. Chị thuê một tầng, chị có tất cả tám căn phòng.

Đó là những căn phòng có trần phòng rất cao, tất cả những cửa phòng hướng ra phố đều có cửa sổ với ban công.

Lucille đi vào phòng làm việc của mình. Chị sử dụng một căn phòng cho tất cả những chuyện làm ăn. Chị quyết định phải viết một vài biên lai, hoàn tất một số giấy tờ nữa. Đây là công việc dành cho buổi tối hôm nay.

Khi ngồi uống đàng sau bàn làm việc, bật cái đèn bàn có chùm làm bằng nhựa màu đỏ. Lucille lại đắm nghĩ ngợi, nghi ngờ, liệu có nhất thiết phải làm những công việc tính toán ngay bây giờ không?

Thật ra chị có thể gạt công việc đó sang ngày hôm sau, bây giờ chị cảm thấy trong người quá mỏi mệt, ngày hôm nay rất đông khách và chị đã làm việc quá sức.

Lucille xoay người trên chiếc ghế để nhìn về hướng khuôn gương treo trên tường.

Chị nhìn thấy bản thân mình, nhưng rất xa xôi.

Đó là một khuôn gương đặc biệt, kỳ lạ. Nói cho đúng hơn đó là một tác phẩm nghệ thuật. Khuôn bên ngoài của nó là một hình chữ nhật dài. Thế nhưng bên trong gương có cháy rất nhiều những ngọn đèn nhỏ. Nó chạy dọc theo bốn cạnh của hình chữ nhật nọ, nó được tạo dựng sao cho người soi gương luôn có cảm giác mình đứng hay ngồi ở rất xa, giống như Lucille bây giờ.

Chị nhìn thấy trong gương một người phụ nữ mặc một chiếc váy dài màu xanh dương có mái tóc hơi rối. Mẹ chị hay nựng chị và gọi là con búp bê xinh xinh. Kể ra bà cũng có phần có lý. Bởi chị có gương mặt tròn trĩnh của một con búp bê, mặc dù bây giờ xung quanh mắt đã hiện lên một vài nếp nhăn.

Ngày hôm nay thậm chí đến cả báo chị cũng chưa kịp đọc. Nó vẫn còn gấp gọn gàng trên bàn làm việc. Chị đặt dài hạn hai tờ báo: New York Times và một tờ báo địa phương, tờ Village Star. Giờ này chị không còn tâm trí đâu mà đọc tờ New York Times. Đọc những đoạn văn phức tạp và những lời bình đa nghĩa của nó thường khiến chị mỏi mệt, mà ngoài ra thì lúc nào họ cũng chỉ đưa tin những chuyện chết chóc trên toàn thế giới.

Chị đưa tay về phía tờ Village Star. Tờ báo khiến cho chị thấy gần hơn với bao cảnh sống chung quanh.

Lucille cầm tờ báo lên. Ngay khi vừa mở nó ra, dòng tựa đề của trang đầu đã nháy xối vào mắt chị. Nó như một ngọn đèn đánh thẳng vào mặt, bởi tựa báo được người ta in bằng những chữ cái rất đậm, rất to màu đỏ chói.

Vụ giết người thứ hai của lão đao phủ.

Hai con mắt của chị thầy bói mở lớn ra. Sau đó chị lấy hơi vài lần thật sâu, bởi chị, khi bình thường chẳng mấy khi biết sợ, bất giác thấy mình bị sốc.

Chị quen biết người đàn ông vừa bị giết. Đó là một trong những khách hàng của chị.

Và ông ta đã bị treo lên giống như nạn nhân đầu tiên của lão đao phủ bí hiểm vùng Village.

Đó là điểm chung của hai nạn nhân. Họ chết cùng một kiểu cách, nhưng vẫn còn một điểm thứ ba mà người ta không được phép bỏ qua. Cả hai người chết đều quen biết Lucille. Mặc dầu họ chỉ là khách hàng của chị mà thôi. Thế nhưng điều này khiến chị nghi ngờ.

Chị bắt đầu đọc bài báo đăng bên dưới. Người ta đã tìm thấy người chết thứ hai được treo bên một cột đèn. Cột đèn này đứng ở khoảng sân sau, giữa ngôi nhà của anh ta và một quán cà phê nhỏ. Thế nhưng quán cà phê này đóng cửa trong mùa đông, chỉ có mùa hè là đông khách.

Khi đặt tờ báo sang bên, chị nhìn thấy tay mình đang run lên. Chị lại lấy hơi thật sâu, thế nhưng dòng suy nghĩ đột ngột nhảy nhộn nhạo lên như đã hóa điên.

Việc chị quen hai người đã chết có phải tình cờ? Rất có thể là như thế, nhưng không thể chối cãi rằng đằng sau hai vụ giết người này có một công thức chung.

Một công thức giết người.

Cả hai nạn nhân đều bị treo cổ, và cả hai nạn nhân đều là khách hàng của Lucille. Ngoài ra hai người không còn bất kỳ một điểm chung nào khác, và chị thầy bói bắt đầu cân nhắc, suy nghĩ, liệu chị có một phần lỗi nào trong chuyện này không?

Chị không nhận ra mình đã làm điều gì nên tội, cũng không thể tưởng tượng được điều đó, mặc dù nghề nghiệp của chị có dính dáng đến những

việc nhiều khi có thể trở thành rất nguy hiểm. Bằng pháp thuật của mình, Lucille đã nhiều lần gõ vào cánh cửa dẫn sang bên kia thế giới.

Cho tới nay chị chưa bao giờ sợ, nhưng lần này người đàn bà nhạy cảm thấy rõ bên trong óc não mình đang có cái gì đó tụ lại, một đám mây mà chị không thích chút nào.

Có chuyện không ổn!

Cả hai đều là khách hàng của chị. Chị còn nhớ họ rất rõ, bởi những cuộc gọi hồn hay là những buổi bói bài đều kéo dài nhiều tiếng đồng hồ.

Và cả hai đều yêu cầu chị tiên đoán trước tương lai cho họ.

Thình lình, người đàn bà giật nảy người lên. May làm sao chị vốn là người làm việc cẩn thận chu toàn. Chị đứng dậy và chạy tới bên một tủ đựng hồ sơ đã cũ được xây sát vào tường, đây là nơi chị trữ toàn bộ tài liệu của mình.

Chị mở cánh cửa bên phải, đưa mắt liếc qua gáy của những cặp hồ sơ rồi chắc chắn rút ra tập cần thiết. Vừa đi về bàn làm việc, chị vừa mở nó ra.

Chỉ vài giây đồng hồ sau, chị đã tìm được đúng vị trí.

Chị bắt đầu đọc về nạn nhân cuối cùng. Anh ta yêu cầu chị bói bài.

Thế rồi chị đã bói! Và chị đã phán những gì? Chị nói gì về thân phận hay bốn mạng của anh ta?

Chị nhắm mắt lại một vài giây đồng hồ. Chị nuốt khan một vài lần rồi tìm đến cái tên thứ hai

Ôi sự việc cũng y như vậy! Một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay còn là gì gì nào? Nếu phải thì sao? Và không phải thì sao?

Nhưng tại sao lại chính là hai người này?

Chị không biết, tuy nhiên chị suy nghĩ. Và chị rút ra kết luận rằng, rất có thể còn nhiều người trong danh sách khách hàng của chị có khả năng trở thành nạn nhân của tay giết người bí hiểm kia. Và rất có thể đó là tất cả những người mà quân bài chị đặt ra đã không hứa hẹn một điều gì tốt đẹp.

Nghĩ đến đây, Lucille thấy sợ.

Trong một thoáng, chị ép chặt những đầu ngón tay lên trán. Chị muốn tìm xuống cái tiếng đập rất mạnh hai bên thái dương mình, nhắm mắt lại và tập trung cao độ. Thế này là thế nào nhỉ? Tại sao mọi chuyện xảy ra lại trùng hợp đến vậy?

Chị gắng sức nhớ lại, nhưng chị không thuộc lòng. Để tìm một câu trả lời, chị phải lục lọi qua tất cả các tập hồ sơ. Lúc đó chị mới có thể nhìn tiếp được.

Nhưng chị không muốn làm như vậy, không hiểu tại sao chị sợ nhiệm vụ đó. Những suy nghĩ của chị tiếp tục đi về một hướng khác. Chị cân nhắc liệu có nên gọi điện cho cảnh sát? Suy cho cùng thì họ biết cả hai nạn nhân, cả hai con người đã bị giết kia. Nhưng rồi chị lại quyết định không nên làm. Chị chỉ kéo các cảnh sát viên vào một dấu vết giả mà thôi. Nếu họ muốn biết điều gì thì từ chị, họ sẽ tự tới đây. Rất có thể một trong những dấu vết đó sẽ dẫn họ tới gặp bà thầy bói Lucille.

Bất giác, chị không thấy thích phòng làm việc của mình nữa. Chị đứng dậy và vặn để đèn cháy, bước ra khỏi phòng. Lucille thấy mọi mệt vô cùng, đi đến giữa hành lang chị ngáp thật dài, thế rồi chị nhủ thầm sẽ lên giường thật nhanh.

Ở cuối hành lang có một khuôn cửa đúp, nằm ở đằng sau đó là phòng tiếp khách của chị. Chị không chỉ trang trí cho mỗi căn phòng khác nhau, mà còn cho quét những màu sơn khác nhau. Ở đây có phòng màu xanh dương,

màu đỏ và màu xanh lục. Cả một số các nhà nghệ sĩ cũng đã để lại dấu vết của họ ở đây: những bức tranh diên khùng được vẽ lên tường.

Tường của phòng tiếp khách được quét màu thẫm. Dù không hẳn là màu đen, nhưng Lucille đã chọn một màu xanh lục thật sậm. Trong phòng không có mấy đồ gỗ, chỉ có một khuôn bàn tròn với bốn chiếc ghế. Để cho tường không vọng lại tiếng nói của chị lẫn của thân chủ, khi họ ngồi với nhau trong một căn phòng tương đối rộng như thế này, người ta còn phủ lên mặt tường một lớp chất liệu nuốt âm.

Chiếc bàn tròn đứng ở giữa phòng. Khi nhìn về phía đó, Lucille còn thấy những quân bài nằm ngửa. Một ngọn đèn dầu cũ kỹ đứng trên nền vải phủ bàn màu xanh lục và tỏa ánh sáng ấm áp cho xung quanh.

Ngọn lửa trông như một ngón tay thật dài, bốc lên trong bóng đèn hình ống.

Lucille nghĩ tới vị khách cuối cùng của mình. Bà ta sẽ về và chắc sẽ còn quay trở lại để nói chuyện với người chồng đã chết. Cho tới nay Lucille chưa tạo nổi mối liên hệ trực tiếp với thế giới bên kia, chị mới gõ cửa ở một vài vị trí khác nhau trong tấm màn ngăn sang đó, nhưng chị rất tò mò, rất muốn biết thế giới bên kia sẽ ra sao.

Thời gian cuối này, càng ngày người ta càng đọc nhiều hơn những bài báo, miêu tả kinh nghiệm của những người kể rằng họ đã có một lần nhìn được sang thế giới bên kia.

Nhưng ở một phương diện nào đó, Lucille cũng sợ hãi chuyện này. Chị không nêu được nguyên nhân trực tiếp, chị cho rằng đây có thể là một trong những chương ngại vật cuối cùng của khu vực cấm kỵ cuối cùng, lẽ ra cần phải được đóng kín luôn luôn.

Có lẽ đó là nguyên nhân. Và nếu thế giới bên kia có những thế lực nhất định có thể gây ảnh hưởng đến cuộc sống của con người ở thế giới bên này,

thì chơi đùa với chúng có lẽ không hay ho gì.

Thốt nhiên chị giật nảy người lên.

Chị vừa nghe thấy một âm thanh.

Một tiếng rên!

Lucille thoáng nhắm mắt lại. Chị ra lệnh cho mình bình tĩnh. Chị không muốn nhanh chóng bị biến thành kẻ điên, chị chỉ muốn tiếp tục suy nghĩ tỉnh táo và logic.

Tiếng rên có lẽ tồn tại, nhưng thật ra nó không được phép tồn tại, bởi chị đang đứng một mình trong căn hộ lớn. Khi vị khách hàng cuối cùng bỏ về, chị đã khóa cửa lại đằng sau lưng mình. Không một ai có thể gây nên âm thanh đó.

Vậy mà chị vừa nghe thấy.

Lucille ngôi xuống ghế. Chị cong lưng lên rồi ngồi thẳng đứng như một cây gậy và chăm chú lắng nghe. Tiếng rên liệu có nhắc lại, hay vừa rồi chị nghe nhầm, trí tưởng tượng của chị nổi điên?

Vạn vật yên tĩnh, không một âm thanh. Chắc là chị nhầm rồi.

Chị lắng nghe tiếp.

Lucille bây giờ, khi ngồi thẳng người trên chiếc ghế, gậy ấn tượng sẵn sàng nhảy chồm lên. Một bàn tay xò ra đặt trên mặt bàn, bàn tay kia nắm lại thành nắm đấm và đặt lên đùi trái của mình.

Thế rồi chị lại nghe thấy nó. Tiếng rên. Đó là một âm thanh khủng khiếp. Chị không có khả năng xem nó phát ra từ nơi nào, bởi có vẻ như nó vọng đến từ bốn hướng. Nó thoát ra từ cả bốn bức tường, một tiếng rên rĩ khàn

khàn và Lucille ngay lập tức có cảm giác như những bức tường của căn phòng này đang được chất đầy một sự sống rùng rợn.

Chị nhảy lên. Chị nhảy mạnh và đột ngột đến mức độ cái ghế tròn tránh và sượt nữa ngã lăn ra. Chị dừng lại chống tay lên mặt bàn.

Chị lại nghĩ đến thế giới bên kia. Có phải những cố gắng liên lạc của chị đã đánh thức những thế lực của thế giới khác, những thế lực bây giờ chị không còn kèm chế nôi nữa?

Suy nghĩ đó tự động trôi ra trong óc não chị, nhưng chị hy vọng sự thực không phải thế, hy vọng rằng tất cả rồi sẽ rõ ra chỉ là một sự nhầm lẫn.

Hiện thời, tiếng rên đã ngưng. Một màn tĩnh lặng kỳ lạ phủ xuống căn phòng, chỉ bị ngắt quãng bởi hơi thở của chính chị. Nhưng rồi nó sẽ quay trở lại, không hiểu sao chị tin chắc như vậy.

Và nó quay trở lại.

“Aaaaa...” - nó thoát ra từ cả bốn bức tường và nghe như tiếng kêu của một người đang phải chịu những nỗi đau đớn rùng rợn.

Lucille xoay người. Đôi mắt chị cháy bập bùng. Đó là nỗi sợ hãi bất chợt trào dâng. Một nỗi sợ hãi chị chưa bao giờ biết tới, mặc dù chị luôn luôn đối mặt với những mối liên quan kỳ lạ.

Lần này thật khác. Chị không kèm chế được việc gì, bởi nỗi khủng khiếp đang ra lệnh cho sự việc và nó từ một thế giới không tưởng tượng nổi đổ xuống con người chị.

Nó rình mò ngay bên cạnh chị đây.

Chắc chắn nó phải đứng bên trong những bức tường của căn phòng này, bởi chị không tìm được lời giải thích nào khác.

Lucille đã muốn rời phòng bước ra ngoài. Lạ kỳ làm sao, chị không bước đi nổi. Chị không có đủ sức lực để đi về hướng cửa và ra khỏi phòng.

Nỗi kinh hoàng trói chân chị.

Lucille đứng bên bàn. Hai bàn tay như được dán chặt vào mặt bàn phủ một lớp khăn màu xanh lục, miệng há ra. Hơi thở chị phả từng đợt, và chị tập trung vào một khoảng tường.

Nhìn bề ngoài nó không có gì bất bình thường. Khoảng tường trông vẫn như mọi khi. Nó chỉ là một thứ ánh sáng óng ánh màu xanh lục, đây là nước sơn được quét lên trên phần chất liệu nốt âm thanh. Ngoài ra chẳng có gì khác.

Và tiếng rên cứ tiếp tục vang lên. Bây giờ còn ghê rợn hơn lúc nãy, bởi bây giờ Lucille nghĩ rằng chen lẫn trong tiếng rên đó đang thấp thoáng một giọng cười. Một giọng cười độc ác, đều giả, buộc chị nghĩ đang có kẻ quan sát chị.

Gã vô hình như đang hả hê trước nỗi sợ của chị!

Đúng thế, chị sợ. Nhịp tim chị đập như nhịp búa. Lúc này chị cảm nhận thấy nó trong đầu mình. Tiếng tim đập vang vọng phía đằng sau vầng trán, hơi thở chị trở nên rất khó khăn, và trên toàn cơ thể chị nổi một lớp gai góc mà người ta gọi là da gà, nỗi sợ dâng cao hơn.

Sự kinh hoàng vô hình đang ở bên cạnh chị. Và nó không dừng lại ở một chỗ.

Nó lại gần hơn...

Lucille cảm nhận điều đó quá rõ ràng. Có cái gì đang bao vòng chung quanh chị, siết lại chặt hơn. Như một dây thòng lọng mỗi lúc một thắt chặt vào, chẳng bao lâu sẽ chạm cổ chị.

Chị còn thở được không?

Chị há miệng ra, muốn hít lấy hơi. Mắt chị mở to hết cỡ, đầy nỗi kinh hoàng, khi đột ngột chị nhìn thấy một cái bóng trên khoảng tường trước mặt.

Đó là bóng của một cái dây thòng lọng!

Khái niệm đó xuyên qua óc não Lucille. Chị hiểu ngay như vậy, bởi bất chấp nỗi sợ, chị vẫn cố gắng suy nghĩ tỉ mỉ, và chị nhớ rất rõ bài báo vừa đọc.

Hai thân chủ của chị đã bị treo cổ bằng cùng một cách. Giờ đây đến lượt chị chăng?

Một làn sóng rợn lên chạy theo lưng chị xuống dưới. Lệ tràn lên mắt. Nỗi sợ còn dâng cao hơn nữa, nỗi khiếp đảm lan rộng ra và hai hàm răng chị đánh lập cập vào nhau.

Có kẻ tới đây để giết chị!

Ánh mắt chị hầu như không thể dứt ra khỏi cái dây thòng lọng kia. Cái bóng hiện lên quá to, và sợi dây thòng lọng không đứng yên. Nó đang lúc lắc. Chính những chuyển động này thúc cho nỗi hoảng hốt trong chị bùng dậy. Ai cũng sẽ giống chị nếu phải nhìn một thứ như thế thật ghê sợ. Chuyển động lúc lắc của sợi dây thòng lọng đối với Lucille bây giờ như một sự hấp dẫn rùng rợn chết chóc. Chị không tin rằng, cái dây thòng lọng kia chỉ tồn tại như một cái bóng trên tường, bởi ở đâu có bóng cũng phải có một vật thể gây nên cái bóng đó.

Nhưng nó từ đâu ra?

Cửa dưới nhà được khóa, căn hộ được khóa...

Sợi dây thòng lọng di chuyển. Lần đầu Lucille nhìn thấy nó ở gần khuôn cửa ra vào, nhưng bây giờ nó đang chuyển động dọc bức tường, mỗi lúc một đến gần chị hơn.

Lucille hiểu rằng chị đang ở trong một cái bẫy chết chóc.

Chị sẽ không bao giờ còn bước chân ra khỏi được căn phòng này, nếu chị không vượt thẳng được nỗi sợ hãi của mình và hành động kịp thời.

Cánh cửa là cơ hội duy nhất. Nếu chị đến được đằng kia, mọi sự sẽ có hy vọng. Sau đó chị có thể chạy dọc hành lang và ra khỏi nhà.

Lucille không cân nhắc nữa mà hành động. Hai chân chị di chuyển như tự động khi cuối cùng chị đạp xuống nền phòng và hoảng hốt chạy xuyên chéo căn nhà.

Tiếng cười đuổi theo chị.

Lucille có cảm giác như vừa có những ngọn roi quất thẳng vào người mình, tiếng cười nghe rùng rợn đến mức độ đó. Trước khi đến bên khuôn cửa, chị vấp, ngã đập người vào lần gỗ và bàn tay tìm được nắm đấm cửa, ấn nó xuống dưới. Đồng thời cả người chị đẩy vào cánh cửa, nhưng những cố gắng của chị trở nên vô ích.

Cánh cửa bị đóng chặt!

Chị rên lên khi nhận ra điều đó, và sức lực rời cơ thể chị. Chân run rẩy, Lucille khụy gối xuống.

Một cánh tay của chị còn kịp giơ lên. Những ngón tay bám chặt lấy nắm đấm cửa như bám vào chỗ tựa cuối cùng.

Tiếng cười hả hê đằng sau lưng chị. Nó giật chị ra khỏi nỗi sợ hãi tột cùng. Chị xoay người lại và sa vào một cơn sốc lớn.

Cái bóng kia đã rời tường. Một sợi dây thòng lọng bình thường đang trôi trong không gian.

Thậm chí nó còn được giữ. Đó là một cánh tay màu xanh lục với những ngón tay đỏ thẫm màu máu khô, đang cầm sợi dây thòng lọng rất chắc, rất lành nghề.

Từ từ cánh tay đẩy cho sợi dây thòng lọng lúc lắc từ bên này sang bên kia. Có lần nó chạm vào gương mặt của người đàn bà đang chờ ra vì kinh hoàng, thế rồi nó lại giật về.

Và một giọng người cất lên, thì thầm:

- Ta sẽ tóm được mày, con bé con. Ta đã chờ mày lâu rồi. Ta sẽ tóm được tất cả, cứ tin chắc như thế. Bàn tay thòng lọng sẽ trả thù. Không một đứa nào trốn thoát.

- Không! - Lucille hét lên. Chị lắc đầu, nhảy lên, chạy đi và quá hốt hoảng mà không nhìn thấy cái bàn nữa.

Chị ngã đập người vào cái bàn. Thế nhưng cái bàn nặng và vững đến mức độ nó không bị ngã theo. Nặng nề, người phụ nữ chống hai bàn tay lên trên mặt bàn. Thành linh, sợi dây thòng lọng sà tới nơi. Lucille thậm chí không nhìn thấy cái bóng của nó, chị chỉ nhận ra nó khi đã quá muộn và khi khoảng hở của sợi dây nằm ngay trước mắt chị.

Trong tích tắc sau đó, sợi dây trùm về phía trước. Và nó vừa vặn với cổ nạn nhân, không thừa một mảy may. Dây thòng lọng có vẻ như được làm ra cho Lucille. Chị cảm nhận thấy làn dây xù xì bên cổ họng mình. Chị muốn hét lên, nhưng lúc bấy giờ thì bàn tay đang trôi bồng bềnh bất ngờ giật về.

Người phụ nữ thấy khó thở.

Tay chị nghe thấy giọng ma quái kia lại cất lên.

- Ta sẽ tóm cổ bất cứ đứa nào. Chúng nó quên tao, nhưng tao không quên điều gì cả, chúng mày luôn phải nhớ như vậy. Mày là đứa thứ ba, rồi những đứa khác sẽ đi theo. Nhưng nhờ có mày mà tao quay trở lại được đây. Con người không nên đùa giỡn với những thế lực ở phía bên kia. Tao nói cho mày biết, bọn mày không được phép gọi hồn người chết. Mày đã bước chân qua ngưỡng. Mày phải tự mình gánh lấy trách nhiệm, Lucille...

Đó là những lời nói cuối cùng của gã đao phủ. Sau đó, gã bắt đầu với hành động ác độc của mình.

Người giúp việc tìm thấy xác Lucille vào buổi sáng ngày hôm sau. Đầu của chị nằm trong dây thòng lọng, và sợi dây này được buộc vào nắm đấm cửa.

BÀN TAY GÃ ĐAO PHỦ

Jason Dark
www.dtv-ebook.com

Chương 2

New York đón tiếp tôi chẳng phải chỉ với cái lạnh, mà còn với một người phụ nữ xinh đẹp và thú vị, một trong những đặc điểm nhận dạng của chị là những chiếc móng tay sơn màu xanh lục.

Đó là Tanith, bà thầy bói thành Paris. Và chị đã gọi tôi, John Sinclair, sang New York.

Từ Na Uy thừa vắng xuống thẳng nước Mỹ nhộn nhịp. Tôi có cảm giác như mình là một khách bộ hành lạc lõng khi đứng trong đám đông của một đại sảnh khổng lồ và đưa mắt tìm Tanith.

Tôi phải nói luôn từ đầu, đây không phải là một nhiệm vụ chính thức. Sir James Powell, sếp của tôi, chẳng mấy đồng tình với sáng kiến bay sang New York. Đối với ông, những luận cứ đưa ra là quá mù mờ. Nhưng tôi không tin ông. Rất có thể ông không còn muốn liên quan gì với cánh cảnh sát của nước Mỹ nữa, bởi đám đàn ông bên này thường hay hành động bất bình thường, một khi người ngoài chen vào công việc của họ.

Vậy là tôi lấy ba ngày phép và bay sang Mỹ. Phí tổn vé máy bay do Tanith nhận lời đảm trách từ trước, chị sang thành phố này đã được hai tuần nay.

Bên điện thoại, chị chỉ đưa ra những lời ám chỉ mù mờ. Có một loạt những vụ giết người bí hiểm đang khiến thành New York nín thở, người ta không tin được bất cứ lời giải thích nào.

Chúng tôi không hẹn với nhau một điểm hẹn hò cố định. Phi trường Kennedy bản thân nó đã là một thành phố khổng lồ. Những ai không quen

thuộc chốn này, sẽ rất nhanh chóng bị lạc đường, Tanith chỉ dặn trước là sẽ cho người gọi tên tôi.

Quanh tôi là một biển người nhộn nhịp. Ai cũng vội vàng, những con người hấp tấp chạy tới chạy lui, còn tôi, một gã trai đang thong thả nhàn nhả từng nửa bước, có cảm giác như mình đang đứng lạc chỗ trong một thứ hỗn hợp không lồ nhưng có trật tự này.

Tôi không vội vàng, chỉ chú ý lắng nghe tiếng loa.

Thế rồi tôi nghe thấy tên mình.

Người ta mời tôi đi về khu A, đến bên cát xê của hãng Pan Am.

Tại sao không? Tôi đang đứng trong đại sảnh rồi. Bây giờ chỉ còn cần tìm quầy nữa mà thôi.

Tôi chặn đường và hỏi một cô chiêu đãi viên hàng không. Người đẹp có nước da màu cà phê giải thích cho tôi biết, tặng thêm một nụ cười quyến rũ. Dịch vụ hoàn hảo.

Khảng năm phút sau, tôi đã đến bên quầy của hãng Pan Am. Quanh quầy tương đối đông người. Mặc dù vậy, tôi vẫn nhìn ra Tanith. Chị mặc một chiếc áo bành tô lông thú màu nâu áo không được gài cúc và xoay bùng lên như một cái chuông khi chị phát hiện ra tôi và chạy ngược về phía tôi.

- John Sinclair, tôi rất mừng. - Chị giơ cả hai tay về phía tôi, chúng tôi chào nhau thật ấm áp.

Tôi ngửi mùi nước hoa của chị. Mà ngoài ra, Tanith cũng không có cơ hội che giấu quê hương của mình, bởi chị nói tiếng Anh đặc giọng Pháp.

Lần vừa rồi Benphagor đã dẫn chúng tôi đến với nhau. Tanith bị cuốn vào một vụ án nghiêm trọng mà cuối cùng cả hai chúng tôi đã dẫn đến một kết

thức có hậu.

- Anh khỏe không? - Chị hỏi và nhìn tôi cười rạng rỡ. Thời gian này Tanith để tóc dài. Nó óng ánh màu đỏ, và chạm xuống bờ vai chị.

- Ta phải nói ở đây sao? - Tôi hỏi.

- Ý anh là...

- Đúng thế, tôi mời chị đi uống một tách cà phê.

- Rất sẵn lòng, anh bạn yêu quý. - Chị vòng tay vào cánh tay tôi và cười. Không một dấu hiệu nào cho biết chị đang theo đuổi nghề nghiệp gì, bởi Tanith là một trong những bà phù thủy và bói bài nổi tiếng nhất thế giới. Ngôi nhà của chị ở thành Paris là điểm tới của không ít chính trị gia, những gương mặt lãnh đạo các ngành kinh tế, các diễn viên nổi tiếng cũng như các ca sĩ nổi tiếng, họ đến để mong chờ chị dự đoán tương lai. Người như Tanith mà bỏ trống căn hộ của mình trong Paris cả một thời gian, chắc chắn phải có một nguyên nhân nặng ký.

- Rất tiếc là anh không mang Suko theo cùng! - Chị nói, giọng trầm trầm.

- Đúng thế, tôi cũng lấy làm tiếc, nhưng sếp của tôi không chịu thông cảm.

- Tại sao?

Tôi nhún vai, giảm tốc độ đi xuống. Tanith cũng đi chậm lại cho đồng nhịp với tôi.

- Về mặt chính thức thì ông ấy thấy ở đây không có hiểm họa gì đáng kể.

Tràng cười của phụ nữ cắt ngang lời tôi.

- Không có hiểm họa hả? Rồi ông ấy sẽ biết. Ba người chết...

- Tôi muốn nói là không có hiểm họa về pháp thuật. Nhưng về phần tôi, tôi nghĩ rằng nguyên nhân là vì có những chuyện bất đồng giữa lực lượng cảnh sát Mỹ và lực lượng cảnh sát Anh.

- Nhưng anh đã nhiều lần đến New York. - Người phụ nữ Pháp xinh đẹp nhắc nhở tôi.

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng tất cả những lần đó đều là những công việc chính thức, và người ta cũng đã chính thức nhờ chúng tôi trợ giúp. Trường hợp hôm nay khác. Tôi đến đây trong tư cách là người đi nghỉ và sẽ cố gắng để không can thiệp vào công việc của cảnh sát nơi này.

- Nhìn theo phương diện đó, chắc là anh có lý. - Tanith kéo tôi sang một bên, bởi chị vừa nhìn thấy một quán cà phê nhỏ. Chúng tôi còn thấy là nó có vài ghế trống.

Hai chúng tôi ngồi xuống bên một chiếc bàn bằng kính hình tròn. Ánh mắt của chúng tôi phóng qua khung cửa sổ rộng lớn, ra phi trường.

- Chị muốn uống gì? - Tôi hỏi người đàn bà Pháp.

- Cà phê.

Tôi kêu hai tách cà phê.

- Chị có thích New York không? - Tôi hỏi tiếp.

- Không thích lắm. - Chị đáp.

- Tại sao?

- Người Mỹ vội vàng quá. Tôi thấy nhớ phong cách nhẹ nhàng của người Pháp.

Tôi cười: “Cái đó tôi hiểu”. Thế rồi tôi châm cho mình một điếu thuốc lá, trong khi Tanith rút xì gà màu đen ra khỏi túi xách tay của chị.

Tôi châm lửa cho chị. Tanith gật đầu cảm ơn. Cà phê được mang tới, tôi trả tiền ngay lập tức, cuối cùng Tanith nhìn tôi.

- Trông anh có vẻ như đang lo lắng, John.

- Ai mà chẳng có nỗi lo riêng. - Tôi cười ngắn.

- Vâng, vâng, chắc chắn rồi. - Chị búng cho tàn thuốc rơi vào chiếc gạt tàn - Nhưng những nỗi lo của anh là những nỗi lo đặc biệt. Anh đang tiến hành một cuộc chiến tuyệt vọng chống lại những thế lực mà anh hầu như không kèm chế được. Tôi cũng góp vào đấy một phần, và yếu tố quan trọng nhất là chúng ta chỉ có được những thành công riêng lẻ.

- Cái đó tôi quá rõ mà.

Tanith nhìn tôi. Tôi nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm, gương mặt được son phấn nhẹ nhàng trang điểm bên hai gò má cao.

- Đừng cho tôi là đùa lảm chuyện, nhưng chúng ta phải bàn luận cởi mở với nhau về chuyện đó, bởi tôi có cảm giác rằng mỗi lúc ma thuật đen một mạnh mẽ hơn. Người ta nghe rất nhiều việc về các cô phù thủy.

- Thế nào kia? - Chị nhún vai - Nếu tôi biết điều gì cụ thể thì đã tốt, John. Chắc tôi đã nói cho anh nghe, ngay trong những buổi cầu hồn, tôi đã nhận thấy là dòng phù thủy bây giờ đang trở dậy. Tôi chỉ cần nhớ tới Wikka và nhớ tới Jane Collins mà thôi.

Với cái tên cuối cùng, chị không phải chỉ nhắc để nhớ là cả hai chúng tôi đều quen biết mà nó còn tác dụng như thể châm cho tôi một mũi dao.

Jane Collins! Trời đất. Tôi vội vàng rút một hơi thuốc lá, rồi cũng vội vàng thở phì khói ra.

- John, anh sao thế? - Tanith đã nhận thấy phản ứng kỳ lạ của tôi, chị nhìn tôi lo lắng.

- Thật ra thì không có gì đâu.

- Có đấy. Có phải vì Jane không?

Nói dối cũng chẳng được ích gì, vì thế mà tôi gật đầu.

- Đúng, vì Jane Collins.

- Sao nữa?

- Cô ấy lại giết người. - Tôi nói khẽ và hạ tia nhìn xuống.

Tanith đờ người ra vì sốc. Nhưng chị lại rất nhanh chóng kèm chế được và quay trở lại bình thường.

- Giết người? - Chị thở phào - Không, như thế...

- Jane là một phù thủy.

- Anh có gặp cô ấy không?

- Không trực tiếp - Tôi đáp lời - Nhưng tôi có nhìn thấy hậu quả, hậu quả rất khủng khiếp, tin tôi đi.

- Nếu anh không muốn nói về chuyện này nữa, John, thì thôi, tôi rất hiểu anh.

- Không, không. Được nói với ai đó về chuyện này, tôi cũng nhẹ bớt đi. Jane chính là tay đao phủ đen.

- Mặc dù tới đây vì một vụ án khác, nhưng bây giờ tôi đang nói về Jane Collins và những hành động khủng khiếp của cô ấy.

Tanith lắc đầu. Chị hầu như không hiểu nổi, nhưng biết là tôi không bao giờ nói đùa trong những chuyện như thế này. Sau một hồi im lặng chị hỏi:

- Bây giờ anh muốn làm gì?

- Chẳng làm gì cả - Tôi bẻ gãy một que tăm rồi thả cho nó rơi vào gạt tàn
- Tôi chẳng làm được gì cả, mà phải chờ đợi. Mặc dù tôi tin chắc rằng, tới một lúc nào đó tôi sẽ gặp lại Wikka và qua đó cũng sẽ gặp lại cả Jane Collins.

- Đúng, tôi cũng tin thế. Tôi cảm nhận rõ những ảnh hưởng của họ. Những lúc ngồi bói bài tôi thấy rõ như vậy. Quỷ Satan đã mạnh mẽ lên. Gã đã lại sức, John.

- Dĩ nhiên, Wikka đứng về phía gã. - Tôi dụi điếu thuốc lá - Còn vụ án mà vì nó tôi sang đây có gì dính dáng đến quỷ Satan không?

- Có lẽ.

- Chính xác ra nó là cái gì?

Giờ đến lượt Tanith kể. Chị kể về ba vụ giết người. Tôi được biết là cả hai người đàn bà Scarlet O'Banion và Tanith quen biết nhau từ trước. Họ đã nói chuyện với nhau trong một vài hội nghị và sau đó thường xuyên trao đổi thư từ với nhau. Qua một tạp chí chuyên ngành, Tanith được biết về sự ra đi của Lucille. Chị tìm cách gọi hồn người đã chết, nhưng chị không với tới được Scarlet O'Banion. Có cái gì đó ngáng trở ở giữa, nằm như một bức tường ở giữa, đó là bóng kẻ đã giết Lucille.

Quả quyết, Tanith lập nên một kế hoạch và thuê chính cái căn hộ nơi người bạn của mình đã bị giết chết. Chị ký hợp đồng thuê căn hộ đó bốn

tuần. Chị đoán rằng cả hai vụ giết người kia cũng liên quan trực tiếp đến Lucille.

- Đó là một lời tiên đoán hay chị có bằng chứng? - Tôi hỏi.

- Bằng chứng. Tôi đã xem các tập tài liệu hồ sơ mà Lucille để lại. Chị ấy ghi mọi chi tiết về từng thân chủ. Cảnh sát không tịch thu những tập hồ sơ đó. Sau khi đọc kỹ, tôi được biết là cả hai nạn nhân đều là thân chủ của Lucille.

- Cảnh sát có biết điều đó không?

- Có.

- Người ta có điều tra tới hướng đó không?

- Chắc là có, nhưng không tìm thấy cái gì cả. Không có động cơ cho các hành động đó. Ít nhất thì trong con mắt các nhân viên điều tra.

- Nhưng đối với chị?

- Tôi thấy có đấy. Bằng một cách nào đó nó phải dính dáng đến nghề nghiệp của Lucille. Rất có thể chị ấy đã bước chân vào những khoảng không gian lẽ ra phải được coi là cấm kỵ. Và giờ thì thế giới bên kia trả thù.

- Mọi thứ nghe không hay chút nào, - Tôi thú nhận - bởi nếu người ta suy nghĩ tiếp thì thỉnh thoảng người ta cũng phải rút ra kết luận rằng, tất cả những người có liên quan đến Lucille hiện nay đều đang đứng trong hiểm họa.

- Anh nghĩ tới khách hàng của chị ấy.

- Chính xác.

- Đúng thế đấy, John. Nhưng chúng ta không thể canh chừng cho tất cả. Đó là việc không làm được.

- Không, mà đấy cũng không phải là công việc của chúng ta, nhưng chúng ta phải tìm cách tóm bắt lấy sự kiện này đến tận gốc rễ. Tôi không nhìn thấy một cơ hội khác. Tôi có cảm giác chị mời tôi sang đây rất đúng thời điểm. Tôi cũng sẽ vào căn hộ đó, thuê lại một phần căn hộ của chị, nếu chị không phản đối.

- Nếu không tôi mời anh sang đây làm gì?

- Đúng, chị có lý. Còn bản thân chị vẫn chưa liên lạc với các thế lực của bóng tối?

- Nếu anh muốn nói đến những buổi gọi hồn trong căn hộ đó thì chưa. Tôi vừa mới kể cho anh nghe về bức tường ngăn đó.

- Dĩ nhiên rồi. - Tôi chìm xuống trong cân nhắc - Lấy đâu ra động cơ? - Tôi lẩm bẩm sau một hồi lâu im lặng - Chúng ta đành phải bám vào những lời tiên đoán. Liệu có khả năng là chúng ta chẳng cần tìm thông tin nào ở chỗ Lucille?

- Thế thì ở đâu?

Một câu hỏi quá sức trả lời của tôi. Tôi cầm tách cà phê, muốn uống ngụm cuối cùng. Chính trong tích tắc đó phải có một chuyện gì rất kỳ lạ xảy ra. Tôi không nhìn ra nó, nhưng nét mặt của chị thay đổi. Nửa ngạc nhiên, nửa kinh hoàng.

- Có chuyện gì thế? - Tôi hỏi.

- John! - Tanith nuốt khan - Khốn nạn, John, trên đầu anh có cái bóng của một dây thòng lọng.

Tôi cứng người ra. Những từ ngữ của chị thầy bói vang một lần nữa trong tai tôi.

Cái bóng của một dây thòng lọng.? Trên đầu tôi? Đột ngột, tôi thấy rõ gáy tôi đang sờn lạnh. Đồng thời, tôi còn cảm nhận thấy một thứ khác.

Có một vật đang ấm lên.

Trên ngực tôi là cây thánh giá thần, nó lên tiếng. Ngược lại với cảm giác lạnh trên gáy, nó tỏa ra một sức ấm nhất định. Đối với tôi, đây là một bằng chứng rõ ràng cho biết xung quanh đang có pháp thuật đen. Và Tanith vừa nói tới cái bóng của một dây thòng lọng là chính xác.

Tôi ngẩng tia nhìn lên, để hai chúng tôi nhìn vào mắt nhau.

- Nó ở đâu?

- Nó ở trên đầu anh.

- Rồi sao nữa?

- Nó không chạm vào người anh. Nhưng nó in bóng rất rõ lên trên tóc anh.

Tôi không dám đứng dậy. Hiểm họa đã ập tới đây, và tôi nhớ rằng đang còn rất nhiều người ngồi xung quanh chúng tôi. Nếu để cho những thế lực ma thuật đen đến từ bên kia thế giới, những thế lực mà hiện tôi chưa nhận diện được rõ ràng, ra đòn nơi này, rất có thể tôi sẽ đưa những con người vô tội vào hiểm họa.

Vì thế tôi không làm gì cả.

- Hãy kể cho tôi nghe cái dây thòng lọng từ đâu tới đây, Tanith? - Tôi nói với người đàn bà Pháp.

Chị gạt đầu.

- Từ trên, - Chị thì thào - từ trên trần phòng. Và nó to dần ra. Phần bên dưới của nó choàng qua đầu anh và qua vai anh, thế rồi cái bóng chạy xuống đất và gộp vào phần còn lại của dây thòng lọng ở dưới đó.

- Cám ơn, Tanith. - Tôi nói khẽ.

- Giờ nó bé lại! - Tanith rít lên.

Tôi nhận ra mặt chị nổi da gà. Cái bóng đen kia giờ tròn. Cả tôi cũng nhìn thấy nó. Một dải thẫm màu lướt ngang qua mắt tôi. Thế rồi tôi không nhìn thấy nó nữa, nhưng mà Tanith vẫn nhìn thấy.

Nó thòng xuống quanh cổ anh!

Báo động!

Và cũng trong tích tắc đó, tôi cảm nhận được sợi dây thòng lọng ma thuật, cho tới nay chỉ là một cái bóng đen, xiết nhỏ lại. Đột ngột tôi không thở được nữa. Tôi chỉ còn kịp hít hơi một lần thật ngắn, thế rồi chỉ một nhịp tim đập sau đó, tôi bắt đầu sặc sụa.

- John! - Tanith nhảy lên.

Ngồi đối diện với chị là một người đàn ông mà mặt đang đỏ lựng lên, như tự động, miệng tôi há ra, lưỡi thò ra ngoài, và tôi nghe loáng thoáng những tiếng kêu hốt hoảng của những người ngồi xung quanh. Có lẽ bây giờ họ đã nhận ra sự lạ! Còn tôi nặng nhọc giơ cánh tay phải lên, chỉ vào ngực mình, ra hiệu cho Tanith.

Hy vọng chị hiểu ra. Tanith phải sử dụng cây thánh giá thần của tôi. Giờ tôi đã quá yếu để làm việc đó. Đột nhiên, cái dây thòng lọng giật tôi về phía sau, đập người tôi thật mạnh vào thành ghế.

Tanith rời chỗ, chỉ với hai bước chân, chị chạy vòng quanh bàn, bàn tay chị thọc xuống làn áo sơ mi của tôi, trong một thoáng tôi cảm nhận những ngón tay lạnh lạnh của chị trên làn da mình, thế rồi chị cầm vào được cây thánh giá thần và đưa nó lên cao.

Phải đưa nó lên cổ tôi mới đúng!

Tôi nghiêng người sang bên. Tất cả những sự kiện chung quanh hiện lên như qua một lớp sương mù màu đỏ. Tôi hầu như không nhận được ra những dáng người nữa, sợi dây thòng lọng tàn nhẫn siết chặt lại mãi. Tôi không thở được.

Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng rít. Một tia ánh sáng chói lòa bùng nổ khiến tôi phải nhắm mắt lại, và trong một thoáng không nhìn thấy gì cả, tôi thấy mình lại thở được.

Tôi lấy hơi thật sâu. Hai lần, ba lần, tôi nghe thấy tiếng Tanith nổi lên trong hỗn độn những âm thanh ở xung quanh và nặng nhọc nâng hai mi mắt lên.

Tôi thấy người khỏe hơn. Khốn nạn, vậy là một lần thoát và tôi đã trốn được cái dây thòng lọng bóp cổ. Toàn bộ chỉ nhờ vào Tanith. Nếu chị không phản ứng tinh táo đến thế, có lẽ mọi việc đối với tôi đã kết thúc.

Được thở thật sâu mới là một cảm giác sung sướng làm sao. Dần dần tôi thấy trong người ổn hơn. Lồng ngực tôi tràn ngập không khí, chẳng có gì ngăn trở tôi thở một cách tham lam và tôi lại nhìn thấy mọi vật xung quanh.

Người ta nhìn tôi trân trối. Rất nhiều con mắt dán chặt vào cổ tôi. Đàn ông, đàn bà, trẻ em thuộc nhiều màu da của nhiều dân tộc đều có mặt ở đây, và tôi cố gắng nở một nụ cười mệt mỏi.

Đúng lúc có hai người đàn ông mặc áo blouse màu xanh lục; lách qua đám người hiếu kỳ để đi tới. Đó là những nhân viên y tế muốn cấp cứu cho

tôi. Khi họ bước đến bên bàn tôi khẽ lắc đầu.

- Không, thưa các quý ông, tôi rất cảm ơn các quý ông đã vất vả tới đây, nhưng thực sự không cần thiết. Tôi tự khỏe lại được.

- Thật không, thưa ngài?

- Vâng, chỉ là một cơn choáng váng nhỏ thôi. Chuyến bay dài và vất vả. Tôi vừa từ London sang đây. Tất cả chỉ vì tôi bị thay đổi thời tiết và thời gian.

- Dĩ nhiên rồi, chuyện này cũng thường xảy ra. - Ông bác sĩ mỉm cười - Chúc ông những ngày vui vẻ ở đất nước chúng tôi, thưa ngài.

- Chắc chắn là tôi sẽ vui.

Cả hai người ấy bỏ đi. Những vị khách còn lại cũng dần không quan tâm tới tôi nữa. Tanith nhích ghế, ngồi xuống và lo lắng nhìn tôi.

Tôi đưa lòng bàn tay lau vầng trán đẫm mồ hôi. Thật sự tôi vẫn chưa qua hẳn cơn sốc. Tim tôi vẫn đập rất nhanh, hai bàn tay run, nhưng hơi thở đã trở lại bình thường.

- Ổn rồi chứ?

Tôi gật đầu.

- Vâng, tạm tạm được, chị yêu quý. Vụ vừa rồi nguy hiểm đến sát sạt.

- Tôi... tôi không ngăn cản được. Cái dây thòng lọng đó đột ngột hiện ra.

- Tôi đoán rằng, cả hai chúng ta cần phải dè chừng nhiều đấy - Tôi đáp lời - Mà nếu hôm nay không có chị ở đây và phản ứng kịp thời thì...

Tanith phẩy tay.

- Thôi, đừng làm to chuyện, John. Nhưng bây giờ chúng ta biết là hiểm họa rõ ràng có thực.

- Đúng thế, và những thế lực đó sẽ ra đòn.

- Bao giờ?

- Nếu tôi biết thì còn nói gì nữa. Ta còn muốn ngồi thêm ở đây không?

- Không đâu. - Tanith nhìn xuống đồng hồ - Ôi trời, muộn rồi đây. Nếu bị sa vào dòng giao thông trong giờ cao điểm là hỏng đấy, anh bạn yêu quý.

- Lên đường thôi. - Tôi quyết định.

Tanith không tới đây bằng xe ô tô riêng. Chúng tôi cũng không thuê một chiếc taxi bình thường, mà đi trực thăng. Mặc dù đắt tiền hơn, nhưng nhanh hơn. Tôi thấy đường bay từ phi trường Kennedy về Manhattan là một sáng kiến rất hay, người ta tiết kiệm được cho khách đi tất cả những đoạn thời gian chờ bên các con cầu và bên những đoạn hầm ngầm.

Chúng tôi chờ cho chuyến trực thăng sau cất cánh. Tanith cầm chặt lấy tay tôi. Chị nhìn tôi cười khích lệ.

- Hai đứa hiệp sức nhất định sẽ chiến thắng, John.

Tôi hy vọng thế. Suy cho cùng thì tôi lại muốn có mặt ở London càng nhanh càng tốt. Sắp tới là Noel rồi.

- Anh làm lễ Noel thế nào? Với gia đình Conollys?

- Không. Lần này tôi sẽ mở tiệc cùng với Suko và Shao, nhưng người ta đâu có biết cho tới đó còn những việc gì xảy ra. Gia đình nhà Conollys không có ở London, mà bay sang Thụy Sĩ, họ muốn mở tiệc Noel trong vùng núi.

- Theo như tôi được biết về vận hạn của họ, chắc chắn thế nào cũng có chuyện xảy ra. - Tanith nói.

- Đừng có nói gở. Họ muốn nghỉ ngơi thật sự. Đã có lần họ gặp chuyện trục trặc khi định đi nghỉ mùa đông. Hồi đó là ở vùng Grindelwald, khi những con kiến khổng lồ xuất hiện. Không nên để họ gặp một vụ thứ hai như vậy đâu.

- Không hiểu sao tôi có một linh cảm u ám hơn, John. - Gương mặt chị tối lại, nhưng rồi Tanith gằng gượng mỉm cười, bởi chiếc trực thăng đang bay lại gần, chiếc trực thăng sẽ đưa tôi về Malhattan.

Chiếc trực thăng khá rộng, ngoài chúng tôi còn tám người nữa bước lên theo.

Một phi công, một phi công phụ và mười hành khách. Phi công phụ tá chào chúng tôi. Anh muốn cung cấp về những danh lam thắng cảnh của thành New York trong chuyến bay. Nhưng ngay từ bây giờ anh đã nhắc nhở rằng, Malhattan đang nằm dưới một tấm chuông khổng lồ tạo bằng khí thải, thêm vào đó là bầu trời mùa đông màu xám, ở trên này chúng tôi sẽ chẳng nhìn được mây.

Trực thăng cất cánh.

Chỉ khi đã ngồi trên không, tôi mới có thể mừng rỡ hết độ lớn thật sự Cửa phi trường Kennedy. Đó là một khu vực khổng lồ.

Ở phía xa xa óng ánh mặt nước biển. Đại Tây Dương màu xám nằm bên dưới vô vàn những đám mây mùa đông, đen, nặng trĩu.

Chúng tôi bay về hướng tây. Queens đang nằm bên dưới chân chúng tôi. Những xa lộ thật rộng hiện thành những nét kẻ màu xám, bên trên đó là vô vàn những con kiến màu sắc sặc sỡ, những chiếc ô-tô.

Chúng tôi sẽ được đưa xuống một trong hai tòa nhà cao tầng của cặp nhà sinh đôi World Trade Centre, rồi từ đó chúng tôi sẽ dùng taxi đi tiếp.

Manhattan đang nằm trong khí thải. Chúng tôi hầu như không nhận thấy cả dòng East River. Chếch xuống nữa về phía nam là bức tượng thần tự do, tôi biết vậy nhưng không phát hiện ra. Chúng tôi bay qua tòa nhà của Liên hiệp quốc và nhắm vào cặp tòa nhà World Trade Centre. Chúng nhô ra lừng lừng như hai cái gậy khổng lồ với từng làn khói màu xám.

Phi công đã bay đoạn này không biết bao nhiêu lần. Anh hướng vào một trong những chỗ đậu được thắp sáng đèn ở bên trên nóc một trong hai tòa nhà, chúng tôi lao thụt xuống dưới và cuối cùng mềm mại hạ cánh.

Khi bước xuống, ngọn gió ngay lập tức tóm lấy chúng tôi một cách giận dữ. Suýt nữa thì nó đẩy Tanith ngã xuống nền xi-măng. Tôi giữ chặt lấy chị, cúi người xuống và gồng mình chống lại những luồng gió gay gắt.

Nhanh như có thể, chúng tôi đi về hướng cửa ra, nơi có những chiếc thang máy đang đợi để đưa chúng tôi xuống dưới.

Mọi việc diễn ra thật nhanh.

Taxi đang chờ sẵn. Đáng tiếc là giờ cao điểm đã bắt đầu, và tôi trải nghiệm dòng giao thông hỗn loạn nhất thế giới ở giữa trái tim của Manhattan.

Chúng tôi đi dọc đại lộ America về hướng Nam. Vừa đi vừa bò vừa đứng, nhích từng chút một. Tắc-đi-tắc-đi...

Cứ thế tiếp tục. Đến Greenwich Village, đường phố còn tắc nghẽn hơn nữa. Lý do vì ở đây đất chật, không muốn đi tới tận nhà, chúng tôi xuống xe trước đó, và quyết định đi bộ.

Chẳng bao lâu chúng tôi nhận ra nguyên nhân gây nên vụ tắc xe khủng khiếp nọ bởi chúng tôi sa vào một cuộc biểu tình. Người ta biểu tình chống lại việc cắt xén các khoản viện trợ xã hội. Từ thời kỳ Reagan cầm quyền, những người nghèo còn trở nên nghèo hơn nữa.

Village là một mảnh đất đặc biệt, rất khó miêu tả. Nhìn thấy nó là tôi nhớ tới khu phố Soho ở thành London, nhưng sự so sánh này không hoàn toàn đúng. Ở giữa trái tim của Malhattan dĩ nhiên cũng có dân quý tộc, nhưng không cao ngạo như ở Soho.

Ở đây ta còn gặp đủ mọi loại nghệ sĩ như ở thời xưa. Các sinh viên, các họa sĩ, các nhà nặn tượng, những quán rượu tuyệt vời. Nghệ thuật âm thuật của châu Âu xuất hiện trong rất nhiều dáng vẻ khác nhau. Tôi nhìn thấy những Restaurants Hungari, các cửa hàng bán bánh Pizza của Italia, các cửa tiệm Bodegas của Tây ban Nha, các cửa hàng bán phô mai của Hà Lan, những quán ăn của xứ Bayeru nước Đức.

Phủ trên tất cả những thứ đó là một biển âm thanh hỗn độn không bao giờ ngưng. Đó là nhìn Greenwich Village bằng con mắt của một khách du lịch. Thế nhưng vốn là một cảnh sát viên, tôi còn biết đến một khía cạnh khác, một bộ mặt khác của mảnh đất này.

Thuốc phiện, mại dâm, các băng đảng ma cô, mafia, tất cả đều tồn tại trong cái khu New York điên khùng này. Bởi ở chỗ nào thì những băng đảng sát nhân cũng muốn nhúng tay đến túi tiền.

Chúng tôi đi qua những con phố hẹp. Những ngôi nhà sặc sỡ, với những mặt tiền không phải chỉ được quét sơn màu, mà rất nhiều khi còn được vẽ thành những bức tranh thực sự. Đa phần là những giấc mơ về tình dục và bạo lực được thể hiện bằng bàn tay nghệ thuật.

- Ta phải chen qua đám đông bao lâu nữa? - Tôi hỏi người bạn đi cùng và đồng thời quan sát hai cô con gái trẻ, bất chấp trời lạnh giá vẫn chỉ mặc bộ

đồ cộc của võ sĩ quyền Anh và chuyển động bằng giày găng patin.

- Phố tới, nó nằm phía bên phải.

- Rồi sau đó?

- Ta phải chờ.

- Chờ ai?

- Có một thân chủ xứ Chicago đã hẹn trước.

Ô, đây là một tin bất ngờ.

- Sao bây giờ chị mới nói? - Tôi ngạc nhiên - Cô ta nói gì khi gặp một người lạ?

- Chẳng nói gì cả. Cô ta đã nghe danh tôi rồi.

- Chị nổi tiếng đến thế ư?

- Ít nhất thì trong những nhóm người nhất định. Cô gái đó từ trước đã muốn đến gặp tôi ở Paris, chỉ có điều tôi bận bịu quá, không dành được thời gian.

- Vậy thì chắc cô ấy phải có tiền.

- Rất nhiều. Người chồng đã qua đời của cô ấy đã kiếm được rất nhiều tiền, khi người ta cho san bằng các lò mổ.

Chúng tôi rẽ sang phải.

- Ngôi nhà thứ ba phía bên phải - Tanith nói - Ngôi nhà được quét sơn màu xanh lục ấy.

Tôi nhìn lên phía trước. Phố này không đông như những phố vừa rồi. Có cả một vài cửa hiệu.

Tôi đi nhanh hơn một chút, lách mình qua vai hai chàng da đen vạm vỡ, ăn mặc quần áo sặc sỡ và đang cầm tay nhau, ngay sau đó tôi nhìn rõ ngôi nhà.

Nó có nhiều ban công. Chúng được chia đều trên cả bốn tầng lầu.

Trên bậu ban công của tầng hai có một người đàn bà đang đứng. Cô ta mặc một chiếc áo bành tô lông thú, tóc thắm màu và nhìn xuống dưới. Cửa sổ ở giữa đang mở toang.

Tôi thấy lạ, tại sao cô ta lại đứng ở đúng tầng nhà nơi Tanich đang sống. Tôi đã muốn hỏi chị thầy bói nên xoay người lại và đột ngột nghe thấy tiếng thét của những khách bộ hành khác.

Tôi quay phắt lại. Mắt tôi mở lớn ra. Người đàn bà kia đã trèo lên trên thành ban công, đứng đó một thoáng, dang hai cánh tay ra và nhảy xuống.

Tiếng kêu định thốt ra bị ngưng lại giữa cổ họng tôi. Tôi không thể làm thêm điều gì cho chị. Người đàn bà đó đang bay trong không khí. Những con người ở bên dưới khu vực cửa sổ nhảy ngay tránh sang bên, tạo chỗ, để người phụ nữ kia khi rơi xuống sẽ không đập những khách bộ hành khác ngã theo.

Nhưng chị ta không rơi xuống đất.

Ở giữa chừng, những người khác cũng nhận ra điều đó. Quanh cổ chị có một sợi dây thòng lọng và cả cái đầu dây của nó, sợi dây rít lên một tiếng ghê hồn và căng ra khi cú nhảy của người đàn bà bị cắt ngang.

Trong khoảng thời gian một giây đồng hồ, một sự im lặng nín thở chìm xuống cả khu phố. Thế rồi những tiếng la thét văng lên trên bầu trời thán

muồi hai xám xịt. Mặc dù nó thoát ra từ rất nhiều cổ họng, nhưng nghe như một tiếng kêu thét duy nhất đang lao vút lên trên.

Thật rùng rợn.

Rất may mà đa phần các khách bộ hành đã tạt sang hai bên. Họ không muốn dừng lại ở hậu trường của sự việc rùng rợn nọ. Tôi được rộng đường và chạy tới, dừng lại ngay bên dưới đôi chân đang đung đưa của người đàn bà.

Ngay cả khi cổ với tay lên cao tôi cũng không chạm được vào chân chị. Ở giữa cảnh phố đông vui êm ả, người đàn bà là một bức tranh chết chóc. Ngọn gió nghịch đùa với cơ thể chị, nó lắt lư bên này sang bên kia, tôi thậm chí nhìn thoáng chốc được lên mặt chị, nhận ra đầu lưỡi thò khỏi khuôn miệng và ánh mắt tắt ngàng.

Không, không còn giúp gì được cho người đàn bà nạn nhân ấy nữa.

Có ai đó cầm phập những đầu ngón tay vào cánh tay bên phải của tôi. Đó là Tanith, chị đứng bên cạnh tôi và thì thào câu gì đó nhưng tôi không hiểu. Mắt tôi chỉ còn nhìn thấy người đã chết. Một cảm giác lo âu phập phồng trải ra chiếm cứ toàn bộ tâm khảm tôi. Phải chăng tôi nên tự trách mình?

Không, chúng tôi không thể làm được gì cả!

- Nạn nhân thứ tư - Tanith nói - Tôi thật không hiểu, John. Đây là trò chơi gì vậy?

- Ngày hôm nay còn có khách hàng nào nữa không? - Tôi hỏi.

- Có, một cô gái. Judy Jackson.

- Từ chối gặp cô ta đi.

- Tôi không biết tôi có thể gặp cô ấy ở đâu. Cô ấy là ca sĩ, là một ngôi sao của một vở nhạc kịch tại sân khấu Broadway. Cô ấy di chuyển suốt, chẳng bao giờ ở yên một chỗ. Cô ấy được tất cả mọi người tung hô.

Những khuỷu tay cứng rắn gạt bản chúng tôi sang bên. Các cảnh sát viên New York xuất hiện và đẩy những người tò mò lùi về. Họ cư xử chẳng mấy rụt rè. Thậm chí còn găm gù nạt nộ bốn phương, và thỉnh thoảng dùng đến cả tay chân thô bạo.

Tôi tóm lấy Tanith và tìm cách lại gần cửa vào nhà. Có ba gã con trai không muốn cho chúng tôi đi qua. Đó là những tay Punker sắc sỡ, gớm ghiếc. Tôi đi vòng quanh chúng và đến bên cánh cửa, Tanith nhanh tay mở ra. “Đằng nào cảnh sát cũng tới ngay đây!”.

Sau khi mở cửa, chị dẫn tôi vào một khoảng hành lang rộng, ở cuối hành lang có cầu thang. Nhà này không có thang máy. Chúng tôi phải đi theo những bậc cầu thang bằng gỗ được đánh bóng sáng như gương để lên trên tầng hai.

Lại một khoảng hành lang rộng mở mời đón chúng tôi. Nó được quét những màu sơn thẫm, u ám. Khi Tanith bật một công tắc điện, nhiều bóng đèn đồng thời cháy bùng lên trên những khoảng tường nằm giữa các cửa vào phòng, chúng chiếu sáng rõ cả hành lang.

- Chị có bao nhiêu phòng? - Tôi vừa hỏi vừa đếm cửa.

- Tám.

- Chị muốn làm gì với chúng?

- Cứ mỗi đêm tôi ngủ ở một phòng khác nhau.

Tanith dẫn tôi đi qua cánh cửa rộng nhất ở cuối hành lang. Cửa không khóa. Cửa dẫn vào phòng tiếp khách.

Vừa mở cửa chúng tôi đã nhận ngay ra luồng gió thổi thốc vào qua khuôn cửa sổ để mở. Nó lật tung một vài giấy tờ mà Tanith đã bỏ lại đó. Chúng tôi đi về khuôn cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Ngay lập tức một cảnh sát viên to tiếng mắng mỏ, vung vẩy dữ dội hai cánh tay:

- Đứng yên đó, và đừng có sờ vào xác chết!

Vừa xoay đi tôi vừa vẩy về phía anh, ra hiệu tôi đã hiểu ý. Đoạn dây được buộc vào phần lò sưởi nằm bên dưới cửa sổ. Mà là được buộc bằng một nút thắt đúp dày cộm.

Cho tới lúc này, cái hành động có vẻ ngoài của một vụ tự tử đối với tôi vẫn còn là một câu đố.

Tôi không rõ điều gì đã đẩy người đàn bà bước vào cái chết bằng phương thức đó. Có lẽ ngôi nhà che giấu một bí mật?

Tôi nhìn quanh. Thật ra thì căn phòng trông rất bình thường, chỉ trừ trần phòng rất cao, thế nhưng đây là chuyện thường xảy ra trong những ngôi nhà kiểu cổ. Những tủ sách, một chiếc bàn làm việc, những hộp đựng hồ sơ, tất cả đều được kéo ra giống như trong mọi phòng làm việc khác. Tôi không nhìn thấy bất kỳ một công cụ pháp thuật nào, không một đồ vật cho biết chủ nhân của nó có một nghề đặc biệt, nhưng rất có thể chúng nằm ở những căn phòng khác.

Tanith đã ngồi xuống ghế. Chị vẫn còn để nguyên trên mình chiếc áo bành tô bằng lông thú rất rộng. Hai bàn tay chắp vào nhau, chị nhìn vào khoảng trống trước mặt. Thịnh thoảng chị lại nhún vai.

Tôi biết tâm trạng chị bây giờ ra sao, nên tìm cách an ủi:

Chị đừng tự trách mình. - Tôi nói khẽ.

Chị mỉm cười yếu ớt.

- Tôi cảm ơn anh, John. Anh tử tế quá nhưng lẽ ra tôi phải biết trước mới đúng.

- Không ai biết nổi đâu.

- Có đấy, tôi đã cảm thấy. - Chị đột ngột xoay người đi để nhìn vào mặt tôi - Ngôi nhà này, John, là một ngôi nhà ma ám. Tin tôi đi, cái ác đang lần khuất đằng sau những bức tường này. Tôi cảm nhận thấy như thế. Một ngôi nhà rùng rợn, hiểm độc. Một lời nguyền rửa nguy hiểm đã bám chặt vào đây.

- Tại sao chị lại nghĩ như vậy?

- Anh biết khả năng linh cảm của tôi. Từng tế bào trên cơ thể tôi đang cảm nhận rõ là cái ác đang bao quanh chúng ta.

- Chị có thể miêu tả rõ hơn không?

- Hầu như không. Nhưng tôi sẽ tìm ra nó. Hoặc cả hai chúng ta. Thêm vào đó, tôi có cảm giác là Lucille chưa chết.

- Chị nói gì vậy?

- Đúng thế, chị ấy còn sống mà lại không còn sống nữa. Linh hồn chị ấy không tìm được sự an bình, John. Nhà này có ma...

Tôi gật đầu, Bản thân tôi cũng đã nghĩ đến một thứ tương tự.

- Nhưng tại sao hồn Lucille vẫn lần khuất nơi đây...

- Bởi trong ngôi nhà này có một thế lực khác, một thế lực rất mạnh mẽ và tóm bắt linh hồn đó.

- Thế lực đó là thế lực nào?

- Joahn, đó là thứ tôi chưa biết. Chúng ta có thể tìm ra nó. Có thể tìm ra qua một cuộc gọi hồn. Ngôi nhà này che giấu một bí mật độc hiểm, chỉ có điều tôi chưa biết tôi phải tìm kiếm nó như thế nào và ở đâu.

- Có lẽ trong quá khứ.

- Có thể. Người ta cần phải biết nó được xây dựng từ thời nào. Rất có thể đã từng có một kẻ đã thờ quỷ Satan sống ở nơi này. Mọi chuyện đều có thể, John, và tôi cảm nhận rõ gánh nặng đó.

Những tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Người ta đã báo động cho ban trọng án. Những chiếc xe ào tới.

Tôi chạy đến bên khuôn cửa sổ, nhìn ra ngoài và thấy ba dải đèn xanh đang xoay nhấp nháy. Một hàng các phóng viên đang chen lấn xung quanh những chiếc xe. Bởi xác chết treo đàng trước mặt tiền nhà, nên đám nhà báo dĩ nhiên đang có những cơ hội tốt nhất của họ. Rồi họ sẽ dùng những bức ảnh của mình để châm cho lòng hiếu kỳ của người đọc cháy bùng lên và số lượng những tờ báo bán ra trong một hai ngày tới sẽ lao vọt lên trời.

Tôi quay trở lại.

- Ta sẽ bị hỏi cung ngay bây giờ đây. Ta sẽ nói gì?

- Nói sự thật.

- Chắc chắn rồi. Nhưng có lộ những phỏng đoán của bọn mình không?

- Ôi trời đất. Nói ra cũng có ai tin đâu, John. Không, tốt hơn là im lặng.

Đã có tiếng bước chân vang lên vào khúc cầu thang. Chuông kêu, Tanith đứng dậy và đi qua hành lang, mở cửa.

Cả ba người đàn ông đồng thời đổ ập vào căn hộ. Hai người ngay lập tức chạy xuyên chéo qua căn hộ, ném cho tôi một cái nhìn thật ngẩn, thật lạnh rồi đến bên cửa sổ.

Thế rồi nhóm trưởng bước vào. Cùng với Tanith, anh ta bước vào phòng tiếp khách. Khi nhìn thấy tôi, anh ta ngạc nhiên dừng lại.

- Ông là ai?

Tôi xưng danh của mình.

- Ông Singlair là một người bạn của tôi - Chị thầy bói giải thích - Ông ấy tới đây từ London.

- Nghe giọng thì tôi rõ rồi - Người trưởng nhóm cảnh sát găm gừ đáp trả - Nhưng để cho ông biết ngay là ông đang làm việc với ai, tôi cũng sẽ nói cho ông nghe tên tôi. Tôi là trung úy Melvin và nắm trong tay một trong những khu vực ghê tởm nhất thành phố New York. Rõ cả chứ?

- Chắc chắn rồi.

Melvil gây ấn tượng của một cảnh sát viên đã tan vỡ mọi ảo vọng. Chắc chắn người ta sẽ không bao giờ chọn anh làm nhân vật chính cho một bộ phim truyền hình nhiều tập. Mái tóc anh sáng màu và đã thưa thớt. Anh ta mặc một chiếc áo bành tô bằng da đã sờn mòn, óng ánh màu xanh lục. Bên dưới không có áo vét tông. Vì cúc của áo bành tô không đóng, nên tôi nhìn thấy tà áo sơ mi lẫn một cái áo len cộc tay bên trên.

Mặt anh chần chịt vết nhăn. Hai làn môi mỏng dính như hai lát phô mai.

Melvin ngồi xuống và nói chuyện với nhân viên của mình.

- Tự tử hả? - Anh gọi về phía cửa sổ.

- Không, sếp.

- Tại sao các cậu lại tin như vậy?
- Kinh nghiệm. Đây cũng đúng là cái trò khốn nạn mà chúng ta đã tìm thấy ở ba xác chết kia.
- Được, ghi lại đi. - Anh ta ngẩng đầu lên rồi nhìn chúng tôi - Xác chết thứ tư - Anh nói.
- Chúng tôi biết. - Tanith đáp.
- Được lắm. Nhưng tôi có cảm giác là bà biết nhiều hơn là bà muốn thú nhận.
- Tại sao ông lại nghĩ như vậy?
- Chỉ là cảm giác thôi. Suy cho cùng đây đâu có phải là người chết đầu tiên trong ngôi nhà này. Hay là tôi lầm?
- Không, Scarlet O'Banion đã bị giết ở đây.
- Chính thế, chị thầy bói Lucille đã chết. Và tôi dám cược rằng, cái xác chết mới này cũng là một trong những thân chủ của chị ta.
- Ông thắng cuộc rồi, trung úy. - Tôi nói.
- Vâng, thưa ông. Bao giờ tôi cũng thắng cuộc. - Anh ta sắc mắt nhìn tôi - Có thể khả năng tôi đã gặp ông một lần nào đó rồi không?
- Nếu ông đến London...
- Không, ở đây kia?
- Tôi đến New York lần đầu.
- Ông tên là Singlair. Mà nếu tôi không lầm thì cái tên này không phải chỉ có ở một người. Nhưng tôi biết rất chính xác là tôi đã từng nghe tên Singlair

trong một mối quan hệ nhất định nào đó.

- Tôi không biết chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu thưa trung úy. Thật sự không biết.

- Trực tiếp thì không. Nhưng cái tên họ của ông...

- Thì ông vừa nói đấy, có rất nhiều người mang họ Singlair.

- Thôi đừng chơi trò đố chữ ở đây. Ông vẫn còn ở lại trong cái thành phố dễ thương của chúng tôi mà.

- Dĩ nhiên rồi.

- Được, vậy thì tôi đề nghị luôn lời giải đáp cho vấn đề tên họ. Giờ tôi muốn biết ông có thể khai báo những gì.

- Không có gì để khai báo cả.

- Thế cũng còn hơn là không nói gì. - Anh ta cười gằn - Thôi ông kể lại từ đầu đi.

Tôi vâng lệnh. Dĩ nhiên là tôi giữ kín vụ tấn công bí hiểm tại phi trường, nhưng cái đó anh ta cũng đâu có muốn nghe. Anh ta chỉ quan tâm đến từ thời điểm phát hiện ra xác chết.

- Chúng tôi phải tận mắt chứng kiến vụ giết người hay là vụ tự tử này, trung úy. - Tôi giải thích.

- Mà không làm được gì cả? - Anh ta hỏi móc.

- Không, chúng tôi ở quá xa.

- Sau đó ông có chạy vào nhà?

- Vâng.

- Ông gặp ai không?

- Không một ai.

- Ông có thể thề chứ? - Melvin nhìn cả hai chúng tôi.

Lần này Tanith trả lời.

- Dĩ nhiên chúng tôi có thể thề. Chúng tôi không gặp một ai.

Melvin ngẩng đầu lên. Làn môi giật giật.

- Tôi không biết rồi chuyện này còn lan ra đến những đâu. Nhưng tôi hy vọng đây là xác chết cuối cùng, bởi cho tới nay thì cả bà cũng bị chìm vào một danh tiếng không được sáng sủa cho lắm.

Tôi có thể kể cho anh ta nghe một vài điều về câu nhận xét cuối cùng đó, nhưng tôi bỏ qua và chỉ nhóm người dậy.

- Ông còn câu hỏi nào không, trung úy?

- Hiện thời thì không. - Anh ta cũng đứng dậy và nhìn cái tủ đựng hồ sơ - Chúng tôi đã cho chụp lại tủ hồ sơ này. Lẽ ra phải cho người canh chừng tất cả những ai đã từng một lần đến nhờ bà thầy bói này tiên đoán tương lai. Nhưng tôi đâu có nhiều người đến thế. Cả hai ông bà đã tình cờ đến xem bói ở chỗ Lucille hay sao?

- Không, thưa trung úy. - Tanith đáp lời - Cô O'Banion là một người bạn của tôi. Vì thế mà tôi đã sang New York.

- Ra vậy... - Anh ta đặt cuốn sổ ghi chép vào túi, xoay người để bước đi. - Chắc chúng ta sẽ còn gặp nhau. Và rồi ông, Singlair, tôi sẽ tìm ra tất cả mọi thông tin cần thiết, hứa chắc chắn với ông như vậy.

- Chẳng lẽ ông nghi ngờ tôi, trung úy?

- Không.

- Tại sao ông lại quan tâm tới tôi như vậy?

- Vì cái tên của ông, đơn giản thế thôi. - Anh ta xoay người và bước đi. Hai nhân viên im lặng đi theo.

Khi cánh cửa sập vào ổ khóa, Tanith thở ra.

- Ai da, - Chị nói - khó chịu ghê. Có vẻ như gã kia không nghĩ nổi anh, John.

- Tôi không chắc như vậy, Melvin gây ấn tượng là một cảnh sát viên tốt. Bốn vụ giết người trong khu vực của anh ta, có thể khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng nổi điên, tin tôi đi. Hơn thế nữa, đúng là tôi đã có lần sang New York dọn dẹp cho một vài vụ. Đó là những vụ chống cưỡng thi và ma... ma bunn muốn tràn xuống Manhattan.

- Melvin lúc đó có tham gia không?

- Không, nhưng vụ việc đã gây xôn xao một thời đối với người trong ngành. Chắc chắn đã có một số người nghe chuyện. - Vừa nói, tôi vừa đi về hướng cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Người ta đã cắt dây để đưa người chết xuống. Xác chết đã được đưa đi. Một bức tranh quái gở. Khi người ta đặt một xác chết vào một quan tài để đưa đi chỗ khác. Nó tạo thành một bức tranh chẳng bao giờ làm ta dễ chịu.

- Hai ta làm gì bây giờ? - Tanith hỏi.

- Chờ đợi.

- Chờ ai?

Tôi nhún vai.

- Chờ Judy Jackson, chờ kẻ giết người. Có lẽ còn chờ cả những thứ khác nữa, tôi chưa biết hết.

- Judy không nói rõ cô ta sẽ đến đây vào mấy giờ - Chị thầy bói nói - Vì thế mà chúng ta phải ở lại đây.

- Tôi cũng không hề định bỏ đi chỗ khác. Đầu tiên tôi muốn xem kỹ căn hộ đó, kể cả ngôi nhà. Có những ai sống ở đây?

- Tôi hầu như không biết gì cả. Tôi rất hiếm khi gặp họ, bởi họ phải làm việc. Chỉ tối đến họ mới quay trở về đây.

- Ta phải nói chuyện với họ. Rất có thể họ đã nhìn thấy điều gì đó bất thường.

- Hoặc là họ đang ở trong hiểm họa mà không biết.

- Kể cả điều đó. - Tôi đồng tình.

Đột ngột, Tanith cười lên, Khi tôi nhìn chị, chị nói:

- Này John, tôi đói rồi. Nghe thật ngu ngốc, nhưng nó là sự thật.

- Vậy ta đi ăn.

- Không - Chị lắc đầu - Tôi có một đề nghị tốt hơn. Phải có một người ở lại đây. Ở gần đây có một quán bán thức ăn nhanh. Tôi sẽ tới đó và mua một ít đồ.

- Hamburger?

- Anh thích thứ khác sao?

- Tốt thôi. - Tôi cười - Cho tôi một cái bánh lớn với rất nhiều nước xốt cà chua.

- Tôi nhớ rồi.

- Trong thời gian đó tôi sẽ đi thăm căn hộ của chị. Tám phòng không phải ít đâu.

Tanith đã đi ra cửa, tôi đi theo chị. Khi chị thảy bó bước theo cầu thang xuống tầng dưới, tôi xoay người về. Nghĩa là tôi xoay lưng về phía cửa, tôi đứng lại và nhìn dọc dãy hành lang. Một hành lang dài thật sự. Người ta chỉ gặp những khoảng hành lang như thế này trong những ngôi nhà cũ. Nhất là ở London có rất nhiều ngôi nhà tương tự. Tôi cân nhắc, những vụ giết người này phải có một động cơ chung. Chỉ có điều tôi sẽ tìm thấy nó ở đâu?

Tôi chậm chậm bước tới. Không gian yên tĩnh trở lại. Những bức tường rất dày của ngôi nhà ngăn không cho tiếng ồn từ ngoài phố tràn vào đây. Ở trong một ngôi nhà như thế này, người ta không cần phải làm thêm phần cách âm bổ sung.

Tôi nhìn vào từng căn phòng một. Thứ tôi thích nhất là phòng tắm.

Nó được lát gạch màu đen.

Đây là thứ tôi chưa gặp bao giờ. Ngạc nhiên, tôi dừng lại bên ngưỡng cửa và bật điện lên. Những bóng đèn được gắn chặt vào trần phòng, chúng phải sáng rất mạnh mới đủ sức chiếu rọi căn phòng.

Những viên gạch ceramic lát tường đen như màn đêm với những đường viền màu trắng. Tất cả những đồ sứ vệ sinh mang một màu xám. Chỉ còn thiếu một tấm gương chỉ ra một màu tối nữa mà thôi.

Trong căn phòng phảng phất một thoáng nước hoa của Tanith. Người ta nhận thấy ai đang sống nơi này.

Những bước chân của tôi đang tiến vào thoáng dừng lại. Thậm chí cả trần cũng được sơn thẩm màu. Những bóng đèn trông như những con mắt đang

lóa sáng.

Phòng tắm gây một ấn tượng kỳ lạ, bí hiểm giống như toàn bộ căn hộ này. Mặc dù không có bằng chứng cụ thể, nhưng tôi nhận thấy ở đây có gì đó không ổn.

Khi tôi rời phòng tắm, cảm giác đó vẫn không nhẹ đi. Ngược lại nó còn mạnh mẽ hơn lên.

Tôi chú ý đến cánh cửa tiếp theo đó. Cửa không khóa và tôi nhìn vào một căn phòng để trống hoàn toàn không có đồ gỗ gì cả. Lại thêm một thứ khiến tôi ngạc nhiên, nhưng nếu một người đàn bà ở tới tám căn phòng, thì cũng khó mà bày biện cho tất cả.

Cả những căn phòng sau đó cũng được trang trí rất sơ sài. Kê cả phòng ngủ và kê cả bếp. Tất cả đều cho thấy Lucille hoàn toàn không có ý định ở lâu nơi này. Nó chỉ được trang trí tối thiểu, để chị thầy bói có thể nhanh chóng chuyển đi nơi khác. Tôi đi tiếp đến phòng làm việc. Đây là nơi chị thầy bói đã tiếp khách. Bàn tay tôi vừa đặt lên nắm đấm cửa, tôi đã thấy ngạc nhiên.

Tôi vừa nghe thấy một tiếng động. Những âm thanh kỳ lạ, hoàn toàn không thích hợp với căn hộ.

Khi tôi tập trung tư tưởng, tôi nghe thấy nó rõ hơn. Nó vang lên đằng sau cánh cửa, và có vẻ như trong tai tôi, nó là một tiếng thở dài sợ hãi.

BÀN TAY GÃ ĐAO PHỦ

Jason Dark
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngoài tôi ra không có ai trong căn hộ này. Cả Tanith cũng chưa quay về, nếu không tôi đã nghe tiếng chị. Quý quái, ai vừa phát ra tiếng rên kia?

Một con ma?

Bàn tay tôi vẫn nằm nguyên trên năm đấm cửa bọc kim loại lạnh lạnh. Tôi ấn nó xuống dưới, ấn thật chậm, và cuối cùng mở cửa ra bởi nó không được khóa. Tôi bước vào trong.

Trong phòng rất tối. Thân hình tôi in thành một cái bóng mờ mờ bên ngưỡng cửa, không tốt chút nào, thật nhanh tôi nhìn sang bên, giơ dài cánh tay ra, bàn tay trượt dọc giấy dán tường, gây nên một tiếng cào nhẹ, thế rồi tôi tìm thấy công tắc đèn.

Không có gì xảy ra. Hoàn toàn không.

Chờ một khoảng thời gian chừng ba giây đồng hồ, căn phòng vẫn tối, sau đó mới có một bóng đèn sáng lên, bóng đèn được gắn xuống dưới trần nhà. Nhưng đây không phải là một bóng đèn bình thường, sáng sữa, mà nó chỉ tỏa ra một quầng sáng mờ mờ màu đỏ. Có phần ma quái.

Giờ tôi nhận ra tại sao trong căn phòng rất tối, mặc dù bây giờ đang là buổi chiều.

Những bức rèm rất dày che kín toàn bộ cửa sổ. Làn vải đen như màu đêm phủ xuống tận sàn nhà.

Thế ai vừa thở dài sợ hãi đến thế?

Tôi nhìn quanh. Tôi thấy một chiếc bàn hình tròn được phủ vải màu xanh lục. Một vài chiếc ghế đứng trước nó. Ghế được đệm mút và phủ bên ngoài bằng da rất dày. Những bức tường có một lớp cách âm và trên bàn để một quả cầu thủy tinh mà tôi đã quen.

Quả cầu này Tanith đã mang từ Paris về đây.

Đó là máy móc làm việc của chị. Trong quả cầu thủy tinh vừa khít với giá đỡ của thần lửa mà tôi tặng cho chị, có chứa những thế lực pháp thuật. Tôi biết từ đó, và không ai có thể phủ nhận, bởi chính bản thân tôi đã trải nghiệm. Có lẽ Tanith là người duy nhất trên thế giới này thật sự có trong tay một quả cầu thủy tinh có pháp lực. Người ta hay nghe kể về chúng, nhưng tuyệt đại đa phần những quả cầu thủy tinh của các chị thầy bói trong thế giới hôm nay đều trống rỗng vô hồn. Người ta chỉ lờ những khách hàng ngây thơ mà thôi.

Nhưng với Tanith thì không.

Với những bước chân cố gắng không gây tiếng động, tôi bước về phía chiếc bàn, và qua đó, lại gần quả cầu thủy tinh hơn. Vừa đi tôi vừa cố gắng mở mọi giác quan ra, thu nhận không khí trong phòng vào mình.

Ở đây khác với những căn phòng khác, tất cả những căn phòng mà tôi đã nhìn cho tới nay.

Ở đây có cái gì đang rình mò.

Tôi đứng lại bên bàn. Ánh mắt tôi hướng xuống quả cầu thủy tinh. Tôi nhìn vào nó từ phía bên trên. Nhưng tôi không thấy gì cả. Nó không bày ra một hình ảnh nào trước mắt tôi. Không một dấu vết về một sự việc hoặc điều gì khiến tôi quan tâm.

Vậy tiếng thở dài từ đâu phát ra? Chắc chắn là tôi không lầm, tôi tin tưởng như vậy.

Phải nhờ tới cây thánh giá thần chỉ đường. Nó đã phản ứng rất tốt lúc ở phi trường, vì thế tôi lôi nó ra và cẩn thận cầm sẵn trong tay.

Lớp kim loại quý đã hơi ấm hơn một chút.

Vậy là nội bộ trong căn phòng này có một yếu tố gì đó có liên quan đến pháp thuật đen.

Tôi bất giác nhớ lại vụ án gần đây nhất, nơi cây thánh giá thần của tôi đã đóng một vai trò tối quan trọng. Khi chiếc lâu đài bằng đầu lâu của con cú Satan nổ tung ra và tôi ngất lịm đi một hồi, chính cây thánh giá thần đã cứu tôi. Qua những hoạt động pháp thuật trắng của nó, đã được nhà tiên tri cổ xưa Hesekiel bước vào đây, nó đã có thể đảm bảo mạng sống cho tôi.

Không có bùa hộ mạng quý giá này, tôi đã từ lâu già từ thế giới.

Chắc chắn từ đây có chuyện bất bình thường, nếu không thì cây thập tự đã chẳng nóng lên. Nhìn vào quả cầu thủy tinh tôi không thấy gì. Vậy là tôi chạm tay vào nó, đặt lòng bàn tay lên trên bề mặt hình cầu.

Quả cầu hơi ấm lên, như thể trong lòng nó có cái gì đó cuộn sóng.

A...

Đó, tôi lại nghe thấy tiếng thở dài. Tôi xoay người lại, ngưng bật ở giữa chừng, nhìn lên bức tường.

Tiếng thở dài thoát ra từ đó, và trong bức tường hiện lên một dáng người.

Dáng hình một người đàn bà, nhưng ở đằng sau chị ta là lúc lắc cái bóng của một dây thòng lọng, thật lớn. thật đe dọa...

* * * * *

Một bức tranh quái gở, làm da tôi rợn lên. Tôi có cảm giác đang đứng trước một màn ảnh chiếu phim và những dáng hình mờ ảo kia là của một bộ phim đã cũ.

Một khung cảnh rùng rợn. Người ta nhận rõ ra đó là một người đàn bà, nhưng không nhận thấy từng chi tiết.

Cô ta đang rên.

Tiếng thở dài của cô ta, thỉnh thoảng hạ xuống thành tiếng rên trầm khàn, không thể không nghe thấy. Thực thể đã bị bỏ tù, bị giam cầm trong bức tường kia rõ là đang phải chịu đựng những hành hạ khủng khiếp và không tìm được an bình.

Lời giải thích có lý. Trong bức tường này là một linh hồn bị giam cầm.

Nhưng linh hồn nào?

Thật ra thì chỉ có thể nghĩ đến Lucille, người thuê nhà chính đáng của căn hộ này. Qua người đàn bà đó, mọi việc đã bắt đầu xảy ra, và chị ta cũng tỏ ra là người phải chịu trách nhiệm cho tất cả những sự kiện đã ập đến.

Giờ chị ta bị hành hạ cho những chuyện đó và không tìm được sự siêu thoát. Sự kiện được biểu lộ rõ ràng qua dấu hiệu của chiếc dây thòng lọng.

Ngôi nhà cho thuê nằm giữa trái tim của một thành phố triệu dân như New York đang bao chứa trong nó câu đố nào?

Tôi đứng cách nơi xảy ra cái tiếng rên rùng rợn nọ chỉ khoảng chừng bốn bước chân. Cố gắng vượt thẳng nỗi ngạc nhiên ban đầu, tôi bước thẳng về phía tường...

- Cứu với... - Có tiếng người đột ngột vọng về phía tôi - Hãy giải thoát cho tôi! Gã đao phủ...

Sau đó là những tiếng thở dài, tiếng rên rỉ, và dáng người trong tường giật từ phía bên này sang phía bên kia, trước khi từ từ nhợt nhạt đi và biến mất hẳn.

Khi tôi nhảy tới nơi và chạm vào mặt tường thì không còn cái bóng dáng dây thòng lọng đâu nữa. Bùa hộ mạng thần của tôi chạm phải lớp chất liệu cách âm bọc bên ngoài tường, không có chuyện gì xảy ra.

Tôi lấy hơi thật sâu. Dấu vết đầu tiên vậy là đã được tìm ra. Nó dẫn tới một gã đao phủ, bởi dáng người kia đã nhắc tới gã. Gã đao phủ đó là ai?

Nếu tìm ra điều đó, chúng tôi sẽ tới gần lời giải đáp về vụ án thêm một bước.

Tôi xoay người lại nhìn xuống đồng hồ. Tôi không biết chính xác Tanith đã đi được bao nhiêu phút rồi, thế nhưng chị có nói quán ăn nằm ở rất gần đây, và lẽ ra chị phải quay trở về rồi mới đúng. Sao không thấy đâu? Tôi bắt đầu nôn nao.

Những ai sống trong căn nhà này đều bị ma ám. Kẻ đó đang phải đối mặt với sự trả thù của một pháp thuật u tối. Bình thường ra tôi sẽ không lo lắng, nhưng mọi việc ở đây khác hẳn. Ở đây có chuyện bất bình thường, đã có một thế lực nào đó nắm gọn ngôi nhà trong tay, và đã có người nhắc đến khái niệm gã đao phủ.

Có phải gã là thủ phạm của tất cả những án mạng?

Có thể tạm đoán như vậy. Tôi xoay người rời ăn phòng và đóng cửa lại.

Thế rồi tôi đi sang văn phòng, nơi có khuôn gương đặc biệt treo trên tường được chiếu sáng bởi vô vàn những ngọn đèn nhỏ. Mỗi khi nhìn vào nó, người ta có cảm giác mình đang đứng ở xa, xa vô cùng tận.

Tôi đi ngang qua nó và súyt nữa đã bỏ qua, thì đột ngột dừng lại.

Có cái gì đó trong gương.

Nhưng không phải là tôi, mà là một hình người khác nhỏ bé vô cùng.

Tôi xoay lại, nhìn thật kỹ và thấy một người đàn bà tóc vàng mặc một chiếc váy dài màu xanh dương. Cô ta đang cầm một vật và vẫy về phía tôi, thọt đầu tôi không nhìn rõ ngay, nhưng khi thật chăm chú, tôi nhận ra vật đó.

Đó là một sợi dây thòng lọng!

Ngạc nhiên kế tiếp những nỗi ngạc nhiên. Đầu tiên là tiếng rên từ bức tường, sau đó là linh hồn của một người đàn bà, và giờ có lẽ tôi đang nhìn thấy mặt người đàn bà đó, và cô ta vẫy một sợi dây thòng lọng về phía tôi, có lẽ là sợi dây thòng lọng đã khiến cho cô ta rời bỏ thế gian.

Thật kỳ quặc!

Tôi phải cố gắng tiến đến thật sát khuôn gương kia. Bất giác tôi chần chừ, bàn tay tôi hơi buông cây thánh giá xuống và nhìn chăm chú vào người đàn bà nọ. Cô ta lại gần tôi.

Hình ảnh cô ta chỉ lớn lên một chút, nhưng rồi ngay lập tức mọi việc thay đổi, bởi mặc dù cô ta đang đi, nhưng có vẻ cô ta vẫn giữ lại ở một vị trí mà thôi. Như cô ta đang bước trên một băng chuyền chuyển hàng.

Quý quái thật...

Bất chợt gương mặt cô chuyển động. Đó không phải là nét giật lên hoặc nhếch lên của hai gò má mà là, cô ta cố nói và chỉ bàn tay còn trống vào sợi dây thòng lọng.

Tôi không hiểu cô ta nói gì. Có lẽ những lời nói của cô ta không còn gây âm thanh nữa, vậy là tôi phải chăm chú, tìm cách đọc qua những chuyển

động của bờ môi.

Một công việc khó nhọc.

Nhưng người đàn bà đang chỉ nhắc đi nhắc lại một danh từ. Dần dần tôi hiểu ra, và tôi biết chị ta muốn nói gì.

- Nguy hiểm!

Đúng thế, cô ta nói từng chữ cái lên một, mặc dù tôi không nghe được giọng cô.

- Nguy hiểm!

Thêm một lần nữa, tôi đọc được từ đó nơi môi cô ta, và hai bàn tay của tôi vụt nắm lại thành nắm đấm. Con ma kia đang cảnh báo tôi trước một hiểm họa. Nhưng là hiểm họa nào?

Nó có thể rình mò ở mọi xó xỉnh, trong mọi góc phòng, trong mọi khúc quanh của ngôi nhà này. Nó có thể nhô ra từ bất kỳ một góc tường nào, từ trần phòng hoặc đội lên từ dưới lòng đất. Lời cảnh báo đó là chung chung hay đặc biệt cho một địa điểm nhất định?

Tôi rất muốn biết và tiếp tục nhìn người đàn bà. Lúc đó tôi nhận thấy, cô ta không chỉ nói bằng từ ngữ chung, mà trở nên cụ thể hơn.

Cô ta đang nói một danh từ thứ hai.

- Tanith.

Nguy hiểm và Tanith. Không cần phải suy nghĩ lâu tôi cũng nối kết được hai khái niệm đó với nhau. Người ta đang cảnh báo cho tôi, chứng minh cho tôi thấy, tình huống đã tới mức khẩn cấp.

Ngay lập tức tôi xoay người đi, bước những bước thật dài rời bỏ căn phòng thật nhanh, tôi lao vọt qua khoảng hành lang, mở cánh cửa của căn hộ ra và nhìn ra khu hành lang u ám của ngôi nhà cổ.

Xuống đến tấm thảm chùi chân ở dưới, tôi dừng lại một thoáng. Ngôi nhà hầu như tuyệt đối im lặng, chỉ trừ một vài bước chân đang vang lên từ một căn hộ tầng trên.

Nhưng không phải chỉ riêng ở trên đó. Kể cả bên dưới, ở phía cửa vào nhà, tôi cũng nghe thấy vang lên những tiếng động.

Và những âm thanh bên dưới này trầm trọng hơn.

Một tiếng rên và la hầu như không che giấu, kèm chế, sau đó là hai tiếng động trầm đục và một tiếng cười khúc khích điên cuồng.

Không còn gì giữ tôi ở trên này nữa.

Tôi bay theo cầu thang xuống dưới.

Một bàn tay tóm dọc theo tay vịn, nhảy mỗi bước ba bốn bậc, những tấm ván gỗ rên lên dưới gót chân tôi, nỗi sợ hãi tóm chặt lấy tim tôi. Tôi tự buông mệnh lệnh.

Phải tới kịp!

Nhảy bước cuối cùng, tôi bay qua năm bậc cầu thang còn lại, nhún chân hạ xuống đất, xoay người và nhìn về hướng dẫn ra về phía đằng sau của ngôi nhà.

Đáng tiếc là hướng đó quá tối, tôi nheo mắt vì không nhìn thấy gì. Nhưng sau một vài bước chân thì tình hình sáng sủa hơn một chút.

Tanith đang ở trong nguy hiểm trực tiếp đến tính mạng. Sợi dây thòng lọng bây giờ đang bao quanh cổ chị. Cái gói đựng bánh Hamburger bị bàn

chân của tôi đập văng sang bên. Tôi nhìn thấy Tanith đang giãy giụa chiến đấu, đập gót giày lên trên nền nhà.

Không chần chừ tôi lao tới nơi. Cùng với cây thánh giá thần.

Hầu như tôi vừa mới xuất hiện bên cạnh chị thầy bói thì sợi dây thòng lọng tan ngay ra trước mặt tôi, không để lại một dấu vết nào. Đúng lúc giờ tay đỡ lấy cơ thể Tanith đang đổ xuống, tai tôi lại nghe thấy tiếng cười khúc khích kinh tởm nọ.

Âm thanh đó vang lên phía trên đầu tôi, nơi những bậc cầu thang dẫn lên trên. Tôi xoay đầu nhưng không nhìn thấy gì. Kẻ bí hiểm có lẽ là gã đao phủ, đã biến mất.

Thêm một lần nữa gã trêu chọc chúng tôi.

Cơ thể Taith nằm trong vòng tay tôi. Gương mặt chị nhợt nhạt. Hai bờ môi chuyển động, nhưng vẫn còn quá yếu để nói thành lời. Tôi quá hiểu trạng thái của chị hiện thời, đó chính là thứ đã xảy ra với bản thân tôi tại phi trường..

Tôi tát nhẹ lên gò má chị và bình tĩnh gọi chị, nhưng chỉ một tiếng rên yếu ớt thoát ra ngoài. Chị chưa thể trở lại bình thường.

Vậy là tôi bế bổng chị lên và đi đúng con đường kia quay trở về chỗ cũ. Lên đến căn hộ, tôi lấy hơi một vài lần thật sâu. Động tác bế Tanith lên đây tương đối vất vả, tôi đặt chị lên giường.

Khi tôi đứng thẳng người lên, chị thoáng một chữ “cám ơn” về phía tôi, khiến tôi bất giác mỉm cười.

- Người này giúp cho người kia.

- Tôi có thể uống một chút không? - Chị hỏi.

- Chắc chắn rồi.

Tôi đi sang căn bếp lấy nước. Với một chiếc cốc đựng phần nửa nước trong, tôi quay trở lại, đưa đến gần môi của chị thầy bói, giúp cho chị uống.

Nước làm cho chị tỉnh dậy. Tanith muốn ngồi lên, tôi giơ tay đỡ lưng chị. Chị uống tạm cốc nước rồi lại thả lỏng người, ngã xuống.

- John, làm sao mà anh biết tôi đang gặp hiểm họa.

- Có người báo cho tôi.

- Ai? - Chị nhìn tôi, đưa tay vuốt dọc cằm cô, nét mặt chị dần dần bớt nhợt nhạt.

- Lucille.

- Không thể được! - Tanith lại muốn ngồi thẳng dậy, tôi khẽ ấn chị xuống.

- Đúng thế, tôi đã nhìn thấy chị ấy. Mái tóc chị ấy màu vàng, chị ấy mặc một chiếc váy màu xanh dương, tôi nhìn thấy chị ấy trong khuôn gương của phòng làm việc. Đó là cái gương có một góc nhìn kỳ lạ.

- Và chị ấy hay đúng hơn là hồn ma của chị ấy đã nói chuyện với anh?

- Không trực tiếp.

Tôi liền kể lại mọi việc đã xảy ra ban nãy. Tôi kể cả những sự kiện trước đó, Tanith ngạc nhiên.

- Linh hồn đó không được siêu thoát. Nó không tìm thấy an bình bởi vì nó đang bị khủng bố.

- Bị khủng bố bởi một gã đao phủ. - Tôi giải thích.

- Đúng thế, John.

- Vậy là ta chỉ cần biết gã đao phủ đó là ai. Và tại sao gã lại xuất hiện trong ngôi nhà này.

Tanith mỉm cười.

- Trông anh như thể đang chờ câu trả lời từ phía tôi.

- Đúng thế đấy.

- Không, tôi rất tiếc. Tôi không nhìn thấy gã đao phủ nào cả mà cũng không nghe thấy ai kể về gã. Thật sự là không.

- Thử nghĩ lại đi.

- Thật sự là không mà, John.

- Lucille có nói với chị về chuyện đó không? - Tôi hỏi.

- Không, không bao giờ. - Tanith xuống khỏi giường ở phía bên đối diện với tôi. Chị giơ cả mười đầu ngón tay lên vuốt tóc, nhún vai rồi nói - Cũng có thể chị ấy không hề biết về chuyện này. Có thể, đúng không?

- Đúng. - Tôi cũng đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại trong căn phòng - Chắc là chị ấy không biết đâu, ta cứ tạm coi như vậy. Nhưng mọi thứ đều có thể thay đổi. Có thể ban đầu chị ấy không biết rằng trong ngôi nhà này có một hồn ma hay là quỷ ám. Rất có thể chính chị ấy đã đánh thức cho lời nguyền rủa kia sống dậy.

- Anh suy diễn có xa quá không, John.

- Không hề đâu.

Tanith nhìn xuống đất. Một hồi lâu, hai chúng tôi im lặng.

- Đúng, nếu tôi cân nhắc thật kỹ, anh có thể có lý, John. Chỉ có điều làm cách nào mà chúng ta tiệm cận được đến con ma đó. Có thể sẽ là một việc khó khăn đấy.

- Không nhất thiết.

- Vậy là anh có kế hoạch rồi.

- Dĩ nhiên. Chị sẽ tiến hành gọi hồn. Chỉ có quả cầu thủy tinh của chị là làm được điều đó. Tanith, làm ơn hãy tìm cách hòa mình vào trong dòng chảy tinh thần của ngôi nhà này, sau đó chúng ta mới có thể ra tay và tóm được cả hồn ma của gã đao phủ.

- Đúng, đó là cơ hội duy nhất. Tôi chỉ giận mình là không mang giá đựng quả cầu của thần lửa theo cùng. Nếu có nó ở đây, nó sẽ giúp chúng ta rất nhiều.

Tôi phẩy tay.

- Rất nhiều năm trời chị đã làm công việc của mình rất tốt mà không cần tới sự trợ giúp của giá đựng, Tanith. Theo ý tôi, bây giờ thì chị không cần tới nó đâu.

- Anh có lý. - Tanith đi về phía tôi và dịu dàng vuốt những đầu ngón tay dọc má tôi. Thế rồi chị thổi nhẹ một nụ hôn gió về phía tôi - Để cảm ơn cứu mạng. - Chị thì ào.

Tôi nhìn Tanith. Chị là một người đàn bà xinh đẹp, và mặt tôi rõ ràng đang đỏ lên. Nhưng rồi hai chúng tôi nhanh chóng quay trở lại việc chính.

- Quả cầu thủy tinh nằm trong phòng làm việc, và tôi sẽ tiến hành gọi hồn ở đó. - Chị thầy bói giải thích.

- Tôi đồng ý. - Tôi trả lời.

Tanith xăm xăm muốn là người đầu tiên bước vào phòng làm việc, tôi giữ chị lại và thận trọng mở cửa ra trước. Đèn vẫn còn sáng, mọi vật hoàn toàn bình thường.

- Trên tường không thấy có bóng ma nữa. - Cả hai chúng tôi đồng thanh nhận định.

- Còn trong gương? - Tanith hỏi.

- Để tôi nhìn lại xem.

Chị thầy bói đi theo tôi. Thêm một lần nữa, cấu tạo của chiếc gương đặc biệt lại gây ấn tượng rất mạnh đối với cả hai chúng tôi, phía bên trong gương bây giờ trống rỗng. Chúng tôi chỉ nhìn thấy những ngọn đèn nhỏ đang cháy, chỉ thế thôi. Đây là những ngọn đèn được cháy bằng pin.

Tôi xoay người lại và nghe Tanith lẩm bẩm điều gì đó.

- Chị vừa nói gì?

- Có lẽ chúng ta cần phải mang thêm cái gương này theo. Có thể nó sẽ giúp ích được cho chúng ta, bởi có lẽ nó là một đoạn đường hầm, một cầu nối giữa hai thế giới.

- Một sáng kiến hay. - Tôi nâng tấm gương lên và ngạc nhiên vì nó quá nặng.

Tanith giữ cửa cho tôi khi tôi vác tấm gương sang phòng làm việc. Ở đó, tôi dựng gương theo yêu cầu của Tanith.

Tôi dựng gương là sao để Tanith có thể nhìn thấy bản thân chị cùng với quả cầu thủy tinh ở bên trong gương. Tôi có thể nhìn thấy cả hai nếu tôi nhìn vào gương.

Chị thầy bói ngồi lên một trong bốn chiếc ghế. Chị ngồi thẳng như một cây nến. Ánh mắt của chị không chỉ hướng vào quả cầu thủy tinh, mà còn hướng vào cả lồng gương. Khi nhìn vào đó tôi thấy chị. Thấy như chị đang ngồi cách tôi hàng dặm đường.

- Anh sẵn sàng chưa, John?

- Chị hỏi tôi sao? Chị mới cần phải sẵn sàng chứ.

- Xin lỗi nhé. Làm ơn đóng cửa lại.

- Dĩ nhiên. - Tôi đứng lại và làm những gì được yêu cầu. Trên con đường quay lại chỗ ngồi của mình, tôi có thể quan sát chị rất kỹ. Tanith gây ấn tượng đang tập trung rất cao độ. Rõ ràng chị đã lại sức sau vụ việc khủng khiếp vừa rồi ở bên dưới hành lang tầng trệt. Lòng tôi thầm cảm thấy nặng trĩu sức chịu đựng dẻo dai kể cả về mặt vật chất lẫn tinh thần của người đàn bà.

Tôi cũng ngồi xuống. Đây không phải lần đầu tiên tôi tham gia một vụ gọi hồn. Mặc dù đại đa số những buổi lễ như thế này đều có một tiến trình giống nhau, nhưng người ta không bao giờ nên quá chắc chắn trước những sự kiện bất ngờ, bởi các thế lực của bên kia thế giới từ ngàn đời nay đã vốn ưa thích những phản ứng thái cực.

* * * * *

Tanith bây giờ chỉ còn là một phần cơ thể vào sự tập trung cao độ. Tôi mạo muội thầm so sánh như vậy. Chị đặt cả hai bàn tay vào quả cầu thủy tinh, và công cụ pháp thuật rất có thể là sản phẩm của nhà tiên tri Nostradamus thời xa xưa, đột ngột mọc liền vào với cơ thể chị.

Không một ai trong hai chúng tôi lên tiếng. Màn tĩnh lặng bên trong căn phòng với ánh đèn màu đỏ hiện hữu dày đặc đến mức độ người ta có thể sờ thấy được.

Nói cho đúng ra thì chỉ khoảng không gian giữa phòng là được chiếu sáng màu đỏ, tất cả những góc phòng và những bức tường còn chìm trong bóng tối.

Không có một vật truyền tải, kể cả một cô thầy bói cũng rất khó đưa được một hồn ma từ bên kia thế giới quay trở về hoặc là ra lệnh cho nó.

Tanith vẫn ngồi trên ghế thẳng như một ngọn nến, đầu chị hơi cúi một chút về phía trước. Ánh mắt bất động nhìn trân trân vào quả cầu màu đỏ, có vẻ như ánh mắt của chị xuyên thẳng vào bên trong và đi thật xa, biến mất ở cực vô cùng.

Vẫn chưa có âm thanh nào vượt qua bờ môi chị. Tanith tập trung tìm cách mở rộng tinh thần của mình, để nó sẵn sàng không phải chỉ cảm nhận được những luồng tinh thần khác, mà còn tiếp tục chuyển tải nó, để Tanith có thể miêu tả nên thành lời.

Nhiều giây đồng hồ trôi qua.

Tôi không cắt cây thánh giá thần đi. Nó treo trên ngực tôi, nằm lộ ra bên ngoài áo sơ mi, rất có thể nó sẽ trợ giúp cho chúng tôi và khiến cho quyền lực của pháp thuật trắng tăng lên. Tôi vô cùng mong mọi điều đó, bởi tôi muốn thánh giá thần tận dụng hết khả năng của mình để ngăn không cho cái ác đột nhập vào phía chúng tôi, đột nhập vào căn phòng này. Đối tượng mà tôi tập trung tới nhiều nhất là hồn ma của gã đao phủ.

Suy cho cùng gã chính là nhân vật nặng ký nhất, quan trọng nhất trong cái trò chơi bí hiểm của cái chết và thảm họa đang diễn ra ở đây. Chúng tôi phải chặn đứng cơn bão thù của gã từ thế giới bên kia.

Tôi liếc xéo về phía người đàn bà. Đầu tiên tôi chỉ thấy những thoáng giật giật rất nhẹ trên hai gò má, thế rồi bờ môi của chị chuyển động, và những từ ngữ chảy ra ngoài.

- Lucille! Lucille! Chị có nghe tôi không? - Sau đó đến một tiếng thở dài thật sâu, thật chậm của chị thầy bói Tanith - Có nghe thấy tôi thì hãy lên tiếng đi...

Tôi ngồi căng thẳng trên ghế. Tia mắt nhìn trần trời. Miệng tôi há một nửa và thở cạn như có thể. Thế rồi tôi nhìn xuống quả cầu thủy tinh. Nếu Tanith thật sự thiết lập được quan hệ, nó sẽ phải hiện lên trong quả cầu này.

Ở dưới đó không có một hình ảnh lạ.

Quả cầu thủy tinh vẫn yên lặng. Phía bên trong quả cầu chẳng nổi lên sương mù mà cũng không nổi lên mây, nó gây ấn tượng là một vật thể bình thường chứ không hề chứa đựng pháp lực.

Tanith lấy hơi phát thành tiếng. Tôi giật mình và đã muốn nhảy lên, nhưng rồi tôi nhận thấy chị đã bước sang một trạng thái xuất thần. Mặt chị nhợt nhạt, vô số những giọt mồ hôi nổi lên trên da, mười đầu ngón tay xòe ra ôm chặt lấy quả cầu thủy tinh, cả mười đầu ngón tay đang run, và những chuyển động run đó dần dần tràn về phía dáng hình người đàn bà.

Tanith đang bước vào một giai đoạn khủng khiếp. Tôi không thể giúp chị, chị vượt thắng nó bằng sức lực của riêng mình.

Đầu chị giật lên cao. Những vết nhăn và đường kẻ rất sắc đào sâu xuống da chị, biến đổi gương mặt chị. Hai gò má giật liên hồi, kể cả những cơ dọc mí mắt cũng chuyển động, và rất chậm, rất chậm, chị dần dần tỉnh lại, từ từ ngã người về phía trước, hai cánh tay co lại và tựa hai khuỷu tay lên mặt bàn phủ khăn màu xanh lục.

Chắc chắn Tanith phải cảm nhận được một mối quan hệ, một mối liên lạc, nếu không chị đã không phản ứng như thế. Nhưng mối quan hệ đó ra sao? Có hại. Nó sẽ là có hại nếu nó chất một gánh nặng quá lớn lên người chị. Liệu một hồn ma đã có một cử chỉ tử tế và tốt đẹp như hồn ma Lucille lại xuất hiện bằng kiểu cách đó sao?

Tôi hầu như không tin được. Thế nhưng chính Tanith đã gọi tên người bạn gái quen thuộc và bây giờ lại gọi đúng cái tên đó mặc dù những âm thanh thoát ra trong sự thật nghe chỉ giống tiếng rên.

Tôi cố gắng để hiểu, nước bọt bắn lên trên môi người đàn bà. Đột ngột chị nói bằng giọng bình thường kể cả hai bàn tay cũng không còn tóm và gồng quá chặt bao quanh quả cầu thủy tinh, những từ ngữ đó hướng về phía tôi.

- John, tôi tin rằng tôi đã thất bại rồi. Việc khó quá. Nó đứng như một bức tường.

- Gã đao phủ?

- Đúng.

- Chị có tìm hiểu được gã không?

- Không, đáng tiếc là không. Tôi chỉ biết được vài mẩu thông tin. Gã đã được đánh thức dậy từ những tầng không gian sâu vô cùng tận, người ta đã đưa hồn ma của gã lên trên bề mặt. Gã bị nguyên rửa, nhưng giờ đây, gã đã... - Chị phải ngưng lại một lúc, bởi những câu nói vừa rồi đã khiến chị quá mệt mỏi.

- Có phải Lucille là người có lỗi? - Tôi hỏi sau một hồi im lặng.

Tanith gật đầu trả lời tôi.

- Vậy thì chính chị ta phải giúp đỡ chúng mình! - Tôi đòi hỏi.

- Chị ta cũng muốn thế! - Tanith đau khổ kêu lên và đồng thời đưa hai bàn tay lên mặt.

Tôi đứng dậy. Ban nãy tôi đã kéo ghế lùi về một chút, bởi tôi không muốn chạm trực tiếp đến mặt bàn. Giờ tôi cúi nhìn vào bên trong quả cầu

thủy tinh. Không có gì che mắt tôi bởi Tanith đã rút cả hai bàn tay về.

Có điều gì thay đổi không?

Tôi không biết, bởi tôi không hiểu rõ đồ vật pháp thuật này. Phía bên trong quả cầu thủy tinh đang mờ đi như có mây che. Có vẻ như những thế lực thần bí đang xuất hiện ở trong đó và dần dần khiến cho mây mù, sương mù chuyển động. Nhưng quả cầu thủy tinh không cho phép tôi nhìn sang một chiều không gian khác. Phía bên kia thế giới vẫn đóng kín cửa.

Tôi lại ngã người về sau. Tanith đã buông hai bàn tay xuống, Gương mặt chị bây giờ còn giống mặt nạ hơn ban nãy. Một gương mặt hoàn toàn vô cảm.

- Sao nữa? - Chị hỏi tôi.

- Tôi rất tiếc. Nhưng tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

Chị gật đầu.

- Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Quả cầu thủy tinh quá yếu ớt, tin tôi đi.

- Quả cầu không quá yếu đâu, mà là phía bên kia quá mạnh.

- Cũng thế thôi.

Tôi lại ngồi xuống ghế. Quen biết chị cả một thời gian dài, tôi hiểu tâm lý Tanith lúc này. Chị chưa bị gục ngã, nhưng chị luôn đau đớn vì bất kỳ thất bại nào. Những con người nhạy cảm như Tanith có thể dễ dàng bị kích cho mất bình tĩnh. Họ hầu như không chấp nhận được thất bại.

- Ta có nên thử lần hai không? - Tôi nói với chị.

Tanith nhìn lên. Chị không trả lời.

- Làm ơn, Tanith...

Thế rồi chị nói một câu mà tôi không hoàn toàn hiểu ngay được.

- Tôi sợ! - Chị thì thào - John, anh sẽ không tin nổi đâu, những hồn ma đang bị giam cầm kia rất nguy hiểm. Nếu nó thoát ra ngoài thì tôi sẽ bỏ mạng.

- Chị quên mất là còn có tôi đây sao?

Chị mỉm cười.

- Không, nhưng đâu có được ích gì, nếu tôi...?

- Tanith, thử nhớ lại xem! Lúc đó tôi đâu có mặt. Đã có lần có kẻ bắt cóc tôi xuống sảnh trước của địa ngục, và chị đã liên hệ được với tôi, lúc đó chị đã cứng rắn và bình tĩnh hơn nhiều đâu có buồn rầu, rụt rè, e ngại như bây giờ.

- Đó là chuyện khác.

- Tại sao?

- Lúc đó tôi có thể biết được chuyện gì sẽ đợi mình, John.

- Mặc dầu vậy, Tanith. Hãy thử một lần nữa đi. Thử vì tôi, được không?

Một nụ cười lướt qua gương mặt chị.

- Thôi cũng được, John. Tôi sẽ làm.

- Cám ơn.

Lại một trò chơi như ban nãy. Chỉ có điều ngắn hơn. Thêm một lần nữa quả cầu thủy tinh như tan ra, nối kết liền với hai bàn tay Tanith. Chị thầy bói lấy hơi một lần nữa thật sâu, rồi nhắm mắt lại, đầu gục về phía trước.

Tôi căng người lên chờ đợi!

Chị thì thầm tên của Lucille. Nhưng dù cố gắng bao nhiêu chị cũng không nhận được câu trả lời. Lời gọi vắng vào chỗ trống.

Cả tôi cũng bắt đầu thấy mỏi mệt. Mặc dù chỉ đóng vai khán giả mà tôi đổ mồ hôi khắp thân.

Sự căng thẳng đã vắt kiệt sức. Nhưng tôi đơn giản không còn khả năng đi chỗ khác, tôi nhìn Tanith, và ánh mắt của tôi cũng hướng về phía tấm gương mà tôi đã đem sang đây.

Lúc đó tôi nhìn thấy ở rất xa, trong chiều sâu gần như vô cùng của cái gương kỳ lạ đó xuất hiện một chuyển động.

Khi nhận ra nó, tôi giật nảy người lên và đã muốn chỉ cho Tanith thấy, thế nhưng bấy giờ chị thầy bói đang ở trong một trạng thái mà người ta không được phép đánh thức chị.

Vậy là tôi ngồi yên.

Cái gương hút hết sự chú ý của tôi. Bỗng tôi hiểu ra nhiều việc.

Tanith đã tạo ra được mối liên hệ. Chỉ có điều không bằng từ ngữ, mà bằng hình ảnh.

Những suy nghĩ của chị tồn tại bên trong khuôn gương dài kia.

Chị đã gọi Lucille, và Lucille đã nghe được tiếng chị. Cô ta đã xuất hiện, cô ta đã hiện lên trong gương. Bước lại gần, tôi nhận ra mái tóc vàng cùng tấm áo dài màu xanh dương.

Đúng là Lucille.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Cô ta đã được gọi, đã đến và bây giờ muốn truyền thông tin cho chúng tôi.

Tôi ngồi im, sự căng thẳng dần dính tôi xuống ghế. Phải có một chuyện gì đó xảy ra. Lucille không thể xuất hiện vô lý do, cô ta có điều gì đó cần nói với chúng tôi, và bây giờ tôi nhìn thấy gương mặt cô ta rõ hơn, trong khi Tanith vẫn ngồi im trên ghế, đầu rũ xuống, tay bám chặt quả cầu thủy tinh.

Lucille giơ dài hai tay về phía trước. Đó là một cử chỉ mong chờ, nhưng cũng đồng thời là né tránh phòng thủ, bởi cô ta xoay hai lòng bàn tay ra phía ngoài.

Cô ta muốn nói gì? Cô ta muốn cảnh báo chúng tôi? Có phải gã đao phủ đang bám sát gót chân cô ta? Có phải cô ta đang bị truy đuổi bởi một hồn ma muốn hủy hoại cả hồn ma của cô?

Một tiếng húyt gió thoát ra khỏi khuôn miệng của chị thầy bói Tanith. Chị đang đứng dưới một lực ép vô cùng mạnh mẽ. Giữ vững mối liên kết với quả cầu thủy tinh lúc này là một công việc đòi hỏi rất nhiều sức lực.

Thêm một lần nữa, khuôn miệng của người đàn bà trong gương lại uốn theo những từ ngữ câm nín. Thêm một lần nữa tôi phải cố gắng hết sức mình, mong hiểu được phần nào. Tôi không hiểu nổi, bởi bây giờ người đàn bà kia đang nói cả câu.

Ôi trời, nếu như tôi có thể...

Thế rồi tôi nhìn thấy bóng tối đó.

Cả nó cũng đứng bên trong gương, và nó hiện lên vừa nguy hiểm, vừa đe dọa đằng sau người đàn bà đang trôi trong không khí. Đó là một bức tường màu xám u tối rùng rợn, một sự đe dọa đối với Lucille.

Chắc Lucille cũng phải nhận thấy có chuyện xảy ra đằng sau lưng mình. Cô ta xoay đầu lại và những cử chỉ hoảng hốt cho tôi biết là cô ta sợ. Và đám mây đó tan ra.

Đó là một diễn tiến kỳ lạ, bởi đầu tiên nó phồng lên, hơi loãng ra ở giữa rồi đồng thời nhọt đi.

Bây giờ tôi có thể nhìn qua nó và mãi tới bây giờ tôi mới thấy được đám mây kia đã che thứ gì.

Đó chính là kẻ bí hiểm, gã đao phủ.

Gã mang cái giây thòng lọng.

Dây thòng lọng được cầm trong một bàn tay không lồ, ánh lên màu xanh lục kinh khiếp...

* * * * *

Tôi không tính tới chuyện này. Trước hay sau tôi vẫn nghĩ đối thủ của chúng tôi ở đây là một con ma đã quá xưa cũ, tôi không ngờ tới khả năng nó lại vật chất hóa trong lần gương. Đây là một sự bất ngờ ngoài tưởng tượng.

Cánh tay ma quái khiến cho tôi chú ý nhiều nhất.

Một cánh tay ghê tởm, nhấp nháp màu xanh lục như nó được bọc bằng một lớp da của con kỳ đà, kỳ nhông. Những ngón tay chĩa thẳng ra, móng rất dài. Những cái móng tay cũng nhấp nháp một màu xanh gớm ghiếc.

Đằng sau bàn tay đó, tôi nhìn thấy gã đao phủ. Hay đúng hơn chỉ là mặt gã. Một cái mặt nạ của nổi kinh hoàng, cũng nhấp nháp một màu xanh xám như làn da kia, nếu người ta còn gọi đó là da. Tôi thấy nó giống một loại

giấy thì đúng hơn, một tờ giấy mà người ta đã khoét ra nhiều lỗ dành cho vị trí của các cơ quan xúc giác.

Bàn tay quan trọng hơn. Bàn tay gã đao phủ.

Mặc dù những ngón tay được xòe ra khỏi nhau, chúng vẫn cầm chắc sợi dây thòng lọng. Sợi dây được kẹp thật chặt giữa hai ngón tay và bây giờ bắt đầu đung đưa, khi bàn tay chuyển động. Một hình ảnh rùng rợn, đang hiện lên trong tấm gương trước mặt tôi, bởi cái dây thòng lọng tiến đến người đàn bà tóc vàng, mỗi lúc một gần hơn. Ý định của nó đã rõ ràng. Nó mong muốn bóp chết Lucille.

Một trò chơi ác độc, những gì đã được thực hiện thật sự ở ngoài đời, giờ sẽ nhắc lại trong tấm gương. Có lẽ người đàn bà có tên là Lucille kia cần phải được đuổi cả hình bóng mờ nhạt của cô ta ra khỏi tấm gương này, hoặc cho mãi mãi, hoặc cho một khoảng thời gian nhất định.

Không thể để chuyện đó xảy ra. Cô ta cần và cô ta phải cung cấp thông tin cho chúng tôi nữa. Nhưng làm thế nào để giúp cô ta?

Tôi nhìn nét đau khổ sợ hãi trên mặt người đàn bà tóc vàng. Nỗi sợ hãi hiện rất rõ ràng. Lucille hầu như không dám xoay đầu lại. Cô ta không dám một lần nữa nhìn vào gã sát nhân quý quái đang truy đuổi mình, thế nhưng cái bóng của sợi dây nguy hiểm kia vẫn cứ mỗi lúc một phình to ra hơn, phình to ra hơn...

Nó sẽ đến chỗ cô ta ngay bây giờ...

Nó đang chuyển động nhanh hơn. Cảnh tượng diễn ra trong gương trở lại thật rõ ràng. Tôi như nhìn vào một con đường hầm thật dài, sáng màu và tôi phải đứng đó để chứng kiến gương mặt của Lucille chuyển động.

Người đàn bà tóc vàng mở miệng và uốn môi theo một từ.

- Cứu với!

Nhắc đi nhắc lại một từ đó. Nỗi sợ hãi trước kẻ hành hạ cô ta mỗi lúc một tăng cao hơn, khi sợi dây thòng lọng đến gần hơn. Giờ sợi dây đã trôi trên đầu người đàn bà, nó hạ xuống và muốn hủy diệt đối tượng không còn cơ hội trốn chạy.

Không thể để cho điều đó xảy ra.

Tôi nhảy về phía tấm gương, lấy đà thật xa nhưng cầm chắc sợi dây chuyền và vung cây thành giá ra đằng trước.

* * * * *

Mãi mãi chỉ là Judy Jackson!

Mãi mãi chỉ duy nhất một Judy. Đó là một khẩu hiệu mới được các nhà quản trị tìm ra. Sau một cuộc vật lộn vất vả cùng với các văn phòng quảng cáo, cuối cùng họ đã tạo dựng nên hình ảnh của một ngôi sao rất thích hợp với các phương tiện thông tin đại chúng của nước Mỹ.

Một cô gái bước thẳng từ miền quê xa vắng Dakota lên sân khấu Broadway. Dĩ nhiên cô gái vốn không phải tên là Judy Jackson, nhưng Norma Bellpuig là một cái tên mà người ta có thể trưng ra ở xứ Dakota nhưng lại không dám nói lên thành lời ở Broadway. Tại đây người ta phải cung cấp cho đôi tai của người nghe những âm thanh mạnh mẽ, độc đáo hơn.

Judy Jackson là một cái tên mà ai cũng có thể nhớ, cũng giống như E.T. hay tên của ngôi sao nhí Annie. Và Judy phó thác thân mình hoàn toàn cho bàn tay của các nhà quản trị cũng như các ông bầu. Người ở những trang trại vùng Dakota chắc chắn sẽ không nhận ra cô, trong hình bóng của cô gái xinh đẹp đang mỉm cười cho những tờ quảng cáo cỡ lớn.

Ngày trước, mái tóc cô nhợt nhạt như một thứ cỏ khô bị mặt trời hun nóng quá lâu, nhưng sau đó thợ làm đầu và thợ nhuộm tóc, chuyên gia trang điểm đã kéo tới, quan tâm đến từng sợi tóc. Giờ đây nó óng ánh một màu nâu mềm mại và được cắt tỉa kỹ lưỡng theo một kiểu tóc hợp thời trang.

Mọi thứ khác trong người cô cũng đã được thay đổi. Bắt đầu từ giờ luyện tập múa ba lê rất khổ cực, cho tới những giờ luyện âm thanh khổ cực không kém, và tất cả huấn luyện viên đặc biệt cũng chuẩn bị cho cô kỹ lưỡng, trang bị cho cô đủ kiến thức để có thể xuất hiện trong đám đông. Judy phải học cách bước đi, học cách chào hỏi khách, học cách đứng vào thế để được chụp ảnh, và nụ cười của cô gái tỏa ánh sáng vào trái tim của bao nhiêu triệu người dân New York trong mùa Noel.

Chẳng một ai quan tâm đến tâm hồn cô. Hầu như chẳng một ai thèm biết đến hai vụ đột quy mà Judy đã trải qua. Khi cô không còn thỏa mãn được những yêu cầu của cuộc sống nhộn nhịp đề ra đối với một ngôi sao, khi cô muốn ném tất cả đi và sờ tay vào thuốc phiện, người ta đã kịp thời cứu mạng cho cô. Cũng may mà Judy chưa bị nghiện hoàn toàn, nhưng bây giờ người ta đâm cẩn thận hơn và trao cho cô một người đi kèm không rời nửa bước, được chính thức tuyên bố là chồng chính thức của Judy, nhưng trong thực sự chỉ là vệ sĩ mà thôi. Anh ta còn vào cả vai nhiếp ảnh gia, tên anh ta là Bernie Osborne.

Vào buổi chiều hôm đó, Bernie hốt hoảng nhảy xổ vào phòng khách sạn.

- Judy, em cứng, em phải bỏ hết đi! - Anh ta kêu lên và ném đầu khăn màu xanh nước biển ra sau lưng, chiếc khăn được anh ta còn kèm với chiếc áo bành tô bằng lông thú màu xám.

- Tôi phải ném đi những gì?

- Cái hẹn của em, em cứng.

- Hẹn với thầy bói?

- Đúng thế, chứ còn ai nữa? - Bernie nói xong uể oải thả người xuống chiếc ghế bành, dang rộng hai cánh tay ra và gác hai chân chéo nhau. Mái tóc anh ta uốn lượn sóng, để lộ hai vành tai, phủ xuống hết chiều dài của gáy. Mặt anh ta mang một màu nâu khỏe mạnh. Rõ là các ông chủ của các phòng mặt trời nhân tạo đã kiếm được một đồng tiền từ anh chàng này.

Judy giậm một chân xuống nền phòng.

- Không - Cô gái nói - Tôi chẳng phải làm gì hết. Tôi sẽ đến gặp bà ấy.

- Đây là chuyện điên khùng.

- Đối với tôi thì không.

- Nhưng chúng ta phải đến một buổi tiệc. Đó là buổi tiệc của ngài Thị trưởng mời tối hôm nay. Thử nghĩ mà xem, bà phu nhân Tổng thống muốn tiếp ngôi sao nhí mới Annie.

- Nhưng tôi không phải là Annie.

Giờ thì Bernie Osborne nhăn răng ra cười.

- Nhưng em cũng có thể trở thành nổi tiếng như cô bé đó, em đang trên con đường tiến tới mục đích đấy.

- Thế nếu tôi không muốn?

- Cái gì? Em không muốn nổi tiếng à? - Osborne cười phá lên. Anh ta thú vị đập tay xuống đùi - Thôi đừng có làm bộ làm tịch như thế nữa, em gái ngoan! Dĩ nhiên là em muốn thành người nổi tiếng. Em đâu có khác được. Mọi thứ đã được vẽ hết cả rồi. - Anh ta giơ cả hai bàn tay lên và vẽ ra một đường thẳng trong không khí - Em phải tới đó, và anh sẽ không rời em một nửa bước.

- Tôi vẫn giữ cái hẹn của tôi.

- Sáng ngày mai hãy đi gặp bà cô kỳ quặc đó.

Lần này thì Judy nổi một cơn điên. Cô gái cầm lấy một chiếc chân nến làm bằng thủy tinh và đập nó xuống nền phòng. Mặc dù nền thảm trải phòng có ngăn đỡ cú va chạm, nhưng cái sản vật làm bằng thủy tinh đó vỡ tan ra.

Bernie vẫn bình tĩnh. Anh ta đã quá quen với những cơn giận dữ như thế này, nên chỉ lắc đầu và cười.

- Em đúng là chỉ tự làm mọi việc khó khăn hơn cho mình thôi, em gái ngoan. Ta đi nào.

- Nhưng đến gặp bà ấy.

Bernie bắt đầu cân nhắc. Nếu cứ khăng khăng theo ý anh ta bây giờ rõ là một chuyện mạo hiểm. Anh ta phải giữ cho Judy vui vẻ. Mặc dù anh ta được các nhà quản trị ủng hộ từ hậu trường, thế nhưng nếu để cô gái này mở miệng than phiền về anh ta, thì danh tiếng của anh ta sẽ bị ảnh hưởng.

Bernie Osborne vốn là người ưa những khoa trương của sân khấu kịch. Nhất là khi anh ta thay đổi ý kiến của mình. Đây là một trường hợp như vậy.

- Thôi được rồi, em bé cưng, ta hãy cùng tìm một giải pháp trung hòa.

- Cả nó cũng không. - Judy bướng bỉnh.

- Cứ nghe anh nói đã. Em có thể đến gặp bà cô đấm sao của em. Anh không phản đối gì cả.

Ngạc nhiên, Judy nhìn anh ta.

- Một khi anh đã nói thì là thật.

- Cái đó tôi không tin.

- Có, cứ tin anh đi. Chuyện đấy chắc chắn cũng không lâu đâu, đúng không?

Judy Jackson cười lớn.

- Hóa ra vấn đề nằm ở chỗ này. Anh muốn đập một đòn giết cả hai con ruồi.

- Không, chỉ là một giải pháp dung hòa mà thôi. Theo ý của anh thì như thế là rất công bằng.

- Có thể.

- Có hay là không nào? - Bernie bây giờ nói bằng giọng bình thường, nghe hầu như rất tinh tảo ngoài cuộc.

- Tôi đồng ý.

- Anh vốn biết em xưa nay là một cô bé ngoan mà. - Bernie Osborne đáp lời. Anh ta nhồm người ra khỏi ghế bành, giơ tay vuốt nhẹ vào má của cô nữ ca sĩ và gật đầu hài lòng - Chúng ta chỉ phải sắp xếp công việc một chút thôi. Cả cuộc đời này là một chuỗi dài của những giải pháp trung hòa, ít nhất thì cũng là cuộc đời mà em đang sống. Mọi việc ở Dakota có thể khác, nhưng chúng ta không phải ở miền quê, mà đang ở trong rừng rậm. Mà là rừng rậm của thành phố lớn.

- Cái đó tôi nhận ra rồi. Tình người ở đây vô giá trị.

- Nhưng thay vào đó là công việc, chuyện làm ăn. Anh cứ mong anh sẽ kiếm được những đồng đô la mà bây giờ người ta đang ấn vào tay em.

- Hiện giờ anh đâu có đói đâu.

- Anh cũng đâu có nói thế. - Anh ta nhìn đồng hồ - Ta còn bao nhiêu phút nữa?

- Thật ra thì phải lên đường rồi.

- Vậy thì nhảy lên “ngựa” thôi.

- Đi bằng xe của anh chứ?

- Không, ta sẽ để cho người khác lái đi. Thành phố bây giờ góc nào cũng rất nhiều taxi. - Bernie quàng khăn quanh cổ - Để anh xuống dưới trước gọi xe.

- Được thôi.

Judy bước sang phòng tắm. Cô ta ngắm mình trong gương, kiểm tra mặt mũi, làn da của cô vẫn còn rất nhẵn nhụi, không một vết nếp nhăn duy nhất. Bất chấp lớp phấn son bên trên, nó vẫn giữ được vẻ tươi mát ngây thơ. Cuộc sống tại vùng Dakota đã để lại những dấu vết của nó, không dễ gì mờ nhạt ngay.

Cô gái nhắm mắt lại và tưởng tượng, khi trở về sống với cha mẹ mình, lại ngồi trước ngôi nhà của mình để ngắm mặt trời đang dần dần lặn xuống núi. Đa phần những người quen cô bây giờ có lẽ sẽ cười phá lên, không hiểu nổi, thế nhưng hồi ức về cha mẹ và quê hương là rất quan trọng và quý báu đối với Judy.

Một khi vở nhạc kịch này qua đi, cô sẽ muốn nghỉ một thời gian và không ép mình ngay lập tức lao vào hợp đồng thứ hai. Bốn tuần lễ liền tại Dakota, đó là một giấc mơ đẹp. Cô không thể sống mãi mãi ở đó. Thành phố lớn đã thôi miên cô rồi.

Chuông điện thoại réo lên. Cô không rời phòng, mà tiếp tục phủ phấn lên gò má. Rõ là Bernie đang gọi từ đại sảnh lên. Cứ để cho chuông reo.

Bốn phút sau, cô giơ tay về phía chiếc áo bành tô bằng lông thú trắng muốt của mình, phủ lên trên một làn áo sơ mi cắt rất rộng, mang một màu xanh chói chang với những kẻ sọc bằng da màu đỏ. Đó là sản phẩm của một trong những ông hoàng thời trang Italia. Giá cao tận 19 tầng mây nhưng cô đã được tặng không. Đi kèm với nó, cô mặc một chiếc quần Jean chật như một lần da thứ hai, cũng trong cái màu đỏ của những vệt sọc trên áo sơ mi. Đôi ủng được làm bằng chất liệu rất mềm và cao tới tận ngang bắp chân.

Đây là những đồ mà người ta gọi là “tối hiện đại”. Nhưng đây cũng là thứ mà cô cần phải tuân phục để bảo vệ danh tiếng ngôi sao của mình. Cô phải mặc những đồ thời trang như vậy.

Bernie quả thật đã bắt đầu sốt ruột. Anh ta chạy tới chạy lui trong căn sảnh rộng. Vừa đi lại vừa nói chuyện với hai nhà báo. Họ tranh luận hồi hả, nôn nóng. Cánh nhà báo dứt khoát không buông tha và chỉ xoay người về khi Judy bước ra khỏi thang máy.

Ngay lập tức đèn flash của những máy chụp ảnh lóe lên. Judy đã theo thói quen khoác nụ cười quyến rũ lên trên gương mặt mình, đây là bài tập cô đã được luyện rất kỹ càng.

Bernie lao vội về phía cô.

- Bây giờ không có phỏng vấn đâu, chúng tôi đang vội.
- Judy, chỉ một vài từ thôi.
- Không, làm ơn đi! Chúng tôi phải đến dự một buổi tiệc.
- Chỉ trên đoạn đường từ đây ra ô-tô - Nhà báo thứ hai đề nghị - Nhanh lắm.
- Ông đã nghe cô Jackson nói gì rồi đấy. - Người đi kèm của cô gái giải thích.

- Bây giờ thì không! - Vung vẩy hai cánh tay, anh ta xua các nhà báo đi.

Xe đã chờ sẵn. Mặc dù khách sạn không có tài xế riêng, nhưng người ta biết cách phải tìm đâu ra một chiếc taxi cho nhanh nhất.

Judy và người đi kèm của cô ngồi vào hàng ghế phía sau. Người lái xe cười rạng rỡ. Dĩ nhiên anh ta biết cô gái này, cô gái dần dần đang được reo hò tung hô đẩy lên ngôi sao, và anh lấy làm tự hào được chở cô ta đi. Làm nghề lái taxi được năm tháng nay rồi, anh ta vẫn còn vui vẻ mỗi một vị khách nổi tiếng. Ngược lại với những bạn đồng nghiệp lớn tuổi, hầu như chẳng còn đốai hoài xem mình đang chở ai. Ở thành New York này, người ta nhanh quên mà cũng nhanh quen với một số chuyện nhất định.

- Em cần bao lâu? - Bernie hỏi.

- Đừng có thúc giục tôi ngay từ bây giờ. Cái đó không phụ thuộc vào tôi mà phụ thuộc vào bà Tanith.

- Ra bà cô thầy bói tên như vậy.

- Đúng, bà ấy là người Paris

- Lại còn thế nữa.

- Tại sao?

- Anh nghĩ rằng, nếu tin này đã lan ra thì bà ấy chắc đông khách hàng, sợ là ta phải chờ. Em đâu có phải khách quen.

- Không, bà ấy mới sang đây, nhưng là người nổi tiếng trong ngành.

- Tại sao em lại thay thầy bói?

- Cô trước đã chết rồi.

Bernie cười phá lên.

- Chắc chắn là con ma xuống tóm cổ bà ta lôi đi, đúng không?

- Không được cười những chuyện như thế - Judy sửa lưng anh ta - Cái chết của cô ấy thật sự là một câu đố khó hiểu. Người ta đồn rằng cô ấy bị giết.

- Vậy rõ là con ma làm chuyện đó!

- Thôi đi, để cho tôi được yên!

Anh chàng Bernie vẫn cười và giơ tay tìm thuốc lá. Anh ta châm cho mình một điếu rồi hả hê hút thuốc, trong khi Judy xoay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh tấp nập và những con người ở ngoài kia, nhưng nhìn mà hầu như không thấy gì cả, bởi những suy nghĩ của cô lại đã đang trôi giạt về Dakota.

Thêm vào đó, sao hôm nay cô cảm thấy mình mất bình tĩnh vô cùng. Không hiểu sao cô sợ cuộc gặp gỡ với bà Tanith. Cô không quen bà, chỉ mới nghe danh bà mà thôi, một danh tiếng hoàn hảo, cô gái tự nhủ thầm như vậy. Lucille kể rất nhiều về Tanith. Đối với cô thầy bói đó, Tanith là một tấm gương lớn.

Qua Lucille, Judy được biết rằng tương lai của cô khá sáng sủa. Đáng tiếc là cô thầy bói cũng nói tới một vài bóng tối nào đó, đang dần rình mò ở phía xa. Hiện thời vẫn chưa có mối hiểm họa nào, nhưng Judy muốn biết rõ hơn. Rất có thể bà Tanith sẽ nhìn thấy nhiều hơn và nói được nhiều hơn.

Xe của họ đã đi đến Greenwich Village. Những con đường hẹp lại, những ngôi nhà khác đi. Cô gái nhìn thấy rất nhiều quán cà phê, kể cả những sân khấu kịch nhỏ, và những con người ở đây chuyển động thoải mái, hồ hởi hơn.

Cô gái thích khu Village. Đây cũng chính là nơi Judy được phát hiện, đây là nơi cô tìm thấy quê hương thứ hai của mình. Không phải cho những khách sạn sang trọng, những khách sạn lạnh lùng và vắng bóng tình người, nơi người ta đánh giá sự vui vẻ ân cần của những con người khác chỉ là lớp phấn son tô điểm bên trên.

Cô hầu như không nhận thấy là người lái xe đã phanh lại. Chỉ tới khi Bernie khễ thúc vào người cô, Judy mới giật mình.

- Ta đến nơi rồi, em gái ngoan.

- Xin lỗi, nhưng mà tôi...

- Không sao mà, em cứ thoải mái đi. - Bernie trả tiền xe và còn trao cho người lái xe một tấm danh thiếp có chữ ký của Judy. Thế rồi anh ta xuống xe, đi vòng sang bên kia và mở cửa.

Dĩ nhiên là người ta nhận ra Judy. Khách bộ hành dừng lại, bắt chuyện với cô. Judy mỉm cười, nói một vài lời xã giao rồi vội vàng đi về hướng cửa vào nhà.

Trời bây giờ đã tối. Một ngọn gió lạnh thổi sáo dọc theo con phố. Những chòm điện quảng cáo ở gần đó tỏa ra một thứ ánh sáng nhân tạo, những dáng người xung quanh thường là nhợt nhạt, thỉnh thoảng mới sặc sỡ, Judy nghe rất rõ một giọng đàn ông nói: “Trong ngôi nhà này đã xảy ra một vụ giết người!”

Đến sát cửa ra vào, Judy dừng bước và xoay lại.

- Có chuyện gì xảy ra thế?

- Không sao, đi tiếp đi! - Judy càng thấy rõ bàn tay của Bernie Osbone đặt trên lưng cô. Người đàn ông đã muốn đẩy cô đi tiếp, anh ta không muốn cô bị phân tâm xúc động.

Judy bất giác thấy khó chịu và rùng mình.

- Bỏ tôi ra! Tôi muốn biết ai đã bị giết ở đây.

- Chuyện đó bây giờ không quan trọng nữa! - Bernie cũng bắt đầu bực lên - Em phải bình tĩnh chứ, em cưng.

Người vừa nói đã biến mất. Dù có nhọc công tìm bao nhiêu, Judy cũng không nhìn thấy anh ta. Rất có thể là anh ta đã thấy là mình vừa phạm một sai lầm.

Cô gái quay trở lại nhìn Bernie.

- Tôi có linh cảm - Cô nói - Khốn nạn, tôi linh cảm thấy điều đó.

- Linh cảm như thế nào?

- Anh biết rồi đấy. - Cô lắc đầu - À, mà thôi - Cô nói nhanh, bởi người ta không thể nói chuyện như thế với Bernie - Ta đi vào thôi.

Giờ thì chính Bernie đăm nghi ngờ.

- Này, em gái, không đơn giản thế đâu. Giờ phải nói cho anh biết cái linh cảm nực cười đó của em là cái gì. Em sợ phải gặp bà thầy bói đó, đúng không nào?

- Không.

- Thế thì là chuyện gì?

- Chính tôi cũng muốn biết điều đó, khốn nạn.

- Chuyện giết người phải không?

- Kể cả chuyện đó. Và tôi sẽ nhận được tất cả các câu trả lời của tôi, tôi thề như thế.

Bernie nghĩ anh ta nên lùi về. Chưa bao giờ anh ta thấy cô gái mà anh ta phải bảo vệ lại cương quyết như hôm nay. Đồng thời nỗi sợ hãi vô cơ dâng lên trong tâm khảm chàng trai. Nếu xảy ra chuyện tồi tệ với Judy, người ta sẽ đổ mọi thứ tội lỗi lên đầu anh. Mà đó là thứ anh không muốn nhận.

Bernie nhìn cô.

Gương mặt cô đờ ra như mặt nạ. Hai con mắt lóe sáng. Không còn một dấu vết duy nhất nào của vẻ rụt rè phân vân luôn hiện hữu thường trực trên mặt cô trong những tuần qua.

Anh gật đầu.

- Thôi được, em gái, tùy ý em. Anh để em làm theo ý thích của mình, nhưng anh sẽ đi cùng.

Judy lắc đầu. Mái tóc nâu của cô bay tung lên, đầu tóc thoáng lướt chạm vào gương mặt của người đàn ông.

- Không được. Anh không thể ngồi ở trong những cuộc họp đó và quan sát. Cái đó sẽ khiến chúng tôi bị phân tâm và bà Tanith sẽ không làm việc được.

- Thế thì anh đứng trước cửa này, - Bernie cúi đầu gần mặt cô gái hơn - và hãy tin anh một điều, em gái cưng, riêng một mình anh ở đây chịu trách nhiệm về em. Đám đàn ông đứng đằng sau chúng ta không muốn uống công đầu tư cả một đồng tiền vào cho em. Em phải thành công, phải làm việc, họ muốn có tiền lời. Em hiểu chưa?

- Vâng, tôi hiểu rồi.

- Thế thì hãy hành động cho đúng. - Bernie giải thích, lách người lên trước mặt cô gái và ấn lên nút chuông, mà ở phía dưới có một cái tên rất đơn giản. Tanith...

BÀN TAY GÃ ĐAO PHỦ

Jason Dark
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cây thánh giá lướt một hình vòng cung lóe như tia chớp. Tôi cầm chắc sợi dây chuyền trong tay, bởi tôi không biết một khi tấm bùa của tôi chạm vào mặt gương kia liệu nó có quay trở lại hay không. Mọi việc sẽ được quyết định chỉ trong vòng một giây đồng hồ. Tôi muốn ngăn chặn một vụ giết người.

Đúng hơn là hành động hủy diệt hoàn toàn Lucille.

Giao tiếp!

Cái thánh giá bằng bạc được vung hết sức, đập vào bề mặt chiếc gương.

Liệu nó có đứng vững?

Không, nó vỡ ra.

Tôi nhìn mọi sự kiện như trong một đoạn phim quay chậm mặc dù nó xảy ra rất nhanh trước mặt tôi, những sự kiện tối quan trọng, đóng vai trò quyết định trong vụ này. Đầu tiên tôi nhìn thấy những vết rạn. Đó không phải là những đường nứt của thủy tinh bình thường, mà là những đường xiên xẹo dữ tợn lồng chéo vào nhau, những mảnh gương vỡ không dừng lại trong khuôn gương như bình thường, mà rơi xuống đất và tạo thành một đồng mảnh vụn nho nhỏ bên dưới.

Cùng trong tích tắc đó, tôi nghe một tiếng húyt sáo cao vói. Bức ảnh biến mất. Tôi chẳng nhìn thấy Lucille cũng không nhìn thấy gã đao phủ bí ẩn kia, mà chỉ nghe thấy một tiếng gừ, và sát ngay mặt tôi có một hơi thở lạnh giá thoảng qua.

Chỉ có thể.

Khi cây thánh giá vắng trở về, mặt gương đã không còn tồn tại nữa. Suốt bốn cạnh hình chữ nhật chỉ còn lại một vài mảnh nhỏ.

Cả những ngọn đèn hoặc đã bị vỡ hoặc đã bị tắt. Bây giờ nó trở thành một mảnh gương bình thường. Không một dấu vết cho biết trong đó có pháp lực.

Tôi đứng đó và nhìn một lúc xuống nền phòng. Không hiểu sao tôi có cảm giác mình phải chấp nhận một cú thất bại. Tấm gương đã bị phá vỡ, tôi đã cắt ngang một liên hệ với thế giới khác, một chiếc cầu nối mà tôi không còn tái tạo lại được nữa.

Tôi nhớ rất chính xác cái luồng khí lạnh đã phả lướt qua mặt tôi.

Nó đã rời tấm gương.

Có phải đó là hồn ma của gã đao phủ hay hồn ma của cả hai người đó? Không có câu trả lời, nhưng rõ là hành động của tôi đã thả ra một thứ gì đó có thể trở thành nguy hiểm.

Một tiếng thở dài nào nề nhắc tôi nhớ đến Tanith và tôi xoay người lại. Trời đất, trong mấy giây đồng hồ qua tôi hầu như không còn nghĩ tới chị nữa. Chị bây giờ ra sao?

Tanith đã rướn thân lên trên. Mặt chị rất nhợt nhạt, nó trắng bệch ra đến mức tôi giật mình. Hai mắt chị ánh lên một tia sáng kỳ lạ. Đôi người mở lớn, bờ môi run, hai cánh mũi phập phồng.

Trong hai con người của chị là một ánh nhìn mà tôi chưa bao giờ gặp ở Tanith. Quá lạ lẫm, quá khác biệt, quá nghi ngờ tuyệt vọng.

Đúng thế, chính xác. Nghi ngờ là sự miêu tả đúng đắn nhất. Đã có cái gì đó xảy ra với chị. Hay sức chị không chịu nổi cuộc gọi hồn vừa rồi? Có phải tôi đã yêu cầu quá giới hạn? Phải chăng lẽ ra tôi nên tuân thủ theo ý muốn của chị thì hơn?

Với xác suất rất cao, có lẽ như vậy. Tôi có lẽ đã bắt chị làm việc quá sức.

Tôi mỉm cười với chị.

- Tanith, chị nghe tôi nói không? Chuyện gì vừa xảy ra với chị vậy? Làm ơn trả lời đi!

Chị xoay đầu, rõ là chị chưa hiểu lời tôi. Thế rồi hai bàn tay của chị rời khỏi quả cầu thủy tinh và chị ngẩng lên nhìn tôi.

- Tanith, nói gì đi chứ!

Chị lắc đầu. Một cái lắc đầu kỳ quặc ma quái, không một âm thanh duy nhất nào thoát ra khỏi miệng chị. Chị câm nín như một con cá.

Tôi lấy hơi thật sâu. Đã có chuyện xảy ra với Tanith, và rõ là tôi có một phần tội lỗi trong chuyện này, không gì có thể tha thứ cho tôi được.

Tự động, tôi bước sang bên khi chị đặt bàn tay phải lên trên mặt bàn và chống vào đó, nhô người lên. Giờ tôi chỉ còn biết quan sát chị, quan sát những cử động cứng đờ kỳ lạ của chị, quan sát chị đi về phía trước với một vẻ mặt trầm ngâm, trán nhăn lại thành rất nhiều nếp nhăn sâu hoắm. Có vẻ như chị đang nghĩ về một việc gì đó, một việc khiến chị rất chú tâm.

Tôi để chị đi.

Chỉ cần hai bước chân, Tanith đến bên tôi, bước một bước thứ ba, đi ngang qua mặt tôi, dừng lại một lúc, rồi đột ngột xoay người lại.

Chị nhìn tôi trân trân.

- Tanith. - Tôi nói khê.

Một nét xa lạ phủ lên trên gương mặt chị khi chị trả lời tôi, câu trả lời khiến tôi giật nảy người.

- A! Ông là ai, thưa ông?

Thôi được, câu trả lời cũng đã kỳ quặc rồi. Nhưng giọng nói đối với tôi còn trầm trọng hơn.

Nó hoàn toàn không phải giọng Tanith, mà là giọng của một người lạ, và tôi linh cảm thấy ai đang nói chuyện với mình.

Lucille!

* * * * *

Tôi không thét lên, không bỏ chạy mà bình tĩnh đứng lại. Đầu tiên phải vượt ngay qua cơn sốc kia đã. Một vài giây đồng hồ sau, tôi bắt đầu suy nghĩ tỉnh táo và logic trở lại.

Hồn ma của Lucille, thứ mà đầu tiên tôi đã nhìn thấy trong tấm gương, đã nhập vào cơ thể Tanith. Nó đã tìm thấy ở đó sự chở che trước cái hồn ma nguy hiểm của gã đao phủ.

Hiện tôi không biết một lời giải thích khác, và cứ theo như kinh nghiệm thì đây là lời giải thích đúng sự thật.

- Tôi vừa hỏi ông, thưa ông. - Tôi lại nghe giọng của cô ta, và Tanith nhìn thẳng vào mặt tôi.

Một cảm giác kỳ quặc, khi ta đứng trước một người thân quen đang nói chuyện bằng giọng của một kẻ khác. Cả tôi cũng không thể làm quen ngay được với hiện trạng quái gở này, tôi lấy hơi thật sâu.

- Tôi là John Sinclair!

Tanith nhăn trán lại. Chị suy nghĩ, suy nghĩ rất tập trung và vất vả, nhưng rồi lại lắc đầu và nhún vai.

- Tôi rất tiếc, nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy tên ông. Ông có hẹn trước không, ông Sinclair?

- Không.

- Vậy tôi có thể cho ông một cái hẹn. Ta đi sang văn phòng của tôi nhé?

- Dĩ nhiên rồi.

Vừa lắc đầu và người vừa như một phần mê đi, tôi bước theo “người đàn bà lạ” ra ngoài hành lang, rồi chúng tôi rẽ sang phải đến văn phòng. Tanith/Lucille bây giờ có dáng đi hơi cứng. Chị gậy ấn tượng như người không hiểu việc mình đang làm là có nên hay không.

Chị mở cửa và bước vào trong căn phòng, rồi chị dừng lại trước bàn viết. Cánh tay chuyển động, tìm đến công tắc đèn bàn, tức thì một bóng đèn sáng lên bên dưới chụp đèn màu đỏ.

- Mời ông ngồi. - Chị nói với tôi.

Tôi ngồi trên một chiếc ghế đối diện với chị. Chúng tôi nhìn được vào mặt nhau. Không một dấu vết trên khuôn mặt chị cho biết rằng chị đã nhớ lại hoặc nhận ra tôi. Đối với Tanith bây giờ tôi là một người lạ.

- Nào, ông Sinclair, tôi được phép ghi thời điểm nào đây?

- Tùy ý bà.

- Xin lỗi, nhưng tôi tương đối bận. Xin ông thông cảm rằng tôi...

- Bao giờ thì bà có thời gian? - Tôi cắt lời Tanith.

- Tôi có thể tiếp ông vào giữa hai vị khách khác ở sáng ngày mai. Chắc là lần gặp đầu, đúng không?

- Vâng.

- Ông đã lần nào tới gặp một bạn đồng nghiệp của tôi?

- Chưa, một người quen đã cho tôi biết địa chỉ của bà và tôi muốn nhờ tới sự hỗ trợ của bà. Bà có một danh tiếng tốt.

Người đàn bà vui vẻ mỉm cười và đáp:

- Ai cũng cố hết sức mình, ông Sinclair. - Nói xong, chị gạt đầu.

Tôi biết cử chỉ này. Nó có nghĩa là Tanith/Lucille đã muốn kết thúc cuộc nói chuyện.

Trước khi chị nhòm dậy, tôi đã đứng lên. Người ta đã lừa tôi thật ngoạn mục. Tôi phải làm gì bây giờ đây? Ở lại chẳng? Chắc người đàn bà sẽ không đồng ý. Toàn bộ tình huống đột ngột gây ấn tượng quái gở, nực cười. Mặt khác lại cũng nguy hiểm lên gấp bội, bởi tôi không được phép để Tanith ở một mình. Trong sự tồn tại bây giờ, chị quả thật đã biến thành một quả bom sống có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhưng nếu tôi ở lại đây, người đàn bà này chắc chắn sẽ ném tôi ra ngoài hoặc là đe dọa gọi cảnh sát. Bởi muốn bảo vệ tình trạng vô danh của mình, tôi chẳng còn một khả năng nào khác là đầu tiên tạm tuân theo ý chị. Một khi đã bước ra khỏi căn hộ này, chắc chắn tôi sẽ tìm cách ở lại gần Tanith, tôi nhủ thầm như vậy.

Thế còn hồn ma của gã đao phủ đang ở đâu?

Nó đã rời tấm gương, tôi chắc như thế. Vậy mà tôi không biết nó đang ẩn nấp ở chỗ nào. Chắc chắn phải là một góc ngách nào đó trong những căn phòng này.

Tanith/Lucille thậm chí còn muốn mở cửa cho tôi. Bàn tay trái của chị đặt lên năm đấm, trong khi tay phải giơ về phía tôi. Chị mỉm cười. Đó là một nụ cười làm ăn, ánh mắt của chị không ấm áp lên mấy chút.

- Sáng mai ta gặp nhau, ông Sinclair.

- Dĩ nhiên. - Tôi bắt bàn tay đang chìa ra, đã muốn nói thêm một câu nào nữa thì đúng lúc đó, chuông bên cửa réo vang.

Tình huống trở thành thú vị!

* * * * *

Tanith/Lucille rút bàn tay ra khỏi tay tôi. Chị vừa làm điều đó vừa nhăn trán, cân nhắc rồi có vẻ băn khoăn, rõ là chị không tính đến chuyện có khách.

- Ai thế nhỉ? - Chị lăm bằm.

Tôi cười.

- Chẳng lẽ bà lại hỏi tôi? Tôi rất tiếc, bà mới là người lên lịch.

- Vâng, dĩ nhiên, chỉ có điều tôi không biết tôi đã hẹn trước ai đến vào giờ này. Kỳ thật!

- Có lẽ là một cô Judy Jackson nào đó.

- Judy? A a... à, tôi tin rằng... không...

- Chị nhún vai rồi xoay lưng lại phía tôi, trong khi chuông đổ hồi thứ hai.

Lần này, tôi can thiệp một cách chủ động, mở cửa ra, không nhìn thấy một ai và bấm nút cửa để khách có thể mở cửa ở dưới nhà. Tôi nghe thấy tiếng cửa mở. Thế rồi tôi nghe thấy những bước chân người và nhận ra rằng, có hai người đang nói chuyện với nhau. Một người đàn ông và một người đàn bà. Tôi không hiểu được họ nói gì. Nhưng họ nhanh chóng xuất hiện trong tầm nhìn của tôi.

Đầu tiên là cô gái. Cô ta ngẩng lên nhìn phía tôi. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau, và tôi nhớ lại rõ là mình đã nhìn thấy gương mặt này trên những tờ quảng cáo. Judy Jackson là một ngôi sao địa phương.

- Ông đâu có phải là bà Tanith. - Cô ta nói thay cho lời chào, khi đứng lại trước mặt tôi.

- Không, không, cô Jackson. Bà Tanith đang chờ cô.

- Thế thì ta vào thôi. - Câu này cô nói với người đi cùng, một anh chàng khoe khoang phách lối, gã không thèm ném lấy cho tôi một cái nhìn duy nhất và chen ngay qua ngưỡng cửa, nơi Tanith đang chờ.

Tôi căng thẳng theo dõi cuộc gặp gỡ. Judy Jackson không phải đến đây lần đầu tiên. Cô gái sẽ phản ứng ra sao khi đột ngột nghe thấy giọng nói của Lucille từ một khuôn miệng khác?

Tôi đóng cánh cửa lại đằng sau hai vị khách.

Người đàn ông đứng ở hành lang và đưa mắt nhìn quanh. Một chiếc khăn quấn quanh cổ rất điệu dàng. Hai khóe miệng trễ xuống. Anh ta gây ấn tượng như vụn vặt trong thế giới xung quanh đều khiến anh ta khó chịu, đều làm phiền anh ta.

Judy xoay về phía Tanith. Cô gái mỉm cười ấm áp trước khi cất giọng.

- Chắc là bà chỉ nghe thấy tiếng tôi thôi, thưa bà, nhưng tôi đã tới đây nhiều lần với người bạn trước của bà, và dĩ nhiên tôi cũng biết danh tiếng bà.

- Cám ơn, cám ơn cô rất nhiều...

Tôi quan sát chỉ duy nhất Judy. Gương mặt cô gái thay đổi. Nếu trước đây cô còn vừa mỉm cười thân thiện, thì nét mặt đột ngột đóng băng lại. Cả gương mặt như đang đờ ra thành đá, nụ cười tắt ngang, và cô thở không khí thành tiếng.

- Làm sao... làm sao lại như thế được? - Cô thì thào, lùi về một bước, đầu tiên nhìn tôi, sau đó nhìn người đi cùng, đầu giật hốt hoảng từ trái qua phải.

- Chuyện gì thế? - Người đàn ông hỏi.

- Bernie, tôi... tôi... - Cô gái nuốt khan - Khốn kiếp, chắc tôi điên mất...

- Nói cái gì đi chứ! - Bernie sừng sộ với cô gái - Em làm sao thế hả? Tại sao lại cư xử kỳ lạ thế?

- Em bị rối quá rồi. - Judy Jackson thú nhận. Cô gái quả thật gầy ấn tượng bối rối cực độ. Cô lấy hơi một vài lần thật sâu, lại đưa mắt nhìn quanh, rồi nhìn tôi - Ông có thể đưa ra một lời giải thích không, thưa ông?

- Có lẽ. - Tôi đáp lời.

- Ông là ai đã chứ? - Bernie vặc lại tôi - Ông tới đây làm cái gì?

- Tôi tên là John Sinclair, và là một người bạn của thầy bói Tanith. Tôi là người London.

- Thì đã sao?

- Ý anh muốn nói sao?

- Tôi muốn nghe một lời giải thích. Tại sao Judy lại ngạc nhiên đến mức độ đó, rõ ràng không phải nguyên nhân nằm ở phía cô ấy.

- Có lẽ có đấy.

Bernie xoay phắt lại.

- Em phải giải thích cho anh biết, người đàn bà này có gì mà đặc biệt.

- Bà ta có một giọng nói khác.

- Cái đó thì anh hiểu. Suy cho cùng thì đây là lần đầu tiên em gặp bà ta, đúng không?

- Cái đó đúng, nhưng bà ta nói bằng giọng của Lucille đã chết.

Gương mặt Bernie chợt gây ấn tượng hết sức tức cười. Miệng há toác ra, và toàn bộ những đường nét trên gương mặt kia là một câu hỏi cực lớn, mỗi lúc một lớn hơn nữa.

Gã trai phải nuốt khan một vài lần, rồi cười ra vẻ ngớ ngẩn để nói tiếp bằng cái giọng khàn khàn:

- Em nói gì kia? Người đàn bà này nói bằng giọng của Lucille?

- Đúng, chính thế.

- Nhưng làm sao lại như thế được? - Bernie đập thật mạnh tay xuống đùi. Anh ta dăm dăm nhìn vào mặt tôi - Ông có lời giải thích không?

- Có lẽ.

- Ra thế. Lại thêm một thằng điên nữa. Một thằng tự xưng là thông minh.

Tôi bình tĩnh.

- Ông vừa hỏi tôi, và tôi vừa trả lời ông. Nếu ông không hài lòng với câu trả lời, thì ông cũng không nên thể hiện bằng cái kiểu cách đó. Việc ở đây rất nghiêm trọng, bởi đây là những việc mà hiện thời chúng ta không thể hiểu cũng chưa thể giải thích được tường tận.

- Thôi được, thôi được, tôi sẽ giữ im lặng, và nếu tôi không làm thì ở đây tôi là người hiểu biết ít hơn cả. Vậy là chuyện gì vừa xảy ra?

- Thay vì đứng nói chuyện ở hành lang, ta có nên sang một chỗ khác không? - Tôi hỏi.

Bernie nhìn xuống đồng hồ rồi nhìn xuống cô gái.

- Thôi thì tùy - Anh ta đáp - Ông muốn đi đâu?

- Vào phòng tiếp khách ta sẽ có đủ chỗ hơn.

- Không - Tanith/Lucille lên tiếng - Không vào đó. - Chúng ta hãy vào phòng tiếp khách. Ta phải ngồi xuống bên bàn tròn, chỗ đó tốt hơn, tôi cảm giác như thế.

- Tôi cũng nghĩ như vậy - Tôi giải thích - Tôi chỉ dùng nhằm từ thôi.

- Đúng rồi.

Tanith/Lucille xoay người và đi trước. Tôi đi theo chị thật nhanh, bước sát bên chị. Chị không hề lộ vẻ muốn ném tôi ra khỏi căn hộ. Có lẽ chị đã quen với sự hiện diện của tôi ở đây.

Bốn cái ghế đứng sẵn sàng. Đủ chỗ cho tất cả chúng tôi. Tôi có một cảm giác bất ổn, cảm giác này còn mạnh hơn nữa trong tâm khảm khi tôi bước chân qua ngưỡng cửa của phòng tiếp khách. Tôi nhìn vào quả cầu thủy tinh và nhìn vào những vệt gương vỡ. Quả cầu đứng hiền lành trên mặt bàn. Không một chút gì cho biết bên trong nó ẩn chứa những thế lực nào.

Im lặng, Tanith/Lucille và tôi ngồi xuống. Cả hai người kia cũng không nói gì khi họ bước vào phòng. Mặt Judy trắng nhợt ra như vôi, trong khi người đàn ông vẫn còn lộ rõ ra vẻ chế nhạo.

Ở đây đang có gì quần tụ lại, một thứ mà anh ta đơn giản không hiểu nổi. Môi anh ta hơi giật lên một chút. Có vẻ như anh ta đang muốn nói, thế rồi anh ta cân nhắc và im lặng.

Tanith/Lucille ngồi phía bên trái tôi, Bernie phía bên phải, Judy ngồi đối diện với tôi. Trong bốn người thì cô mất bình tĩnh hơn cả. Ít nhất là theo vẻ ngoài. Những ngón tay của cô thoăn thoắt chuyển động, bóp vào nhau, cô gái nuốt khan liên tiếp vài lần.

Tôi quan sát cô không ngưng. Ánh mắt cô gái không thể ở yên một chỗ. Nó luống cuống đảo tới đảo lui. Có lần cô nhìn quả cầu thủy tinh, bằng vẻ nghi ngờ cực độ, thế rồi cô lại nhìn vào một góc nào đó trên tường. Không thật sự chú tâm vào một vật gì.

Tanith/Lucille giơ hai tay ôm lấy quả cầu thủy tinh. Bernie coi đây là một dấu hiệu để xoay sang phía cô gái.

- Nào, em cương, nói gì đi. Đặt vấn đề của em lên bàn. Chúng ta đã tốn quá nhiều thời gian rồi.

- Không! - Câu trả lời của bà thầy bói vang lên thật rõ ràng - Ở đây không có ai đặt câu hỏi cả, tôi sẽ nói!

- Khoan đã, - Bernie chen vào - như thế này không được. - Anh ta thấy thấy bàn tay - Suy cho cùng thì chúng tôi là khách hàng và là người trả tiền. Chúng tôi đã đăng ký trước, đã nhận được một cuộc hẹn, mà giờ đây bà lại ăn nói như vậy. Chúng tôi đâu có nhiều thời gian. Bà cố mà nhớ điều đó nhé.

- Mọi việc không thay đổi. - Bà thầy bói quyết định.

Mặt Bernie đỏ lên, chàng trai muốn nhảy ra khỏi ghế, nhưng giọng nói sắc cạnh của tôi chặn đứng anh ta lại.

- Đừng có làm thế, khốn nạn!

Anh ta lại ngồi xuống. Dần dần, anh ta ngả một chút về phía sau. Anh ta ném cho tôi một cái nhìn thù địch. Thứ mà tôi khẳng định rõ ràng chẳng phải một người bạn tốt.

Nhưng bây giờ thì anh ta im lặng.

Cả Judy và tôi cũng không nói nữa. Chúng tôi tập trung vào Tanith/Lucille và căng thẳng chờ xem chị sẽ nói gì.

Chị cúi người về phía trước những ngón tay sơn màu xanh lục của chị đang chạm vào phía bên kia quả cầu.

Một vài giây đồng hồ trôi qua. Tanith/ Lucille tập trung tư tưởng, chị lấy hơi một vài lần thật sâu để thích hợp với nhiệm vụ của mình.

Thế rồi đột ngột chị nói. Đó là giọng của Lucille đang thoát ra khỏi khuôn miệng chị, nhưng những gì mà chị nói là hết sức quan trọng và thú vị đối với chúng tôi, bởi chị trao cho chúng tôi những lời mách bảo và những lời giải thích có lẽ bình thường ra sẽ mãi mãi nằm bên dưới màn đêm của thời gian.

- Cái ngày mà họ chôn Gatano đã xa xôi lắm rồi. Đó là một đêm trời bão, có hai người đàn ông được thuê đưa một chiếc quan tài đựng xác chết của gã đao phủ đi ra khỏi thành phố. Họ nhận nhiệm vụ chôn gã ở một mảnh đất hoang vu, đâu đó dọc bãi biển. Thế nhưng số phận hầu như đã an bày. Trời mưa đầy tuyết và bóng đêm. Hai người đàn ông không muốn đi tiếp. Họ dừng lại ở một khúc vắng người, khiêng quan tài ra khỏi xe và đưa nó ra một cánh đồng. Họ đào một huyệt mộ ở đó rồi đắp đống qua loa cho Gatano. Đó chính là những thứ mà gã đao phủ mong muốn. Thời gã còn

sống, người ta đã cần tới gã. Gã đã treo cổ hàng trăm tội phạm, và bao giờ gã cũng chỉ trông dây thòng lọng bằng một bàn tay qua đầu kẻ tử tù. Vì thế mà người dân ở đó gọi gã là “Gatano - bàn tay thòng lọng”. Các bà mẹ dùng cái tên này để dọa con mình, gã đao phủ đã trở thành một lời nguyện rửa đối với thành phố trẻ trung. Không một ai muốn dính dáng, quan hệ gì với gã. Gã bị cư xử như một kẻ mắc bệnh hủi, một kẻ mặc dù vậy vẫn được người ta dùng tới. Kể cả nhà thờ cũng xoay lưng lại với gã. Không một cha đạo nào nói chuyện với gã, mặc dù thuở đầu thì chính họ là người thuyết phục gã nhận nhiệm vụ kia. Thành phố nổi lên một tin đồn. Người ta thì thào với nhau rằng, Gatano rất thích thú cái việc treo cổ nạn nhân của gã, và người ta cũng đồn rằng gã không còn tin vào Chúa Trời cùng sự nhân từ của người, mà gã bây giờ đã tin vào quỷ Satan. Gã coi chúa quỷ là gương sáng. Satanas, lãnh chúa của Địa ngục, hay người ta còn gọi là Asmodis. Chính tay chúa quỷ đó đã dẫn dắt bàn tay của gã đao phủ bằng sự khéo léo quý quái. Nạn nhân nào cũng chết. Không bao giờ có một sự trục trặc nhỏ. Không một ai ngăn cản được bàn tay của gã đao phủ đó nữa. Sau đó đến thời gian người ta không muốn có gã nữa, không muốn có đao phủ nữa. Những kẻ tử tù được hành quyết bằng cách khác. Nhưng họ không rũ bỏ được gã nữa. Để loại trừ gã, cuối cùng họ quay sang sử dụng một công cụ đã luôn luôn trợ giúp từ xưa tới nay. Họ cử những tay giết thuê đi truy lùng gã. Và chúng đã làm được việc đó. Chúng giết gã đao phủ. Trong một đêm tối tăm, chúng rình mò gã và đâm gã bằng dao. Những lưỡi dao đã thọc vào cơ thể gã trên mười nhát. Khi gã đao phủ đã chết, thì kể cả hai kẻ sát nhân kia cũng bị những người tự xưng là trọng danh dự bắn chết, rồi sau đó lại chính họ đi tìm hai người đàn ông vô gia cư để ra lệnh chôn gã đao phủ.

Nói tới đây, Tanith/Lucille phải nghỉ một hồi. Tất cả chúng tôi ngồi im lặng, cho tới khi Bernie cười phá lên.

- Thì đã sao? Toàn bộ cái chuyện vợ vẫn này thì có ý nghĩa gì? Gã đao phủ chết rồi, chết là hết.

Chị thầy bói xoay về phía Bernie.

- Không - Chị nói - Anh nhầm rồi. Chẳng phải những gì không còn sống nữa cũng là đã chết rồi, bởi cả hai người đàn ông đó lẽ ra phải mang gã đi chôn thật xa, nhưng cuối cùng gã đã được chôn ở ngay bên rìa thành New York. Và thành phố này mỗi lúc một lan rộng ra. Càng ngày càng có nhiều nhà và có nhiều phố mới xuất hiện. Người ta không còn nghĩ tới gã đao phủ nữa. Ở những nơi mà gã bị chôn bấy giờ xuất hiện một khu phố mới, xây những ngôi nhà mới, và người ta đặt tên cho khu vực mới này là Greenwich Village.

Dần dần tôi hiểu ra. Tôi hiểu ra sức nặng của hành động mà hai người đàn ông vô danh đã thực hiện trước đây trên 200 năm. Họ đã đắp điếm qua loa cho gã đao phủ, nhưng không phải ở nơi mà lẽ ra gã cần phải được đưa tới.

Tanith/Lucille nói tiếp.

- Và mộ của gã, các bạn ạ, nằm ngay chính nơi này!

Sự thật giờ đã được nói ra.

Judy phát lên một tiếng thét nhẹ. Cô đưa mắt nhìn quanh như sợ là gã đao phủ đang đứng đằng sau lưng.

Bernie lại muốn nhếch răng ra cười. Nhưng anh ta không cười nổi. Gương mặt với làn da rám nắng nhăn nhúm thành một chiếc mặt nạ, và anh ta ngồi ở đó với cái mặt khó coi như vậy.

- Ngôi mộ đó ở đâu? - Tôi hỏi.

- Ở dưới - Câu trả lời vang lên trầm lặng - Ngôi nhà này có một tầng hầm rất sâu. Ở một vị trí nhất định, gần bức tường phía bắc, người ta có thể tìm thấy mộ gã. Gã nằm ở đó.

- Gã đã bước ra khỏi tấm gương phải không? - Tôi hỏi xoáy thêm.

- Không, không phải gã. Đó là một hồn ma nguy hiểm đã rời khỏi tấm gương. Ngày đó người ta không giết nổi nó.

- Chuyện gì đã xảy ra với hồn ma đó?

- Nó muốn quay trở lại với cơ thể. Nó đã làm được rồi, tôi cảm thấy như vậy.

- Vậy là tất cả chúng ta đang gặp hiểm họa?

- Đúng, bởi gã sẽ không để một ai ngăn bước nữa và sẽ tiếp tục cơn trả thù khủng khiếp của gã. Gã cũng đã muốn giết tôi, và gã cũng đã làm được điều đó, bởi sợi dây thòng lọng mà gã luôn cần để treo cổ nạn nhân của mình đâu có biến mất. Gã đã cầm theo nó, và nó có thể được nhôn lên làm nhiều lần. Nó luôn luôn hiện hữu. Với nó, gã không chỉ có một sợi dây, mà rất rất nhiều.

- Nghĩa là chúng ta đang ở trong nguy hiểm trực tiếp? - Tôi hỏi.

- Đúng. Tất cả chúng ta. - Trước khi chị kịp nói hơn, bất giác chị kêu lên những tiếng sặc sụa. Thế rồi chị rùng mình, cứng người gắng gượng tìm cách hút không khí vào miệng, và vừa gắng làm điều đó, chị vừa thốt lên những từ ngữ rời rạc, liên quan rất chặt chẽ đến số phận của chị - Tôi còn kịp cứu thân mình. Vào trong cơ thể này ở đây. Thế nhưng tôi phải ra ngoài, đi, đi xa. Đừng giữ tôi ở đây nữa. Gã đao phủ sẽ...

Tanith sụp xuống. Lần này thì chính là chị Tanith, bởi từ miệng chị đang bay ra một luồng khói sáng màu mờ mờ, bay như một chiếc khăn voan trong suốt bồng bềnh trên mặt bàn rồi biến mất.

Nặng nề, đầu Tanith gục về phía trước. Tôi tóm lấy vai chị, gọi tên chị, lắc người chị.

Một hồi sau, chị tỉnh lại.

- John...

Đúng, lại là giọng nói của chị.

Tanith đã trở lại bình thường. Chị đã trải qua những giai đoạn khủng khiếp nhất và bây giờ lại có khả năng suy nghĩ tỉnh táo. Một cơn ác mộng đã qua đi trong chị.

Tôi thở ra nhẹ nhõm và cùng trong giây phút đó, nhìn thấy anh chàng Bernie lao vọt dậy!

- Thôi được, các bạn như vậy là đã được vui vẻ một chút. Nhưng tôi không thích cái trò này. Mọi thứ ở đây chỉ là một tấn tuồng điếu ngoa rở tiền mà thôi. Tôi không tin lấy một lời, cứ chắc là như vậy đi. Nào, em gái ngoan, ta biến thôi.

Anh ta đập nhẹ lên vai Judy Jackson, nhưng cô gái lắc đầu.

- Không, - Cô nói - tôi không muốn.

- Tại sao?

- Tôi phải ở lại đây, tôi không thể đi nhanh như thế được. Làm ơn hiểu đi. Đầu tiên tôi phải suy nghĩ và tôi cảm thấy trong người cũng không đủ khỏe để đến dự bữa tiệc kia.

Cô gái vừa nói vừa xoay đầu và nhìn Bernie bằng vẻ nài xin.

- Em phải đi cùng. Người ta đang chờ! - Bernie nhấn mạnh.

- Không, Bernie, không!

- Khốn nạn, thế thì anh phải ép em đến với may mắn của mình. - Gã trai nổi điên và thô bạo tóm lấy khuỷu tay phải của cô gái để xoay cô lại. Bàn tay kia của gã lấy đà thật xa muốn tát vào mặt cô.

Trong một số tình huống, người ta có cảm giác như mình phải vào vai một hiệp sĩ cao thượng hoặc một người hùng viễn tây. Tâm trạng của tôi lúc này như vậy, bởi tôi ném người qua mặt bàn, gửi năm đấm phải của mình về phía trước.

Ngọn đòn dánh vào phía trên thắt lưng của Bernie Osborne. Nó như một vụ nổ lan bùng ra trong cơ thể gã con trai và đẩy gã lão đảo lùi về.

Gã bật tới gần cửa, há miệng hít hơi rồi mặt tím lại vì giận dữ..

- Thằng người Anh khốn nạn! - Gã sừng sộ với tôi - Đừng có gí mũi vào chuyện này, nếu không tao sẽ cho người đến dần mà một trận mà mà năm mơ cũng chưa thấy.

- Có vẻ như ông có kinh nghiệm - Tôi đáp lại - Nhưng đừng có lầm, tôi không phải dân tư lơ mơ đâu.

Gã ép bàn tay vào chỗ vừa trúng đòn. Thế rồi gã nhìn Judy Jackson, lúc đó đang xoay xoay người trên ghế.

- Bây giờ em có đi cùng không, em cưng?

- Không, tôi ở lại đây. - Judy cương quyết đáp.

- Rồi em sẽ còn hối hận đấy. Nếu cuộc hẹn này vì em mà bị nổ, thì trông cái mặt em sẽ xinh lắm đấy. - Gã nói xong vụt ra cửa và biến đi.

Diễn tiến của sự việc khiến tôi thấy khó chịu. Tôi rất muốn thấy cả Judy Jackson cũng rời khỏi ngôi nhà này. Ở đây vẫn còn một hiểm họa lớn. Hồn ma của gã đao phủ chúng tôi vẫn chưa tiêu diệt nổi. Mà như chúng tôi bây

giờ được biết, xác của gã đã được chôn trong ngôi nhà này hoặc bên dưới ngôi nhà này, rất có thể hồn ma lại tìm cách nhập trở về với cơ thể cũ. Nếu điều đó xảy ra, thì hiểm họa không biết đâu mà lường.

Vì thế mà tôi nói với cô gái:

- Làm ơn, Judy, cô ở lại đây sẽ không giúp gì được chúng tôi đâu!

Cô ta nhìn tôi bằng đôi con mắt tròn xoe.

- Nhưng bây giờ tôi không đến bữa tiệc kia được.

- Vậy thì cô đi về nhà đi.

Cô gái đưa tay vuốt mặt, đồng thời hất một lọn tóc ra phía sau.

- Không, thưa ông, về nhà cũng không. Tôi rất tiếc, thật đấy. Tôi thấy mệt quá...

Ánh mắt khẩn cầu của tôi hướng về phía Tanith. Chị giờ đây đã tỉnh lại hoàn toàn. Mặt đã hồng hào trở lại. Cả chị chắc cũng phải hiểu ra rằng, nếu cô ta cứ tiếp tục ở lại đây thì tình huống sẽ rất tồi tệ đối với cô ta.

Tanith hiểu ra vấn đề, liền nói:

- Judy, nếu cô nghe theo lời khuyên đó thì sẽ thật sự tốt hơn đấy.

- Thế tôi phải đi đâu?

- Cái đó thì bản thân cô phải biết chứ, nhưng cô không thể ở lại đây. Đã có những sự kiện xảy ra, những sự kiện tồi tệ và chúng sẽ đè bẹp chúng ta nếu chúng ta không can trọng.

Judy gật đầu. Lời nói dịu dàng của một người đàn bà với một người đàn bà có vẻ như hiệu ứng tốt trong cô.

- Thôi được, vậy thì tôi đi đây. - Cô gái ấn hai bàn tay lên trên thành ghế bành và đã muốn đứng dậy.

Giữa chừng chuyển động đó, cô ta nghe thấy tiếng động khủng khiếp.

Cả chúng tôi cũng nghe thấy.

Nó không phải tiếng thét, mà là một tiếng rên dài chầm chậm, vang lên giữa những tiếng đập trầm đục.

Tôi biết hay đúng hơn là đã linh cảm thấy: “Đã có chuyện khủng khiếp xảy ra”!

Và ở ngay trong ngôi nhà này.

Ngay lập tức tôi nhớ đến người đi cùng Judy, nên vội nhảy một vài bước đến bên cửa, giật nó ra và nhìn ra ngoài hành lang.

Ở phía đó có treo lủng lẳng một thân người.

Đó là Bernie Osborne. Chính sợi dây thòng lọng thắc rất sâu vào tận cổ anh ta...

Vừa rồi anh ta vẫn còn kịp chuyển động và đập chân vào tường, vì thế mà gây nên những tiếng động trầm đục. Khi tôi đến bên anh ta thì đã muộn. Thân hình đã mất hết sự sống rũ xuống dưới sợi dây, sợi dây thòng lọng được buộc vào một cái móc rất cứng để treo đèn trên trần hành lang.

Mặc dù vậy tôi vẫn cố gắng hành động những gì còn có thể cứu được. Lao vọt trở lại căn phòng gần đó, tôi tìm thấy một chiếc ghế rồi mang nó tới đặt bên dưới xác chết.

Tôi trèo lên và nhìn vào mặt Bernie Osborne.

Không, không còn làm được gì nữa. Gã đao phủ rất thạo nghề. Gã không để cho nạn nhân của gã có lấy một cơ hội sống sót.

Tôi thở một vài lần thật sâu. Rồi sau đó tôi tháo sợi dây ra, để cho xác chết rơi xuống dưới đất.

- Anh ta chết rồi, phải không? - Đẳng sau tôi vang lên giọng của chị thầy bói.

- Vâng.

- Để tôi nói chuyện với Judy.

Cũng may mà Tanith phản ứng như thế. Cả tôi cũng không muốn cô gái nhìn thấy xác chết. Những cô nàng trong ngành trình diễn thường hay phản ứng quá nhạy cảm, thái cực, một cơn hoảng loạn bây giờ là thứ chúng tôi thật sự không cần tới.

Trong nhà có đủ phòng. Tôi mở một trong những cánh cửa đứng gần đó và kéo xác chết vào trong. Để nó nằm đằng sau cửa.

Rồi tôi quay trở lại hành lang.

Tôi cầm vào sợi dây thòng lọng. Nó là một sợi dây tồn tại thật sự chứ không phải một ảo ảnh, không phải một bóng ma. Và như tôi đã được biết, gã đao phủ có thể nhôn lên thành rất nhiều những sợi dây thòng lọng, tùy theo số lượng mà gã muốn và cần. Những gì chúng tôi vừa trải qua, vừa chứng kiến, mới chỉ là sự khởi đầu. Rồi gã còn tiếp tục làn sóng khủng bố của gã, sẽ còn tiếp tục bành rộng nó ra. Tôi không thể để cho gã làm điều đó, bằng mọi giá.

Yếu tố quan trọng ở đây là tầng hầm.

Bi kịch lớn chắc phải xảy ra ở dưới đó, trò chơi chung cuộc sẽ diễn ra ở đó. Nếu tôi muốn trói tay gã đao phủ, thì tôi phải làm điều đó bên dưới kia. Không nên để Tanith đi cùng, hãy để chị ấy chăm lo cho Judy. Mặc dù thời gian gấp gáp, tôi vẫn một lần nữa quay trở lại căn phòng nơi hai người đàn bà đang ngồi để nói chuyện với Tanith.

- Tôi đi xuống dưới đây. - Tôi nói.

Chị im lặng gật đầu, trong khi Judy hỏi chuyện gì vừa xảy ra.

- Không có gì đâu, Judy, cô không cần phải sợ.

Cô gái nhìn chúng tôi rồi lắc đầu.

- Không, các người nói dối. Cả hai người đều nói dối. Tôi muốn nhìn nó!
- Nói xong cô ta xoay phắt người và chạy ra khỏi phòng.

Tanith nhìn tôi, ý muốn hỏi.

- Tôi đã giấu xác chết đi rồi. - Tôi nói khẽ.

Judy Jackson quay trở lại. Gương mặt cô ta thoáng một vẻ bối rối. Thế rồi cô ta nhún vai và thả người xuống một chiếc ghế, gục mặt vào cả hai lòng bàn tay và chẳng thèm để ý gì đến chúng tôi nữa.

Tôi cúi mình xuống gần tai Tanith.

- Chìa khóa xuống tầng hầm ở đâu?

- Để tôi đưa cho anh. - Chúng tôi phải rời căn phòng và đi sang khu bếp - Tầng hầm tầng nào cũng mở. Ý tôi muốn nói là khu vực chính của tầng hầm. Nhưng có một vài phòng có khóa.

Tôi cầm chìa khóa trong bàn tay và hỏi tiếp:

- Khu phía bắc là đoạn nào? Có phải phần hầm của Lucille nằm ở đó không?

Tanith nhìn tôi.

- Đúng thế, John, đúng vậy. Giờ tôi mới nhớ ra. Chắc đó là chỗ gã đao phủ nằm.

- Thôi được... - Tôi nhún vai và hỏi mượn một cái xẻng.

- Có xẻng ở bên dưới tầng hầm.

- Vậy là ổn rồi. - Tôi gật đầu một lần nữa với Tanith rồi rời chị bước đi. Không còn gì giữ tôi ở lại trên này được nữa. Tầng hầm bây giờ quan trọng hơn nhiều...

Tanith dừng lại một lúc trong khu bếp. Chị nghĩ lại toàn bộ tình hình và cuối cùng rút ra kết luận rằng, mối nguy hiểm vẫn chưa được diệt trừ. Hồn ma của gã đao phủ vẫn còn lẩn khuất ở đây, và gã sẽ tận dụng cơ hội của gã. Chị tin chắc như vậy.

Chị mở tủ lạnh, lấy nước ngọt ra và rót cho mình một cốc. Từng ngụm từng ngụm, chị chậm chậm uống nước lạnh và sau đó có cảm giác tỉnh táo hơn.

Chị rất muốn đi cùng John xuống dưới tầng hầm, nhưng chị cũng nhận ra rằng phải có người ở lại đây để chăm lo cho Judy Jackson. Rất có thể chị sẽ thuyết phục được cô gái rời ngôi nhà. Cương quyết, chị đặt cốc vào trong bồn rửa và rời khu bếp. Khoảng cách đến với căn phòng nơi Judy đang ngồi nhanh chóng được vượt qua. Tanith mở cửa ra, bước vào trong để rồi ngạc nhiên dừng lại ngay lập tức. Chị xoay đầu sang trái rồi sang phải, như ấn tượng ban đầu vẫn không thay đổi.

Judy đã biến mất!

Thật nhanh, chị thầy bói vượt thẳng được nỗi ngạc nhiên của mình. Chị cũng không phản ứng quá hốt hoảng vội vàng, mà tự nhủ với mình rằng có hai khả năng. Hoặc là Judy thật sự đã bỏ ra khỏi nhà, đây là chuyện rất tốt và là khả năng có xác suất cao, hoặc là cô ta chỉ rời bỏ căn hộ và tầng nhà này để chạy xuống dưới tầng hầm.

Như thế thì nghiêm trọng quá.

Tanith không muốn tin là Judy phản ứng như vậy. Cô gái đó chắc chắn phải tự nhủ thầm rằng xuống dưới tầng hầm bây giờ là quá ư mạo hiểm, quá ư nguy hại.

Nhưng liệu cô gái có còn khả năng để quyết định một cách đúng đắn không? Tanith không biết. Vì thế mà đọng lại trong lòng chị vẫn là một cảm giác nôn nao thấp thỏm, khi chị ngồi xuống và giơ hai bàn tay về phía quả cầu thủy tinh...

* * * * *

John Sinclair và Tanith vừa rời ra ngoài thì Judy Jackson nghe một giọng người. Nó không nói bằng con đường bình thường với cô, mà chỉ vọng lên trong não cô gái. Một giọng người thì ào, rủ rê hấp dẫn, thuyết phục cô rằng vị trí của cô là ở một nơi khác. Một người đàn bà nói chuyện với cô.

Judy nhòm người dậy. Gương mặt cô gái bây giờ đã mang một vẻ ngạc nhiên chờ đợi kỳ lạ, khi cô muốn theo cái giọng rủ rê kia. Từng từ từng từ một ngân lên như từng hồi chuông, ngân lên và vang ra trong não cô.

- Vâng, tôi tới đây - Judy khe khẽ trả lời - Tôi sẽ đến gặp chị.

Cô gái trẻ chuyển động về hướng cửa. Chân cô run run, trong đầu gối là một cảm giác kỳ lạ, nó đang mềm ra như hai khối thạch gập lửa nóng.

Cô gái rời phòng, bước ra ngoài hành lang và xoay sang trái, đến khuôn cửa của hành lang.

Từ một căn phòng vọng ra tiếng người. Ông người Anh và bà Tanith đang nói chuyện với nhau. Không thể để cho họ nhận thấy cô, bởi giọng phụ nữ kia cứ dạn đi dạn lại là cô cần phải cẩn thận.

Judy vâng lời.

Đi rón rén trên đầu ngón chân, cô gái đến bên cánh cửa, dừng lại một thoáng rồi mở nó ra.

Cho tới nay chưa ai nhìn thấy cô, và tới đây cũng sẽ tiếp tục như vậy, hành lang chung của ngôi nhà nằm trước mặt cô, trông trải.

Một nụ cười ngẩn bay qua đôi làn môi cô gái. Có vẻ như kế hoạch suôn sẻ.

Thật nhẹ nhàng, cô đóng cửa lại và tiếp tục con đường của mình.

Hành lang chính rất im lặng, và cô gái đi thật nhẹ, nội tâm căng thẳng lắng nghe giọng nói đang quyến rũ, và cả ra lệnh cho cô tìm đường đi xuống tầng hầm.

Judy không biết giọng nói này đang muốn gì ở cô. Giờ đây cô đã nhận ra, bởi đó là giọng của Lucille. Chính bà Tanith cũng đã nói bằng giọng này.

Ở đâu đó, không hiện ra trước mắt của cô, chắc hồn ma của Lucille vẫn còn tồn tại. Nó muốn dụ cô đi theo.

Judy Jackson theo những bậc cầu thang đi xuống. Cô gái đi sát vào tường, bởi các bậc cầu thang ở đây được làm bằng gỗ và kêu cọt kẹt rất nhanh nếu người ta bước chân không đúng chỗ.

Khi đã đi qua được đoạn cầu thang đầu tiên, cô gái đi nhanh hơn. Cô không cần phải chú ý đến tiếng động nữa, mà tăng tốc độ và nghe thấy cô Lucille vô hình đang khen ngợi mình.

- Đúng thế, rất tốt!

Thế rồi cô đứng trong phần hầm bên dưới sảnh, xoay người sang trái và đi về phía khu vực phía sau của ngôi nhà.

Ở đó có cánh cửa dẫn xuống tầng hầm.

Bằng vẻ chắc chắn của kẻ mộng du, Judy tìm thấy nó, kéo nó ra, bật điện lên và thấy trước mặt mình là những bậc cầu thang bằng đá, dẫn xuống dưới sâu.

Cô gái chần chừ một chút. Cô sợ bóng tối, bởi ánh đèn không lan tỏa hết cả tầng hầm.

Giọng nói trong óc não cô thúc giục.

Judy vội vàng đi tiếp. Cô tuân thủ chính xác những lời khuyên và những lời đề nghị mà người ta đưa ra với cô, và cô nghe những câu nói sau đó rất rõ ràng.

- Hãy đến chỗ ông ta! Hãy đến nắm mồ của ông ta!

Ông ta ở đây chỉ có thể là gã đao phủ mà thôi. Judy đột ngột biết như vậy, và cô gái tuân lệnh, cô chạy nhanh hơn.

Với những bước chân thoăn thoắt, cô gái theo những bậc cầu thang bằng đá xuống dưới, đi đến tận phía cuối của tầng hầm và tìm thấy một đoạn đường dài, tiếp tục dẫn xuống dưới sâu hơn.

Ánh sáng điện yếu đi.

Cái bóng của Judy loãng ra trên tường. Hơi thở của cô dồn dập, giọng nói kia mỗi lúc một thúc bách mạnh mẽ hơn, và khi Judy nghe thấy tiếng rên cọt kẹt, cô gái bất chợt đứng lại.

Một cánh cửa mở ra.

Ngay trước mặt cô, cánh cửa bằng gỗ này là phần ngăn với một khu vực hầm riêng biệt.

- Ngồi mộ, em Judy bé nhỏ! Ngồi mộ ở đằng sau đó!

Lucille biết rất rõ. Chị ta đang dẫn Judy Jackson đến đúng nơi mà chị ta muốn.

Ngôi sao ca kịch bước xuống khu tầng hầm phía bắc.

Judy vừa bước vừa thoát nín thở. Người cô run rẩy. Nỗi sợ hãi thành linh đổ ập xuống, nhưng giọng nói kia cứ mãi mãi thúc cô đi tiếp.

“Đi thẳng đến tường, hãy cầm lấy chiếc xẻng dựng ở đó, hãy đưa ông ấy ra khỏi lòng đất! Hãy giải phóng cho ông ấy!”.

- Vâng, vâng! - Judy thì thào, cầm lấy một cây búa và bắt đầu công việc rùng rợn của cô trong bóng tối của tầng hầm.

Cô gái không nhìn quanh. Nếu cô làm điều đó, có lẽ cô đã thấy cả hai cái thực thể ma quái đang đứng đằng sau lưng cô. Chúng đang chờ đợi được giải phóng.

Gã đao phủ chờ lại có thể tiếp tục những hành động ác độc của mình, và hồn ma quỷ của Lucille đang chờ hoặc một cơ thể mới hoặc là sự hủy diệt chung cuộc.

* * * * *

Xuống đến hành lang, tôi gặp một người đàn ông. Anh ta đi từ phía dưới lên ngược chiều tôi.

Người đàn ông đứng lại và nhìn thẳng vào mặt tôi. Anh ta đang cầm trong tay những túi đựng đồ của siêu thị. Mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

- Ông là ai? Ông tìm gì ở đây?

- Tôi đến đây thăm một người quen.

- Có phải cái bà thầy bói kỳ quặc đó không?

- Vâng.

- Lại thêm một kẻ điên nữa. - Anh ta nói và đi tiếp.

Tôi dán mình sát vào tường để cho anh ta đi qua. Người sống ở nhà này quả thật không lấy gì làm thân thiện cởi mở cho lắm.

Một cuộc gặp gỡ ngu ngốc đã cướp đi của tôi một khoảng thời gian quý báu. Tôi đang rất vội, bởi không thể để cho xác của gã đao phủ rời khỏi ngôi mộ.

Tôi không cần phải đi xa nữa, khoảng hành lang bên dưới tầng trệt ngay gần đó. Xuống đến nơi tôi định vị thật nhanh, tìm thấy khu cửa dẫn tới tầng hầm rồi chạy thẳng về phía đó.

Gần tới nơi; tôi ngưng lại một thoáng ngắn, để chuyển cây thánh giá ra bên ngoài áo sơ-mi. Dao găm bằng bạc đã được rửa qua nước thánh của tôi vẫn cắm sẵn trong vỏ, khẩu Beretta bắn đạn bạc cũng sẵn sàng ở gần tầm tay. Với những vũ khí này, tôi mong mình có thể đối mặt với hồn ma của gã đao phủ.

Vừa mở cánh cửa nặng nề dẫn xuống tầng hầm, tôi chờ người dừng ngay lại ở bậc cầu thang đầu tiên.

Trong tầng hầm đang có việc xảy ra.

Tại tôi nghe thấy những tiếng động trầm đục.

Nếu tôi không lầm thì đây là những cú đập. Nghe chúng âm thầm, rất trầm, vậy là không phải đập vào tường, mà đập xuống dưới nền.

Một nỗi nghi ngờ khủng khiếp quấy mạnh trong tâm trí tôi. Tôi nín thở khi nghĩ tới ngôi mộ của gã đao phủ. Con quái rùng rợn đó đã bị đập điếm ở dưới mảnh đất này. Có phải có kẻ đang muốn mở mộ cho nó ra?

Nếu thế... thì là ai?

Mặc dù tôi không thấy sợ, nhưng cảm giác thấp thỏm khó chịu vẫn tồn tại. Giờ tôi phải hành động nhanh, bởi nếu hồn ma của gã đao phủ quay trở về được với cơ thể của gã, thành New York sẽ có thêm một thực thể ác độc, một con cương thi đam mê giết người, hoành hành trong khu phố này.

Lúc đó sẽ có thêm nhiều người chết oan uổng...

Đèn cháy. Đằng trước tôi là những bậc cầu thang bằng đá cũ kỹ cổ kính và rất rộng. Có lẽ đây là một tầng hầm rất cổ, đã bao nhiêu thập niên nay người ta không nghĩ tới chuyện sửa sang chốn này.

Sát vào tường là tay vịn của cầu thang. Tóm tay phải vào đó, tôi lao theo những bậc cầu thang xuống dưới, nhảy hai bước một.

Xuống tới nơi tôi đứng lại và nhìn khoan xoáy vào trong tầng hầm. Ánh sáng càng ra xa càng yếu đi, thay vào đó tôi nghe thấy tiếng đập trầm đục rõ ràng hơn.

Không có tiếng người nói. Con người nào đang đập xuống dưới nền đất tức là đang làm việc im lặng và khẩn trương.

Cổ không gây một tiếng động, tôi bước tới. Không muốn để lộ mình qua bất kỳ một yếu tố nào. Tôi muốn nắm vào tay mình ưu thế của sự bất ngờ.

Thế rồi tôi nhìn thấy chuyển động. Chúng xuất hiện ở nơi ánh sáng đèn đã mờ hẳn đi. Một chuyển động rất nhanh, lướt thoáng qua, một chuyển động chỉ có thể là của một thực thể ma quái.

Một con ma ở giữa tầng hầm!

Lưng tôi bất giác lạnh sởn lên. Tôi nhớ đến gã đao phủ. Có phải chính gã đang rình mò nơi này?

Giờ tôi cầm cây thánh giá vào tay. Nó nhô ra từ năm đâm của tôi. Những đường viền như đang rung lên. Nó đã phát hiện thấy sự lạ, một lần nữa tôi đặt toàn bộ niềm tin của mình vào bùa hộ mạng, và đi tiếp vào trong tầng hầm tối đen.

Lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng đập. Chân tôi bước không thành tiếng, cả những con ma di chuyển cũng không gây nên tiếng động.

Trong lòng tôi thấp thỏm. Sống lưng tôi rờn lên từng đợt, dựng lên thành da gà, tôi thoáng rùng mình. Có cái gì đó gần giống với nỗi sợ ngỗng cổ trong tâm khảm tôi. Sợ trước một tương lai gần, bởi tôi không biết gần tôi đây còn có những kẻ nào đang rình mò.

Cuối cùng tôi đứng lại. Đúng vào lúc đó, tôi nghe thấy một tiếng kêu nhỏ, vọt thoáng đến tai tôi. Và giọng người vang lên liền sau đó cũng rất mỏng manh, yếu ớt, nhưng lại muốn ra lệnh:

- Không được đi một bước nào nữa, John Sinclair, nếu không mi sẽ chết!

Giọng của Lucille!

Tuân theo một phản ứng bản năng, tôi đứng lại và tìm cách tỉnh trí. Khoảng trống trong não bộ tôi tồn tại chưa đầy một giây đồng hồ, thế rồi mọi xúc giác của tôi lại hoạt động sáng sủa trở lại để ý thức phân tích toàn bộ bầu không khí bí hiểm bên dưới tầng hầm.

Tôi đang đứng bên rìa của quầng sáng, ngập quá nửa người vào trong bóng tối, và giọng nói kia phả vào phía tôi từ bóng tối đó. Ở đó đang có một thực thể nguy hiểm rình mò, hồn ma của Lucille, một hồn ma dĩ nhiên muốn có một quê hương, một cơ thể của nó.

Có phải hồn ma này giờ đã đứng về phía gã đao phủ?

Phải tính tới trường hợp này, và bây giờ tất nhiên tôi cũng không được phép nể vì ai nữa.

Tôi bước nữa. Bước tới!

- Đứng! - Tôi nghe thấy tiếng thét chói chang, mà một dáng người mờ ảo trước mặt tôi thốt lên.

Bất chợt dáng người đó tấn công tôi. Nó sà đến ngay trước mặt tôi. Tôi chỉ còn kịp giơ bàn tay cầm cây thánh giá lên trên, cảm nhận thấy một luồng hơi lạnh giá vượt qua mặt mình, và ngay sau đó là sự đụng chạm.

Vạn vật như đờ ra. Tôi có cảm giác như thế, bởi những sự kiện sau đây xảy ra dù rất nhanh, nhưng vẫn gây ấn tượng với tôi như một đoạn phim quay chậm.

Thêm một lần nữa những thế lực của pháp thuật đen và những quyền uy của ánh sáng đập thẳng vào nhau. Trong một thoáng, hồn ma của Lucille vật chất hóa ngay trước mắt tôi. Tôi nhìn thấy một thân người, một người đàn bà, một người đàn bà có mái tóc vàng và mặc một tà áo dài màu xanh dương.

Chân của cô ta thậm chí chưa chạm tới đất, cô ta bay lơ lửng trước mặt tôi và bị dán chặt vào cây thánh giá thần trong tay tôi.

Thế rồi cô ta tan biến đi.

Cái thân hình mặc dù đang bay lơ lửng trước mặt tôi nhưng không thật sự tồn tại trong không gian ba chiều giờ đây bị xé tan ra trong không khí. Quyền uy của cây thánh giá giật nó nổ tung thành vô vàn những mảnh nhỏ.

Những vệt khói bay tóe ra bốn phương. Sau đó hai cánh tay cô ta rách nhỏ ra và trở thành những vệt khói lơ mờ, cặp chân tan ra, biến thành một làn hơi rất mỏng, cuối cùng chỉ còn lại phần đầu. Nhưng cái phần đầu ấy cũng bị cây thánh giá hủy diệt. Không gì có thể cản lại được quyền uy của ánh sáng. Cây thánh giá thần trong tay tôi dọn dẹp sạch sẽ. Pháp thuật đen ở đây không có cơ hội, nó không thể sống sót.

Tôi phải đứng nhìn hồn ma của Lucille cuối cùng đã bị hủy diệt một cách chung cuộc.

Và tôi thở ra nhẹ nhõm khi cả hình bóng kia đã tan biến đi. Lại thêm một lần nữa tôi chiến thắng.

Quầng sáng lóe lên từ cây thập tự bằng bạc của tôi dịu dần xuống. Nhưng nó không tắt hẳn, bởi trong không gian quanh đây vẫn tồn tại một hồn ma thứ hai, một hồn ma nguy hiểm hơn nhiều.

Khi bước đi tiếp, tôi nghe thấy tiếng động đó. Đó là một tiếng rên dài, rùng rợn, phả dọc theo khoảng hành lang của tầng hầm về phía tôi và tiếp liền theo đó là một tràng cười của quỷ Satan. Gatano, bàn tay thông lộng, đã được giải phóng!

* * * * *

Tanith ngồi trong phòng của chị và thấy sợ hãi vô cùng. Chị không sợ cho bản thân mình mà sợ cho cô gái trẻ kia. Judy Jackson. Cô ta đã biến mất và chị thầy bói không tin rằng cô ta sẽ sống sót nếu cô ta gặp gỡ hồn ma của gã đao phủ.

Kể cả Tanith cũng không muốn giao phó hoàn toàn cho John Sinclair, bản thân chị cũng muốn hành động.

Và chị tập trung tư tưởng cao độ. Hai bàn tay chị cầm thật chắc quả cầu thủy tinh màu đỏ. Những suy nghĩ của chị lên đường. Chị tập trung mạnh mẽ vào một điểm, điểm đó có tên là Judy Jackson. Nếu có thể, chị muốn cảnh báo cho cô gái biết.

Nhưng ở đây có một thế lực nào đó ngăn chặn ảnh hưởng của chị. Lại là cái đám mây đó, nó đứng như một bức tường pháp thuật giữa chị và Judy Jackson.

Dù Tanith cố gắng bao nhiêu, chị cũng không vượt qua được bức tường đó.

Đó là một đám mây nuốt chửng tất cả. Nó hút từng luồng tư tưởng như một miếng mút rất lớn có khả năng hút nước khô cạn.

Chị thầy bói run toàn người. Chị cảm nhận rất rõ thế lực xa lạ kia, nó đã bám vào phần bên trong của quả cầu thủy tinh và bây giờ đang quay trở về, đập vào chị như một con thú trả thù...

Cơn sợ hãi đổ ập xuống.

Đột ngột, chị ý thức được rằng đã có những sự việc chạy ra khỏi bàn tay điều khiển của chị. Chị đã bị quá sức. Pháp thuật đen của phía đối phương nhảy lên nắm quyền thống trị.

Hơi thở nặng nhọc thoát ra khỏi khuôn miệng Tanith. Làn môi chuyển động, nhưng bức tường đứng chắn giữa chị và Lucille trở nên còn dày đặc hơn nữa, nó lan ra như một làn sương mù dày đặc không gì xuyên qua nổi, và Tanith hiểu rằng sai lầm của chị nằm ở chỗ đã đánh giá quá thấp tà thuật kia.

Phía bên kia mạnh hơn chị.

Một tiếng thét thoát ra khỏi cổ họng chị thầy bói. Nó vang rộng toàn bộ căn phòng và tiếng vang của nó còn chưa ngân hết thì Tanith đã nhảy lên trên, duỗi thẳng hai cánh tay lên phía trần nhà.

Chị biết, chuyện gì đã xảy ra.

Gatano - bàn tay thông lộng, gã đã thành công.

Gã đã thoát ra ngoài!

* * * * *

Vẻ hể hả chiêm thẳng, niềm vui sướng, hy vọng tất cả dồn về phía tôi cùng với tròng cười rùng rợn. Tôi đã tới quá muộn, hồn ma của gã đao phủ đã tìm được một kẻ trợ giúp và gã đã hoàn trở về với cơ thể cũ.

Kinh hoàng...

Cô thầy bói Lucille đã biến mất hoàn toàn. Hồn ma quỷ quái của cô giờ đây đã trôi mãi mãi sang mảnh đất bên kia. Chỉ còn lại một kẻ khùng khiếm nhất:

Gatano - bàn tay thông lộng!

Ai sẽ là kẻ mạnh hơn?

Tôi nhẹ nhàng lại gần mục tiêu của mình chỉ bằng bước chân thôi. Đáng tiếc là có tiếng xào xạc nhẹ nhàng vang lên dưới gót giày tôi. Đó là lớp đất bẩn đã đọng lại ở đây suốt cả một thời gian dài.

Tôi đứng lại bên cái hình chữ nhật đang mở toang. Miệng há ra, hơi thở rất nồng, tôi nhìn vào cánh cửa bằng gỗ sáng màu, đang đứng vuông góc với tường.

Rồi tôi nghe tiếng khóc.

Tiếng khóc nhỏ, đầy sợ hãi và đau đớn, đúng hơn chỉ là một tiếng rên rỉ.

Judy Jackson!

Chính cô gái đã giải thoát cho con quái vật kia, và bây giờ thì gã giữ chặt cô trong móng vuốt của nó.

Tôi rút khẩu Beretta ra khỏi bao, căng người lên rồi nhảy về phía trước. Vừa nhảy tôi vừa xoay người sang phải, để có thể nhìn vào phía bên trong khu tầng hầm.

Tôi không nhìn thấy được nhiều, bên trong này quá tối.

Ở chỗ đằng kia là huyết mộ đã được mở ra, và bên cạnh đó có một bóng tối.

Đó chính là lượng đất đã được đào lên và dồn lại thành đống. Chính Judy đã mở huyết. Cô gái bây giờ đứng bên trong đó, và bị giữ chặt lại. Đằng sau và bên cạnh cô mọc lên một dáng người rùng rợn, gã đao phủ già nua.

Tôi thoáng sớn người lên khi nhìn thấy gã. Dù chỉ thấy những đường viền bên ngoài, nhưng trí tưởng tượng cho tôi biết rõ mình đang phải đối diện với một con quái vật như thế nào.

Có nên bắn không?

Không, như thế liệu lĩnh quá, bởi gã đang nắm chắc trong tay một con tin, mà tỷ lệ ánh sáng ở đây lại không đủ cho tôi ngắm kỹ. Phải làm gì bây giờ?

Gã trèo ra khỏi nắm mộ. Những cử chỉ của gã trông khô cứng, vụng về, tôi nhận thấy rõ điều đó bất chấp bầu không khí mờ mờ tối, nhưng gã không thả Judy ra, cô gái hiện giờ đang rên rỉ, bởi con cương thi đao phủ kia không một phút buông lỏng cô.

Tôi bắt đầu thấy sợ, không phải sợ cho tôi mà sợ cho Judy, bởi những phản ứng của quái vật loại này thường rất bất lường.

Tôi lùi về.

Tôi muốn gã đao phủ hiểu đây là một tín hiệu, Một bằng chứng cho thấy tôi chấp nhận gã là kẻ chiến thắng.

Và gã rời nắm mộ của gã. Gã vừa rên vừa thở nặng nề. Những âm thanh rùng rợn, như đang văng lên từ dưới những tầng đất thật sâu của địa ngục, đi kèm theo những bước chân ra khỏi hố huyết.

Những âm thanh đó văng về phía tôi, thậm chí cả tiếng lấy hơi phì phào.

Tôi lùi về một vài bước chân vì thế lúc đó, tôi đã đứng trong quầng sáng, khi Gatano cùng với chiến lợi phẩm của gã rời khỏi căn hầm.

Judy rũ người nằm xuống như một con búp bê kiệt lực trong tay gã. Gã giữ chặt cô gái bằng bàn tay trái, bàn tay phải của gã vẫn còn rảnh rang.

Lần đầu tiên tôi đối diện với gã đao phủ.

Đó là một thực thể kinh dị. Một con quái vật gớm ghiếc là hình ảnh của địa ngục, một tay chân của quỷ sa tan, tất cả những gì mà con người chúng ta từ xưa đến nay tưởng tượng về hiện thân của nỗi kinh hoàng.

Cơ thể chưa bị đuổi ra như chúng ta ước đoán sau từng đầy trăm năm. Những vệt vải từ chiếc áo lượm vẫn còn dán vào làn da màu xám nhờn nhọn của gã. Mặt gã hõm vào. Làn da rất mỏng căng lên trên những khúc xương, nó cũng mỏng và sần sùi, lồm chồm như mái tóc rối bù.

Nhưng bàn tay thông lộng óng ánh một màu xanh lục.

Cả cùi tay lẫn cánh tay đều sần sùi như mọc vẩy. Chúng nhắc cho tôi nhớ đến chân của một con kỳ đà. Tôi cũng nhìn thấy những chiếc móng tay tụ máu, nhọn hoắt, nhọn như những con dao găm nho nhỏ.

Những bước chân của gã quệt trên nền hầm. Bản thân gã bây giờ cũng đứng ở hành lang, và tiến vào quầng sáng. Khuôn miệng trên gương mặt gã chỉ là một cái lỗ thật sâu. Nó nhắc cho tôi nhớ tới một cái hang.

Còn cô gái?

Judy đã lả đi vì sợ. Cô hầu như không cử động được nữa. Gương mặt cô lúc này trông giống một chiếc mặt nạ của sự hoảng sợ cùng cực. Không còn dấu vết của sự sống, hai con ngươi như đã đóng băng lại trong hốc mắt, chỉ có đôi môi thoáng run run.

Gã muốn đi đâu?

Chắc chắn gã phải nhìn được cây thánh giá thần của tôi, cây thánh giá mà tôi đang cầm trong bàn tay trái là biểu tượng cho cái thiện, và lẽ ra nó phải chặn đứng đà đi tới của gã. Nhưng gã cứ đi tiếp.

Qua đó, gã khiến tôi hơi bối rối. Con quái vật này định làm gì? Chẳng lẽ kể cả cây thánh giá cũng không có tác dụng với gã?

Thế rồi tôi nhìn thấy một sự việc trầm trọng. Đột ngột, cánh tay của gã tách ra khỏi cơ thể.

Đó chính là cánh tay mọc vẩy màu xanh lục. Bàn tay thòng lọng của gã mở thật rộng ra, như móng vuốt của một con thú ăn thịt, mở rộng đủ để tóm được cổ tôi.

Gã muốn bóp chết tôi bằng kiểu cách đó.

Tôi giơ cây thánh giá chặn ngược hướng. Nó tiến thật chậm về phía tôi, làm tôi thầm nhớ đến một vụ án khác, nơi bàn tay của Desteros cũng đã thò sang từ thế giới bên kia và định bóp chết tôi tương tự hoàn cảnh hiện tại.

Nhưng cây thánh giá của tôi chắc sẽ phải đối chọi được với nó. Tôi tin thế.

Đáng tiếc là tôi tập trung quá nhiều vào bàn tay màu xanh lục của con quái vật, mà không để ý đến Judy Jackson. Vì thế mà tôi nghe thấy tiếng kêu cảnh báo của cô gái quá muộn.

Nó vang lên thật to bên tai tôi, đâm thẳng vào hai màng nhĩ, vậy mà tôi không ngay lập tức hiểu được ý nghĩa của nó.

Tiếng kêu đó không dính dáng đến số phận của cô, mà là số phận của tôi. Bên trên tường hiện lên một chuyển động thoát ẩn hiện mờ ảo, một vật thể nào đó gây nên cái bóng tối run rẩy kia, để rồi ngay tích tắc sau đó, vật thể nọ lao hết qua hai con mắt tôi và tìm thấy mục tiêu của nó ở cổ tôi.

Trước khi tôi kịp làm điều gì, cái dây thòng lọng khốn nạn đã giật về và chặn không cho tôi thở nữa.

Gã đao phủ nắm tôi thật sự trong tay.

* * * * *

Trong vài giây đồng hồ sau đó, tôi được trải nghiệm với chính bản thân mình, tình trạng của một người bị treo cổ. Tôi không thở được nữa mà chỉ

còn một cảm nhận duy nhất cái chất liệu thô xù của sợi dây thòng lọng trên làn da tôi, nó chà cho da tôi bồng cháy.

Mặc dù miệng tôi mở ra, nhưng không khí không lọt vào trong cuống họng. Lực ấn kia chặn ngang một cách tàn bạo đường sống của tôi.

Bên cạnh đó còn là bàn tay với cái cánh tay quý ám. Những móng vuốt ghê tởm màu xanh lục mỗi lúc một lại gần mặt tôi hơn và chẳng bao lâu sẽ chạm được vào người tôi.

Hình dáng con quái vật mờ đi trong mắt tôi. Gã dùng hồn ma khủng khiếp của gã để ra lệnh cho sợi dây thòng lọng, sợi dây không phải chỉ chặn ngang không cho tôi thở, mà còn kéo tôi về phía đằng sau và muốn lôi giật tôi lên.

Tình huống trở thành trầm trọng. Nếu trong vài giây đồng hồ tới mà sợi dây thòng lọng không rời cổ tôi ra, tôi sẽ yếu ớt đến mức độ không còn khả năng chống trả.

Những thế lực của bên kia thế giới luôn ra tay rất tàn bạo. Từ cổ họng tôi thoát ra những âm thanh nghẹn tắc. Bản thân tôi cũng chưa bao giờ nghe thấy nơi miệng mình. Đó là tiếng sặc sụa, tiếng thở và tiếng rên.

Tôi thấy ngạt thở, xoay người, cảm nhận rõ sợi dây chà vào cổ tôi ra sao, và nghiêng răng tiếp tục chiến đấu chống lại cái cơn ngất xỉu đang đe dọa đổ sập xuống.

Rốt cuộc tôi khuyu đầu gối xuống.

Mặc dù tôi ngã rất nhanh ra phía sau, tôi vẫn còn cảm giác như mình đang trôi bồng bềnh. Cuối cùng, tôi nhào xuống đất, nhưng không tiếp tục ngã người ra sau bởi sợi dây thòng lọng giữ tôi lại.

Thật tồi tệ. Tay chân tôi như được đổ đầy chì. Phải cố gắng làm sao giờ được hai tay lên cao và chạm cây thánh giá vào dây thòng lọng.

Bất chợt, bàn tay gã đao phủ đã ở gần kề tôi. Tôi không nhìn cả Gatano cũng như cô gái. Cái móng vuốt kia chắn ngang toàn bộ góc nhìn của tôi. Tôi chỉ thấy mỗi một màu xanh lục gớm ghiếc và tàn nhẫn thực sự va chạm.

Cái móng vuốt chết chóc bí hiểm đó đập thẳng vào mặt tôi. Ngón tay duỗi thẳng lên trên, đập vào trán tôi, khiến tôi cảm nhận một lực ép rất mạnh đau bùng lên như lửa.

Tôi giật về phía sau. Gáy tôi đập xuống đất, cảm giác đau xuyên suốt qua cả não bộ tôi. Nó thúc cho tôi tỉnh dậy trong một thoáng, trong một thoáng đó tôi nhìn mọi vật rõ ràng hơn và có thể nhìn xuyên qua được những kẽ ngón tay của Gatano.

Cơ thể tôi đang oằn lên, có phải đó là cái giây giụa cuối cùng trước cái chết?

Đúng lúc đó tai tôi nghe thấy loáng thoáng tiếng rít. Cùng tích tắc, là một tiếng thét, bàn tay giật về, và sợi dây chuyền đeo cây thánh giá của tôi được giật với một lực mạnh không gì cưỡng nổi ra khỏi cổ tôi. Cả sợi dây thòng lọng cũng biến mất. Tôi há miệng hút hơi, những âm thanh ào ào hỗn hển thoát ra ngoài khi tôi hít không khí vào trong hai cánh phổi.

Cây thánh giá đang chiến đấu thay cho tôi.

Chính trong giây phút của hiểm họa tột cùng, tôi còn kịp thời kích hoạt cho bùa hộ mạng của tôi hành động. Thêm vào đó là pháp lực của ma thuật đen quá mạnh, khiến cho cây thánh giá thần của tôi tự động tạo thành cực đối chọi.

Một vụ nổ lóe bùng lên, một sự kiện mà tôi không thể can thiệp được, và tôi cũng không can thiệp được vào những sự kiện xảy ra sau đó, bởi cây

thánh giá tự động xử lý đối thủ. Nó dán chặt vào bàn tay màu xanh lục kia. Dán đúng vào lòng bàn tay, và nó bắt đầu công việc hủy diệt của mình.

Cánh tay thòng lọng đang bay trong không khí chọt nhảy múa. Sau đó quần quai giật lên, giật xuống, có lúc vọt lên cao, lúc sà xuống gần mặt đất, cố giãy giụa muốn né tránh, muốn chống trả như không chịu đầu hàng.

Khói màu xám thẫm nằm như một tấm khăn phủ quanh cánh tay. Khói tỏa ra từ những lỗ chân lông đột ngột bị xé rách toang, và đám da thịt thối đen ngoác ra những vết nứt rộng.

Theo một đường dích dắc rồi rầm, cánh tay thòng lọng bay vòng vèo trong dãy hành lang của tầng hầm. Một tiếng kêu thật to vang lên khi nó đập vào tường, bị bắn trở về, rơi xuống dưới mặt đất, lại lao vọt lên cao để rồi nổ tung ra.

Đi kèm theo vụ nổ đó là một tiếng “bụp” thật lớn, giống như khi một bánh xe khổng lồ bị xì hơi. Thành linh, không còn lại một dấu vết nào nữa của cánh tay thòng lọng nguy hiểm, chỉ còn lại vô vàn những hạt bụi tạo thành một tấm màn mỏng chắn giữa tôi và cô gái.

Còn Gatano?

Tôi đã có một chút thời gian và đã lại sức phần nào trong vài giây đồng hồ vừa qua. Cổ tôi đau khủng khiếp, nhưng tôi đã thở được.

Tôi có thể nhòm người lên trên hai đầu gối và nhìn về phía trước, tìm phần còn lại của cơ thể gã đao phủ.

Không, nó không đứng nữa. Gatano đang lao đảo.

Gã thậm chí còn buông cánh tay trái ra, và Judy Jackson tuột xuống dưới bên cánh tay đó. Cô gái đã được thả ra, nhưng đã từ lâu cô không còn đủ sức lực để đứng nữa.

Judy Jackson gục xuống. Người cô nhào về phía trước, dang hai cánh tay ra, nó đỡ cho cô gái phần nào lực đập của vụ ngã, còn bản thân tên đao phủ cũng không nhào theo cô. Gã bây giờ đã có quá nhiều việc phải làm.

Bằng một phương cách nào đó, gã và cánh tay của gã phải được liên kết với nhau, bởi sự hủy diệt của cánh tay thông lọng cũng mở đầu cho sự hủy diệt của bản thân gã.

Gã nghiêng ngả. Gã muốn bước một bước về phía trước, nhưng không bước nổi, người tròng trành và đập vào tường, rồi gã bám vào đó được một lúc, lại đẩy vào tường muốn bước ra và chới với đi qua bề rộng của khoảng hành lang về phía tường bên kia.

Tới đây, người gã đập vào mặt tường.

Tôi đã bước đến gần gã hơn và nhìn thấy Judy Jackson bò ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Cô gái trẻ vậy là đã được cứu thoát.

Gã đao phủ vẫn còn tiếp tục chiến đấu. Khi tôi giơ cây thánh giá của tôi lên, gã cũng vừa ấn vào tường đứng thẳng dậy, xoay người lại và tôi nhìn thẳng vào mặt gã, một thứ mà không đáng gọi là mặt người nữa.

Gã đao phủ được đẩy tới bến tàu mà lẽ ra gã đã phải đến đó từ 200 năm trước.

Gã lập tức trở thành bụi và xương. Những khúc xương rơi ra khỏi mặt gã. Tôi nghe thấy tiếng chúng nện xuống nền đất, theo sau đó là bụi, trộn với từng phần của mặt gã.

Tôi né sang bên khi phần còn lại của cơ thể gã đao phủ đổ về phía trước, đổ ầm xuống nền đất rồi bắn ra bốn phương.

Gatano - bàn tay thông lộng không tồn tại nữa!

Với những bước chân nặng trĩu, tôi quay trở lại căn hầm và xem lại mọi việc. Tôi lắc đầu khi tia sáng của ngọn đèn pin chỉ nhỏ bằng cái bút chì trong tay tôi cho thấy cô gái trẻ đã làm việc cật lực như thế nào. Trong một thời gian rất ngắn, cô đã cùng một cây búa chim và một cây xẻng đào xong một ngôi mộ cổ.

Một năng suất làm việc không thể tin nổi.

Tôi nghe thấy tiếng Judy khóc và lại rời bỏ căn hầm.

Ngôi sao nhạc kịch ngồi xổm trên nền đất. Đầu cô cúi xuống, gương mặt ướt nhòe nước mắt, làn môi run bần.

Tôi cúi người, chạm vào vai cô gái. Như một con nai rụt rè, cô rút về sau. Chỉ tới khi nhận ra tôi, cô mới thở ra nhẹ nhõm và để cho tôi kéo đứng lên.

- Ta đi thôi, ở đây không còn việc gì nữa. - Tôi nói, bởi tôi muốn rời khỏi căn hầm này.

Vừa đi tôi vừa phải đỡ Judy. Khi chúng tôi đến gần khu vực cầu thang thì đã có những giọng người vang lên. Ngay sau đó cánh cửa vào nhà bật ra, tôi nhìn thấy một người đàn ông, bên cạnh là Tanith, và đằng sau họ là một nhóm nhiều người đàn ông khác cầm sẵn súng lục trong tay.

- Thôi dứt súng vào bao đi, trung úy Melvin! Việc xong rồi.

Mặc dù vậy anh ta vẫn bước tới, chen tôi sang bên rồi nhìn vào khoảng hành lang, trong khi tôi gật đầu trấn an Tanith.

- Vậy là anh lại lập thêm công mới rồi đấy, Sinclair! - Anh ta nói lớn - Ở trời đất.

- Tại sao lại là lập thêm công mới?

- Giờ đây tôi đã biết anh là ai rồi. - Xin chúc mừng. - Anh ta phẩy tay -
Tại sao anh không nói từ trước?

- Bởi tôi đến đây không phải vì công vụ. Phía bên trên kia còn một xác chết nữa đấy.

- Tôi biết. Bà thầy bói đã nói cho tôi biết trước. - Anh ta cười lớn - Tôi đang chờ xem anh giải thích vụ này ra sao.

- Tôi biết cách trả lời rồi.

- Tôi nghe đây.

- Trung úy Melvin trói tay gã giết người đến từ thế giới bên kia. Nghe hay đấy chứ, đúng không?

- Ý anh thật muốn nói là tôi...?

- Dĩ nhiên rồi, thưa trung úy. Tôi sẽ biến khỏi đây ngay. Một nửa tiếng đồng hồ nữa anh hãy gọi cảnh nhà báo đến và đút cái danh tiếng của vụ này vào trong túi anh. Thật ra mà nói tôi không hám lắm đâu.

- Nếu thế...

Vừa cười, tôi vừa bước theo những bậc cầu thang đi lên và dắt Judy Jackson đi theo.

Hai ngày sau mọi việc đều được giải thích, và tôi có thể rời New York sau khi đã tiến hành những cuộc nói chuyện dài lâu với một số sĩ quan cảnh sát cao cấp. Cả Tanith cũng có mặt. Tôi không biết đám đàn ông đó có tin chúng tôi hay không. Dù sao thì họ cũng được phép nhẹ nhõm thở ra. Một trong những món của sự thừa kế độc hại đã bị xóa sổ. Và cuộc sống tại Greenwich Village lại tiếp tục trôi theo dòng chảy bình thường của nó.

Tôi không bay một mình. Tanith cũng muốn rời New York. Chị bạn của tôi nhớ Paris, một nỗi nhớ rất dễ hiểu. Chị muốn chuyển máy bay tại Luân Đôn.

- Chẳng bao lâu nữa là đến Noel - Chị nói khi chúng tôi đang lững lơ trên mặt Đại Tây Dương - Anh định ăn Noel ở đâu?

- Tôi kể rồi đó. Bởi vì gia đình Conollys không ở nhà, chắc tôi sẽ đến dự tiệc cùng với Suko và Shao. Rất có thể bọn “quái vật” còn gửi cho tôi một thiệp chúc mừng Noel cũng nên.

Hai chúng tôi bật cười.

Thế nhưng chẳng bao lâu sau đó, tôi sẽ không còn cười nữa, bởi những ngày tiệc Noël sẽ khác hẳn với những gì mà tôi tưởng...

Lời kết

Vậy là cuối cùng John Sinclair đã âm thầm phá vỡ được âm mưu khủng khiếp của bọn người bất lương. Chúng lợi dụng câu chuyện về “Gã đao phủ” để tiến hành những vụ giết người với mục đích chiếm đoạt tòa nhà mà bên dưới chúng nghi có chôn giấu một kho kim cương. Một lần nữa John Sinclair đã thắng!

HẾT